

Hồi Tình Mạc Tương Tư

Contents

Hồi Tình Mạc Tương Tư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 1-1	3
3. Chương 2	9
4. Chương 3	14
5. Chương 4	20
6. Chương 5	27
7. Chương 6	32
8. Chương 7	38
9. Chương 8	44
10. Chương 9	49
11. Chương 10	54
12. Chương 11	59
13. Chương 12	63
14. Chương 13	69
15. Chương 14	76
16. Chương 15	83

Hồi Tình Mạc Tương Tư

Giới thiệu

Gió thu tiêu sái thổi, sương mù dày đặc tràn ngập khắp thâm lâm u cốc, nơi lá phong đỏ rực, có một trận lãnh hương pl

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-tinh-mac-tuong-tu>

1. Chương 1

Gió thu tiêu sái thổi, sương mù dày đặc tràn ngập khắp thâm lâm u cốc, nơi lá phong đỏ rực, có một trận lãnh hương phả ra thấm vào ruột gan nhân loại, tựa như đây chính là nơi thâm lâm tiên cảnh.....

Sâu trong u cốc có một căn phòng nhỏ lẳng lặng ngụ tại một góc, trước cửa là một đình viện lịch sự, tao nhã đến khó tin. Một thư đồng áo xanh đứng ở cửa nhìn nhìn con đường nhỏ cách đó không quá xa, mày kiến gắt gao nhíu lại, nó bĩu môi nói nhỏ : “Công tử sao vẫn chưa trở về kia chứ ?” Nó lại bĩu môi, ra vẻ ủy khuất, bộ dạng thực ngây thơ và khả ái...

Một trận vó ngựa tinh tế vang lên từ phía xa xa truyền tới, thư đồng lật tức bày ra vẻ kinh hãi, vỗ vỗ tay cười nói : “Trở lại rồi !! “

Phóng nhãn nhìn lại, quả nhiên là vậy ~ Một cỗ xe ngựa cao quý nhưng không quá xa hoa chậm rãi phi đến, đến trước phòng nhỏ mới không nhanh không chậm dừng lại.

Một đôi tay trắng nõn chậm rãi vén lên tấm màn xe, đôi chân nhỏ nhắn chậm rãi hạ xuống nền đất. Thân hình phiêu nhiên tựa như tiên nhân, cầm y nguyệt sắc càng tôn lên cho y vẻ thanh lệ vốn có, y mỉm cười nhất thời tạo ra một khung cảnh khuynh quốc khuynh thành.

Lông mi y không dài cũng chẳng ngắn, hơi hơi cong lên mang theo vẻ phong tình vô hạn. Hai mắt tựa như ánh trăng sáng, khuôn mặt hoàn mỹ, không hề có một chút âm nhu mà lại có một vẻ phong tư tiêu điều vắng vẻ.

Nghe đồn võ lâm Trung Nguyên có tam đại diệu nhân đáng người vô cùng khuynh quốc, đó là Hoa Ảnh Giáo giáo chủ Hoa Doanh Vũ, đương kim bát vương gia Ly Uyên và cuối cùng là người này ~ Tiễn Tình Cư chủ – Tiễn Tình Công Tử Quân Hàn Tâm!!!

Nhưng Quân Hàn Tâm không như hai vị kia, suốt ngày y cứ ru rú trong nhà cho nên ít người có thể chứng kiến được phong tư tuyệt nhiên của y.

Chiếc phiến nhẹ lay động, thư đồng đã tới nghênh đón, mặt đầy tươi cười nói: “Công tử, người đã trở lại, còn tên hái hoa tặc kia giải quyết sao rồi?” Thư đồng tên là Thư Nghiễn, lần này đặc ý rung đùi, bộ dáng cũng có chút đáng yêu.

Thu lại chiếc phiến trong tay, y gõ gõ mấy cái lên đầu hấn: “Đã ngay tại chỗ tử hình rồi, hôm nay sao lại ngoan thế, đợi ta trở về sao?”

Quân Hàn Tâm tuy rằng ở ẩn nơi u cốc này nhưng y đối với việc giang hồ cũng có chút quan tâm, mỗi khi giang hồ có tên đạo phỉ nào xuất hiện thì y lại không kìm nổi thích thú mà ra tay diệt trừ. Cũng bởi vậy nên giang hồ không ai là không biết tới Tiễn Tình Công Tử, nghĩa bạc vân thiên (Nghĩa: là tình nghĩa, làm việc nghĩa, có nghĩa..., Bạc: ở đây là động từ có nghĩa là che lấp, Vân Thiên: mây trời => đại ý: tình nghĩa lớn đến nỗi che lấp cả mây trời rộng lớn – theo Humanity -TTV)

Quân Hàn Tâm vẫn tươi cười như trước, thản nhiên cùng vài tia giảo diễm nhẹ nhàng nói: “Nga ~ Vì sao ???” Thư Nghiễn “Ồi” lên một tiếng, tay xoa xoa cái đầu, lẩm bẩm nói: “Công tử, người không về suốt mấy ngày nay, thường thường cũng có người tìm đến Cốc nha ~ Người mà không trở về nữa thì ta cũng phải xuất cốc tìm người về ~”

Thư Nghiễn êm tai nói tiếp, người kia nguyên lai là thuộc hạ của Kiếm Các các Chủ Phó Kiếm Sầu.

Một tháng trước, Kiếm Các luyện thành một Kiếm tốt tuyệt thế, đề tên là Lạc Thương, chuôi kiếm là thứ mà trăm năm cũng khó có thể có được, Phó Kiếm Sầu vô cùng vui mừng nhưng lại phát hiện ra thanh kiếm này cư nhiên lại có cả linh tính, trong Kiếm Các không ai có thể chế ngự nó. Hấn cả đời coi kiếm như sinh mạng của mình vì mong muốn luyện thành hảo kiếm mà đã phải hy sinh cả một đời tâm huyết. Nay, có được hảo kiếm trong tay mà lại không dùng được, thực quả là ngang trái.

Trong chốn giang sơn sớm đã có kẻ nổi lên lòng tham với thanh bảo kiếm này rồi, giờ đứng theo tâm ý người đó ra sức tấn thưởng thanh bảo kiếm của Các chủ hiền ngang lắm liệt. Khiến cho vạn điều như mong muốn, tin tức vừa được nói ra đã khiến trăm người thêm muốn. Phó Kiếm Sầu liền quy định mười ngày liền mở Kiếm Môn một lần, cho người ta thử dùng kiếm, cũng không hề nghĩ rằng lần thử kiếm tháng trước, bảy mươi tám người thử kiếm đều hẹn ngày trở lại khiến hấn vô cùng lo lắng...

Phó Kiếm Sầu trong lúc nhất thời phải chịu áp lực từ khắp nơi, người đến cửa bang khiêu khích ngày càng nhiều, có những người còn liều chết chỉ mong được câu kiếm. Phó Kiếm Sầu từ trước đến nay nhất ngôn cửu đỉnh (= đã nói là phải làm) nên không thể mở miệng cự tuyệt được, nên liền đem hảo kiếm cho người ta xem xét. Ngày qua ngày, ngay cả Võ Lâm minh chủ cũng phải đến chỉ trích khiến cho Phó Kiếm Sầu rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, chỉ còn cách là cầu cứu Quân Hàn Tâm...

Còn Quân Hàn Tâm sau khi nghe Thư Nghiễn thuật lại thì chỉ nhẹ nhàng cười: “Như vậy chúng ta cùng đến nhìn xem sao...” Khóe miệng y vẽ ra một nụ cười quỷ mị, bí hiểm.....

2. Chương 1-1

CHƯƠNG 1

Trải qua mấy ngày lộ trình chậm rì rì cuối cùng cũng tới được Danh Kiếm Các, nói hạ nhân thông báo một tiếng, lập tức đã thấy Phó Kiếm Sầu tự mình xuất môn ra tiếp khiến. Nam tử thần sắc u buồn, tiểu tụy này đã gần năm mươi tuổi, ánh mắt y đầy lo lắng, nhưng thấy Quân Hàn Tâm ánh mắt ấy lại lộ ra vẻ như hỉ mà cũng như ưu (vừa mừng vừa lo).

Quân Hàn Tâm thu hồi chiết phiến lại, ôm quyền nói : “Phó các chủ, lâu rồi không gặp”.

Phó Kiếm Sầu vốn đã từng gặp mặt hần qua , vài năm trước y có tham gia đại thọ của võ lâm Minh chủ, lúc ấy y đặc biệt tạo ra một hảo kiếm, nào ngờ sẽ gặp một đám hắc y nhân chạy tới muốn đoạt kiếm, may thay là có Quân Hàn Tâm ra tay tương trợ nên y mới có thể tránh được một kiếp nạn. Bởi vậy cho nên y mới kết giao với Quân Hàn Tâm, y cũng đánh giá rất cao vị nam tử này.

Hôm nay y lại gặp chuyện mà hần cũng nguyên ý ra tay tương trợ, thực khiến cho người ta cảm động, y vội vàng nói : “Quân huynh đệ suốt mấy ngày nay bên ba khắp chốn, hần đã mệt mỏi rồi, ta đã bảo hạ nhân chuẩn bị sương phòng , người đi nghỉ ngơi trước đi ! ”

Quân Hàn Tâm nghe vậy liền mỉm cười nói : “Danh Kiếm Các gần đây gặp nhiều biến cố như vậy, Phó các chủ hần cũng mệt mỏi lắm rồi, hay là chúng ta tìm chỗ hảo hảo thương thảo một phen, tìm ra kế sách sau đó mới đi nghỉ ngơi luôn ?”

Phó Kiếm Sầu gật gù đầu tán dương, quả nhiên là anh hùng thiếu niên xuất thế a ~!

Hai người hướng thư phòng mật đàm. Biến cố của Phó Kiếm Sầu đúng như lời Thư Nghiễm nói qua, Quân Hàn Tâm thần nhiên nghe hần nói xong, lại kiên nhẫn ngồi nghe y kể khổ...

Phó Kiếm Sầu không ngừng thở dài, mấy ngày nay ngoại giới không ngừng nghi ngờ Danh Kiếm Các, trong lòng y phiền muộn, lần đầu tiên có người nghe y giải bày tâm sự. Ngay cả Võ lâm minh chủ cũng đã muốn nhận định y chính là kẻ khởi xướng mọi chuyện. Y cả đời dù không tính là hiền ngang, lắm liệt cho lắm nhưng mà cũng chính trực, khả tán, hiện giờ lại bị chúng nhân chỉ trích, gọi y bằng đủ loại từ ngữ này nọ...

Quân Hàn Tâm khoe miệng mỉm cười, vô tình nghiêng đầu thoáng nhìn xung quanh. Cửa sổ thư phòng khép hờ, ngoài cửa là cả một cảnh sắc ngập trong ánh nắng dịu dàng, màu xanh biếc của mặt cỏ đang dần dần óng vàng đi lại mang một phong vị rất khác. Một thân ảnh thon dài đưa lưng về phía hần hiện ra trước tầm mắt Quân Hàn Tâm, người kia cúi cúi thất lưng tìm kiếm cái gì đó trong bụi cỏ, mái tóc đen như mực, không biết sờ vào có bao nhiêu là mềm mại ta ?

Người nọ mặc bạch y, mái tóc tùy tiện để rối tung bởi những ngọn gió thu...

Người nọ tựa hồ không phải người Trung Nguyên a~~...

Người nọ bỗng nhiên quay người, gương mặt nhìn lại khiến cho hai tròng mắt Quân Hàn Tâm biến hóa khôn lường, hần kinh ngạc đến ngây người.....

Đẹp quá... Quân Hàn Tâm cơ hồ nỉ non ra thành tiếng. Làn da y trắng nõn, đôi mắt phủ sương nhìn chăm chăm vào hần, khuôn mặt hình trái xoan tinh xảo, ngũ quan xinh xắn,... dung mạo kia dĩ nhiên là dung mạo của một tiên sứ a~. Đây quả thực là một vẻ đẹp khiến người ta khó có thể dùng bất cứ ngôn từ nào có thể miêu tả nổi, rõ ràng là một nam nhân toàn thân phủ ra một cỗ âm khí âm nhu thể mà dung mạo lại khiến cho người ta... khiến cho người ta nảy sinh ý nghĩ muốn bảo hộ thật chặt...

Khoe miệng Quân Hàn Tâm gợi lên một nét cười, người nọ lúc này mới có thể phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng quay sang chỗ khác.

Xoay người trong nháy mắt, thân thủ không tự giác mà sờ sờ lên cái đầu đem vuốt kia.

Quân Hàn Tâm cũng không tự giác nở một nụ cười, người này không chỉ đẹp mà lại còn thực đáng yêu nha

~Phó Kiếm Sầu nói xong một hồi, lại phát hiện ra Quân Hàn Tâm nghiêng đầu cười nhẹ nhàng, nhìn theo ánh mắt hần, cùng lúc gặp thân ảnh thiếu niên bạch y kia, y không khỏi cười, nói : “Đứa nhỏ kia nhắc đến

là lại khiến người ta ngạc nhiên ~~~~ Mấy hôm trước, cũng là đêm trước hôm thử kiếm, gia nô phát hiện có nhiều khách nhân đến thử kiếm chết không rõ nguyên nhân. Vừa đúng lúc vị thiếu niên kia đến, chẳng hiểu y cho họ ăn thứ gì mà mấy người kia đều hồi sinh một cách kỳ lạ nha ~”

“Nga ? Thần kỳ thế sao ???” Quân Hàn Tâm âm thầm suy nghĩ, từ trang phục của hắn cho đến sự miêu tả lại của Phó Kiếm Sầu thì có thể chắc chắn người kia nhất định là Miêu Cương được sư !!!!

Phó Kiếm Sầu gật gật đầu nói : “Đúng thế, một chút cũng không khoa trương ! Nhờ y mà lão phu đây cũng giảm bớt một chút nghiệp chướng a ~” Phó Kiếm Sầu cúi đầu, thở dài nói : “Ta sớm đã truyền tin tức, đình chỉ việc thử kiếm, nhưng trong những kẻ cầu kiến lại không ít kẻ tâm cao khí ngạo, không biết điều cứ một mực đòi thử kiếm. Người cũng biết ta dù là Danh Kiếm Các các chủ những cũng đâu phải Võ lâm minh chủ đâu ? Người giang hồ muốn tới ta có muốn ngăn cũng ngăn không nổi...”

Quân Hàn Tâm nheo nheo mắt hỏi : “Tất cả các kiếm sĩ tới thử kiếm đều gặp nạn không ai tránh nổi sao ?”

Phó Kiếm Sầu thở dài, đập thật mạnh xuống mặt bàn.

Quân Hàn Tâm lại nói : “Vị thiếu niên kia sao vẫn còn sống ?”

“Ai~~ Người còn gì không biết nữa đây ? Thiếu niên kia đến đây không phải là để thử kiếm, y là Miêu Cương được sư, vì muốn tìm một loại cổ mà lặn lội đến chỗ ta. Ta thấy thái độ y đơn thuần, có lễ nghĩa, cho rằng y không phải là trở ngại nên chấp nhận cho y ở lại trong Danh Kiếm Các . May là nhờ có y nên tất cả mới được bình an, thực mong cho y sớm tìm được loại cổ kia, nhanh chóng ly khai cái nơi đây thị phi này nhanh nhanh một chút thì hay quá..”

Bạc thần (môi mỏng) hắn khẽ nhếch, trong lòng hắn âm thầm tính toán, sự tình quả thực không có đơn giản như vậy...

Phó Kiếm Sầu lại thở dài nói : “Hôm nay, ba võ lâm cao thủ lại chết nữa rồi, ba ngày sau là đến ngày thử kiếm, ta chỉ sợ càng gần ngày thử kiếm thì tai họa càng nhiều lên thôi !”

Quân Hàn Tâm đứng dậy, ôm quyền nói : “Phó Các Chủ hay yên tâm, Quân mỗ nhất định sẽ cố gắng điều tra, tìm ra kẻ đã khởi xướng chuyện này đổi lại cho ngài sự trong sạch!!!”

Hai người mật đàm xong một trận, thấy sắc trời đã muộn, Quân Hàn Tâm bèn thở dài cáo từ, theo gia nô hướng về phía sương phòng nghỉ ngơi.

Nói Kiếm Các đây chế tạo kiếm quá nổi tiếng quả thực không sai, nhưng Phó Kiếm Sầu cũng không phải chỉ là một kiếm sĩ (kẻ si mê kiếm), mà còn là một kẻ ham mê điều phong lung nguyệt . Bởi vậy cho nên, chỉ cần vào trong Kiếm Các là đã ngửi thấy mùi hoa, cho dù tiết trời giờ đã vào thu, nhưng trong này cũng có rất nhiều những loài hoa không tên nở rộ, hoa cỏ nơi đây hẳn là đều được đem từ nơi khác đến, đẹp đến say lòng người.

Quân Hàn Tâm một đường đi theo gia nô, tới hoa viên, lại thấy Miêu Cương thiếu niên kia đang đứng cạnh vài khóm hoa. Không tự giác nhìn lại... người này thực hiểu động nha ~~~~ Chạy tới chạy lui không biết mệt sao ?

Đúng lúc này, thiếu niên bỗng xoay người nhìn lại, thấy Quân Hàn Tâm lại ngăn người, đứng chân chân một chỗ không biết bị làm sao ? Quân Hàn Tâm nhìn hắn cũng ngăn ra, bất tri bất giác chỉ muốn nhìn hắn thực lâu, lúc này xung quanh có một mảng xấu hổ bao trùm !!! (Sét đánh cái bùm !! O.o)

Ho nhẹ một tiếng, đi về phía y, thở dài nói : “Tại hạ là Quân Hàn Tâm, thấy tiểu huynh đệ dường như đang tìm vật gì đó, có hay không cần ta hỗ trợ ???”

Thiếu niên kia phồng chùng chưa từng nghĩ hắn muốn giúp mình, mặt bất giác đỏ lên, có chút khẩn trương nắm chặt lấy vạt áo, cúi đầu không nói.

Quân Hàn Tâm nhìn hắn mà buồn cười, người này thực thú vị nha!! Bộ dáng hắn làm người ta nổi ngay lên ý nghĩ muốn hảo hảo trêu đùa một phen nha ~~~~ Hắn cười nói : “Người còn chưa có cho ta biết tên?”

Thiếu niên bỗng nhiên ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt mang theo ý cười của Quân Hàn Tâm, đỏ mặt lại cúi xuống, nói nhỏ : “Phong...Phong Tuyết Nguyệt”

Quân Hàn Tâm bật cười, quả nhiên người đẹp tên cũng đẹp nha ~ Phong Tuyết Nguyệt nhìn hấn cười liên choáng váng. Quân Hàn Tâm cũng đẹp quá nha. Quân Hàn Tâm lại trêu đùa hỏi : “Mọi người ở Miêu Cương đều có dung mạo đẹp vậy sao ?” Trong mắt hấn hiện lên vài tia nhu thuận.

“A ?” Y kinh ngạc, ngậy ngốc nhìn Quân Hàn Tâm.

Thú vị !!! Quả nhiên rất thú vị !! Quân Hàn Tâm cơ hồ cười không khép miệng lại được nữa. Quả thực là lâu lắm rồi hấn mới tìm được một người thú vị như thế, Trung Nguyên vô lâm, lòng người hiểm ác, khó có thể tìm được người như vậy!

Thiếu niên kia vẫn cúi đầu, một đầu với mái tóc dài đen như mực trút xuống, Quân Hàn Tâm cơ hồ nhìn không nổi nữa bèn đưa tay lên sờ thử. Nhìn nửa ngày cuối cùng cũng được tọa nguyện, năm ngón tay thuần dài khê vượt mái tóc y một chút, sau đó mới được chủ nhân thu hồi lại. Làm như thế này xem ra có chút đường đột.

Tinh thần Phong Tuyết Nguyệt vẫn chưa hồi phục lại, đợi hấn thu tay lại, y mới lắp bắp nói: “Tái... Tái kiến !!”

Tái kiến ?? Lòng mảy tinh xảo không tự giác nhú lại, người này thực thú vị nha ~ ~ Lại nói vậy nữa chứ !! Được rồi, thì tái kiến...

Khóe miệng khê nhếch lên, đáp : “Tái kiến !!”

Phong Tuyết Nguyệt vỗ vỗ hai má nóng hồng của y, nhanh chóng ly khai, mái tóc dài phiêu dật trong gió thu.

Quân Hàn Tâm nhìn bóng dáng vừa mới rời đi, mặt đắm chiêu suy nghĩ.

Về tới phòng, Quân Hàn Tâm ngồi vào bàn thưởng trà, Thư Nghiễm một bên thu thập hành trang. Nhìn Quân Hàn Tâm mặt đầy tiểu ý, liền tò mò hỏi : “Công tử, người cười gì vậy ?”

Gõ đầu hấn một cái, nói : “Tò mò lung tung..”

Một lúc sau, Quân Hàn Tâm lại hỏi : “Liễu Thanh Phong đang ở trong Danh Kiếm Các ?” Mi mắt thoáng nhìn, lời nói phát ra có vài tia tà mị.

Thư Nghiễm sắp sếp xong, nói : “Hấn nào dám vào đây, vô lâm minh chủ hấn sợ nhất là chết mà ???” Nói xong bày ra bộ dáng hình chữ “Thư” (ㄣ).

Quân Hàn Tâm ảm đạm cười, cũng không thèm nhìn phản ứng của hấn nữa. Đúng lúc này, cửa vang lên hai tiếng : “Khấu !! Khấu !!”, Thư Nghiễm chạy ra mở cửa, phát hiện là gia nô đưa bữa tối đến, liền quay đầu nói với hấn : “Công tử, người đưa bữa tối đến”.

Quân Hàn Tâm gạt đầu, ý bảo gã gia nô tiến vào, gia nô thấy vậy bèn cúi đầu mang thức ăn đặt lên bàn, khi đi qua Quân Hàn Tâm lại cố tình ngẩng đầu nhìn hấn lấy một cái sau đó liền rời đi.

Quân Hàn Tâm cười cười , hấn liếc liếc Thư Nghiễm, Thư Nghiễm hiểu ý liền tiến đến mở khắp cơm ra, quả nhiên bên trong có một tờ giấy nhỏ.

Quân Hàn Tâm nghiêng đầu liếc mắt nhìn tờ giấy một cái, mặt lộ ra vẻ vui mừng thập phần, không nhịn được lẩm bầm nói : “Tự mình mò đến rồi...”

Zô: Ta là ta hận chết cái kiểu Mỹ – Mỹ này nhá ~ ~ Ngồi edit là cảm thấy tự ti vô cùng khi đem so sánh vẻ đẹp mỹ miều của bản thân với vẻ ĐẠİ, ĐẠİ, ĐẠİ... [nhân n (n là một số tự nhiên lớn hơn 10000000000)]
mỹ miều của hai anh nhá =3=

Cảm tạ nàng Hạ Nguyệt đã chỉ dẫn ta đôi chỗ a ~ ~ * cúi đầu *

Zu:ta thừa biết “sắc đẹp” của người, đem ra so sánh làm gì cho mất mặt

Chưa tới giờ tý (từ 23 giờ đến 1 giờ sáng) đã thấy Quân Hàn Tâm vào một gian khách ***, triển quỹ (= lão bản= ông chủ) liếc hần vài cái rồi lật tức sai hạ nhân đưa hần vào một gian phòng. Quân Hàn Tâm đẩy cửa bước vào, trong phòng có một ngọn đèn mỏng manh, ngồi cạnh bàn là một thiếu niên áo xanh đang ngồi ngủ gật. Sừng nịnh cười một cái, hần chậm rãi lại gần, cố gắng không đánh thức thiếu niên kia.

Li Tán mông lung trong giấc ngủ nghe thấy tiếng động loáng thoáng, liền thức dậy, y ngáp một cái, hai mắt ngơ ngác nhìn ngó xung quanh.

Nhéo nhéo mũi thiếu niên mang theo vài tia sừng nịnh mấy cái, hần cười hỏi : “Sao vậy ? Nghe nói dạo gần đây người bận lắm cơ mà ?”

Thiếu niên trước mặt diện mạo bình thường nhưng đôi mắt y lại đen láy sáng ngời. Y trừng mắt lại hần một cái, không kiên nhẫn nói : “Liên quan đến người sao ?!”

Quân Hàn Tâm nghe vậy vẫn không hề sinh khí mà lại sừng nịnh sờ sờ đầu y mấy cái rồi nói : “Hôm nay tìm ta ? Có chuyện gì sao ?? Hay nhớ ta quá nên muốn gặp ta ??”

Người kia hừ lạnh một tiếng, đáp : “Quân Hàn Tâm, người tôn trọng ta một chút coi ! Cẩn thận ta lột da người !!”

Quân Hàn Tâm mặt đầy tiểu ý, hần tựa hồ đã quên, thiếu niên mười sáu tuổi này chính là Cửu Vương Gia nha

~~Ba năm trước, giang sơn đổi chủ, đương kim Thánh Thượng là kẻ thập phần hung tàn, trong mười một huynh đệ thì đã bị hần ép cho thành tám tử một tàn. Bát Vương Gia Ly Uyên không còn lòng dạ nào với Triều Đình nên mang theo thân đệ đệ duy nhất của mình là Li Tán ly khai Hoàng cung. Nguyên tưởng rằng đương kim Hoàng Thượng cố gắng truy sát, đuổi cùng giết tuyệt, nào ngờ Hoàng Thượng lại không làm thế mà lại ra sức cố gắng che chở cho hai người.

Sau đó Hoa Ảnh Giáo thế lực hùng mạnh, hừng hực, bạo ngược, Triều đình muốn yên bình cũng không yên bình nổi. Từ xưa đến nay, chốn Hoàng Cung với chốn giang hồ vốn là không thể tồn tại song song được. Nhưng giang hồ cũng là một thế lực mà không ai dám coi thường nha ~~ Bởi vậy nên Đương kim Hoàng Thượng đã truyền lệnh cho Ly Uyên bắt hần thu phục bè lũ “giang hồ”, âm thầm thao túng quyền lực của các Giáo phái. Ly Uyên sau một khoảng thời gian cố gắng cuối cùng cũng thành công, y xâm nhập vào được Hoa Ảnh Giáo, và đương nhiên là Li Tán cũng phải đi theo rồi...

Li Tán cùng Ly Uyên đều do một tàn phi thất sủng sinh ra, sinh hạ xong Li Tán thì nàng liền qua đời. Lần này hai người cùng trà trộn vào Hoa Ảnh Giáo mà ngay cả tên cũng không thêm sửa. Ly Uyên quả nhiên là một người vô cùng can đảm, bất quá việc thu phục Hoa Doanh Vũ đầu cần phải để đến Bát Vương Gia ra tay kia chứ ?

Quân Hàn Tâm hần vốn là một cô nhi, nhưng cốt cách hần thì vô cùng đáng ngạc nhiên, sau một phen kỳ ngộ đã được Đương kim Thánh Thượng đem vào cung, cho hần luyện tập đủ bách gia sở trường của hần, và cũng nhờ vậy hần mới gặp được Li Tán...

Thời điểm đó Li Tán vẫn còn là một tiểu hài tử ngốc nghếch, có chút tự bé (= tự kỷ), y luôn thích ngồi thần người một chỗ, chỉ khi nào thấy Ly Uyên mới nở ra một nụ cười tựa như nắng ban mai, vui mừng gọi “ca ca” này, “ca ca” nọ.

Đơn thuần chăm chú quan sát một chút là có thể nhận ra rằng tâm tình hần bất tri bất giác đã có sự thay đổi. Thật lâu sau đó hần mới biết nguyên lai mình đã thích đứa nhỏ này rồi...

Cho đến bây giờ, đứa nhỏ kia đã có những biến hoá nghiêng trời lệch đất, không còn là đứa nhỏ ngốc nghếch, lúc sinh khí thì ra sức chửi mắng người ta không chút lưu tình nào nữa. Lúc đó y thực giống một con mèo nhỏ xù lông đi cắn người nha ~.

Đúng ha !!! Một con mèo xù lông !!!!!

Hần cười cười, hỏi lại : “Nói a~ tìm ta có việc gì ?”

Li Tán lại hừ một tiếng nói : “Đại ca nói, Liễu Thanh Phong hai năm gần đây không chịu nghe lời, đại ca muốn thay thế hần. Việc lần này người nhất định phải hoàn thành, không được để bại lộ, đại ca sẽ cho

người chức vị Vô lâm minh chủ...”Y liếc hẩn mấy cái rồi nói tiếp : “Bất quá, người cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì !!”

Quân Hàn Tâm nghe vậy, thở dài hỏi : “Ta đối với người không tốt sao ? Ân ?”Hai mắt hẩn lóe lên vài tia tinh quang.

Li Tán lại liếc hẩn một cái, hừ, y làm sao không biết tâm tư hẩn chứ ? Nhưng mà y thích là thích là thích nữ nhân nha~~ Ân ~~ Nữ nhân hương sắc như vậy so với “lão nhân màu mè” trước mắt y đây làm sao mà giống nhau được ?????

Li Tán đẩy đẩy thân thể đang tiến lại gần y, chỉnh trang lại y phục nói : “Lần này làm việc người dứt khoát chút đi, kẻ nào tâm địa xấu xa thì giết sạch đi, kẻ nào tâm địa “sạch sẽ” hơn chút thì lưu lại cho hẩn cái mạng đi. Hắc bạch ra sao thì người tự đi mà suy xét, chỉ cần sau khi người đó chết, người ta không hoài nghi người là được !!”

Quân Hàn Tâm nghe vậy thất thần một lát, hẩn trừ trước đến nay vốn là một kẻ giả nhân giả nghĩa, triều đình đặt hẩn vào giang hồ, hẩn chỉ là một quân cờ trong tay họ, chỉ cần triều đình nắm được giang hồ trong tay thì bao nhiêu người chết cũng được. Những điều này hẩn vốn đã biết nhưng khi Li Tán nói ra những lời này hẩn vẫn không sao thích ứng nổi. Hẩn có cảm giác như thể Li Tán đã thực sự lớn lên rồi, thực sự không còn như xưa nữa rồi...

Đứng đây, hẩn không còn lòng dạ nào mà nói câu gì với Li Tán nữa. Thừa dịp Li Tán không chú ý, hẩn hèn nhẹ lên miệng y một cái nói : “Canh giờ đã muộn, ta phải trở về, người ở Hoa Ảnh Giáo nhớ cẩn thận một chút ! Ân ?”

Li Tán thực muốn tát cho hẩn một phát nhưng lúc ngẩng đầu nhìn thân ảnh Quân Hàn Tâm đã mất bóng...

Hung hăng lấy tay áo lau lau cái miệng nhỏ y tức giận “Phi ~~”một tiếng.

Quân Hàn Tâm khi trở lại Danh Kiếm Các đã là giờ sừu (từ 1 giờ sáng đến 3 giờ sáng), thấy khắp Danh Kiếm Các khắp nơi thấp đèn sáng trưng, hẩn nhíu mày, bước nhanh đến xem.

Tới hậu viện lại thấy có rất nhiều người vây quanh nơi đó, Phó Kiếm Sầu thấy hẩn liền vội vàng nói : “Quân huynh đệ, người đi đâu thế ? Vừa rồi lại có người xảy ra chuyện a ~~ May mắn là tiểu huynh đệ kia lại cứu hẩn một mạng rồi !

Quân Hàn Tâm hiểu vị “tiểu huynh đệ” kia chính là Phong Tuyết Nguyệt, hẩn mím môi nói: “Ta vừa phát hiện có một hắc y nhân bộ dáng vô cùng khả nghi nên đã đi theo hẩn xem sao. Không may đã để người nọ chạy mất nên không thể đem người về cho các vị tra khảo rồi !!”

Phó Kiếm Sầu thần tình tuyệt vọng, hướng mọi người nói mang theo thanh âm tựa hồ như đang khóc nức nở : “Các người cũng đã nhìn thấy đó rồi, thỉnh hãy trở về đi !! Nơi này không an toàn, Danh Kiếm Các này có nghiệt chủng gây họa a ~~”

Lật tức có người hừ lạnh, nói mang theo tiếng cười lạnh lẽo : “Vì một danh kiếm Lạc Thương như vậy mà chết cũng đáng nha ~~”

Phó Kiếm Sầu vẫn tiếp tục khuyên bảo mọi người, sau một lúc lâu thành ra chán nản, những người không liên quan liền nối đuôi nhau về phòng.

Quân Hàn Tâm trở về phòng, vừa thổi tắt được ngọn nến thì lại có người đập cửa. Thở dài phiền muộn bước ra mở cửa, mở cửa rồi lại bày ra một khuôn mặt tươi cười...

Đúng là ngoài dự kiến của hẩn nha

~~Trước mặt hẩn là một thiếu niên khuôn mặt khấn trương, lo lắng, nắm chặt mép áo của chính mình. Y gất gao cắn chặt môi dưới của mình, ngẩng đầu nhìn nhìn Quân Hàn Tâm.

Quân Hàn Tâm đột nhiên cảm thấy tất cả phiền muộn trong lòng hân bỗng trôi đi đâu hết, hân mỉm cười, nói : “Việc gì ?”

“Người hôm nay sao lại gạt người ?” Thanh âm vang lên thập phần dễ nghe.

Quân Hàn Tâm có chút khó hiểu, nhíu mày hỏi lại : “Ý người là gì ?”

Phong Tuyết Nguyệt cắn cắn môi dưới, nhíu mày nói : “Người kia chỉ bị một đao thôi, hân chỉ hôm mê bất tỉnh nhưng đâu có chết ?”

Quân Hàn Tâm lộ ra vài tia nguy hiểm trong ánh mắt, một pheo kéo y vào phòng, trong lòng hân đã nổi lên sát ý, nhin nửa ngày, hân mới chậm rãi nói : “Chuyện này rất phức tạp, nói một hồi không hết được !”

Phong Tuyết Nguyệt ngẩng đầu nhìn hân một hồi, sau đó mới gật gật đầu, dần dần lộ ra một nụ cười mang theo chút ngượng ngùng đến ngọc ngào.

Quân Hàn Tâm thở dài, thu lại sát ý trong lòng, nhin không được mà đưa tay véo véo má y mấy cái mang theo một chút sùng nịnh.

“Cho người cái này.” Phong Tuyết Nguyệt lấy từ trong ngực ra một con châu châu làm bằng tre đưa cho Quân Hàn Tâm. Quân Hàn Tâm sùng sốt, mất một lúc lâu mới đưa tay ra nhận con châu châu đó.

Còn chưa kịp định thần lại, thiếu niên kia đã kiễng mũi chân lên ôn nhu hôn lên mặt hân một cái...

Quân Hàn Tâm ngốc lăng nhìn hân, đưa tay vuốt vuốt gò má lúng túng không biết phải làm sao. Mặt Phong Tuyết Nguyệt đỏ đến xuất huyết, hôn hân xong thì vội vàng chạy đi.

Quân Hàn Tâm sờ sờ hai má mấy cái nữa, rồi nở một nụ cười vui vẻ, người Miêu Cương nhiệt tình vậy sao ? Thân hình khê động, cội càng đuổi theo thân ảnh vừa rời đi...

Sắc mặt Phong Tuyết Nguyệt nóng bỏng, y cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra nữa, vừa hối hận mà cũng vừa ngượng ngùng, vừa ủy khuất (??) cũng không biết hình dạng người Trung Nguyên như thế nào nhỉ ? Y chỉ cảm thấy bộ dạng người kia rất quen thuộc, rất giống hảo bằng hữu của y ở Miêu Cương nha ~ Y mơ hồ cảm thấy cảm giác của mình giờ đây giống giống cảm giác của Cao gia tiểu muội với tình lang của nàng nha

~~Ủy khuất chạy một đoạn đường ngắn, đột nhiên bị người bắt lấy, quay người nhìn lại đã bắt gặp một đôi mắt tràn đầy tiểu ý đang nhìn mình chằm chằm.

Quân Hàn Tâm nhìn hai má đỏ lựng của y, đột nhiên thấy y thực đáng yêu, chỉ muốn cắn y một ngụm. Hân vươn tay捏捏 hai má y mấy cái, cười nói : “Chuyện vừa rồi...”

Phong Tuyết Nguyệt nóng nảy gạt tay hân ra, xua tay nói : “Vừa rồi là ta không cố ý...” Bộ dạng y tựa hồ sắp khóc đến nơi rồi, hai mắt phủ một lớp sương mỏng, bộ dạng thực đáng thương nha

~~Quân Hàn Tâm vốn là muốn đùa hân, đột nhiên hân lại nhíu mày nói : “Chuyện vừa rồi đừng nói ra ngoài. Chuyện kia thực phức tạp, ta không có ý lừa người. Ân ?”

“A... Nga... Ân” Thực hận là không có cái lỗ nào cho y chui xuống nha !!!

Quân Hàn Tâm vẫn cười cười nói tiếp : “Còn cái việc kia...”

Phong Tuyết Nguyệt lật tức nói : “Ta sẽ không nói với ai a~~ Ta đáp ứng người không nói!!”

“Ta chỉ muốn hỏi, người vì sao hôn ta thôi ?” Nhìn bộ dạng quần bách của thiếu niên kia, Quân Hàn Tâm lộ ra một nụ cười xấu xa.

Phong Tuyết Nguyệt thực muốn khóc, y cũng đâu có biết tại sao a

Ngẩng đầu nhìn Quân Hàn Tâm, mày thanh tú gắt gao nhíu lại, cắn cắn môi dưới, đôi mắt phủ một lớp sương mỏng mơ hồ...

Quân Hàn Tâm vươn tay ôm lấy thắt lưng y, lôi y vào ***g ngực mình, cúi đầu hôn lên môi y. Thiếu niên tựa như cánh hoa thập phần mềm mại làm cho người ta nhìn không được mà muốn ném thử hương vị ...

Đầu lưỡi linh hoạt tiến quân thần tốc, tùy ý lướt qua từng tác khoang miệng y, hương vị ôn nhuận đó làm hắn luyến tiếc không muốn rời đi. Đầu lưỡi hắn đụng chạm với đầu lưỡi đang cố gắng né tránh của Phong Tuyết Nguyệt, ý xấu tức khắc hiện lên, hắn mạnh mẽ mót vào, nâng đầu y lên mà tùy ý giảo lộ khoang miệng mềm mại kia. Thân thể trong ngực đột nhiên mềm nhũn, hắn ôm càng chặt hơn, đầu lưỡi xâm nhập ngày càng táo bạo...

Một lát sau...

Đầu lưỡi chậm rãi lui ra, hắn nhìn nhìn cánh môi sưng đỏ của Phong Tuyết Nguyệt, cười nói : “Nhớ rõ, ân ?” Nhìn không được mà lại hôn lên đôi môi đó vài cái nữa.

Phong Tuyết Nguyệt nhìn nhìn hắn, nhỏ giọng nói : “Ta... ta đi về a ~~” Cái đầu then thùng chôn sâu vào ngực Quân Hàn Tâm.

Quân Hàn Tâm xoa xoa đầu y nói : “Ta đưa người về.”

Phong Tuyết Nguyệt ngẩng đầu nhìn nhìn căn phòng trước mặt, nhỏ giọng nói : “Đến nơi rồi...” Nói xong hôn phớt lên môi Quân Hàn Tâm một cái rồi chạy nhanh vào phòng.

Quân Hàn Tâm nhìn bóng y rời đi, sờ sờ môi, cười nhẹ, một người đơn thuần đến thế không có lý do gì mà phải gánh chịu tiếng xấu dùm người khác cả...!!

3. Chương 2

CHƯƠNG 2

Ngày kế, Quân Hàn Tâm còn đang trong giấc mộng bỗng nghe thấy một trận ồn ào nhốn nháo từ ngoài cửa vang lên. Thở dài một cái, hắn khoác vội một kiện y phục lên người rồi đứng dậy ra ngoài xem...

Đẩy cửa ra đã thấy một toán người vây quanh biệt viện. Nâng cước bộ tới gần, phá lệ có thể nhìn thấy thiếu niên kia đứng trong toán người đó, một thân y nghiêm loang lỗ huyết tinh, ánh mắt ngập tràn thủy ý, tựa như chỉ cần một lát nữa thôi toàn bộ nước mắt y sẽ chảy xuống thật nhanh vậy. Đám người vây quanh y, ra sức chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán, có vài người còn rút kiếm của mình ra chìa vào y...

Phó Kiếm Sầu đứng trong đám người thần tình ngưng đọng nhìn Phong Tuyết Nguyệt, còn y vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Quân Hàn Tâm, y liền chạy tới ôm chặt lấy thắt lưng hắn. Nước mắt mang theo sự ủy khuất rót cục nhìn không được mà rơi xuống, cái mũi thút thít không ngừng nức nở...

Quân Hàn Tâm vừa vỗ cổ lưng y mất cái vừa hỏi Phó Kiếm Sầu : “Phó Các Chủ, chuyện này là sao ?”.

Phó Kiếm Sầu im lặng, có lẽ chính bản thân y cũng không hề muốn tin việc này là thực. Một người thấy y yên lặng, nhìn không được liền bước lên, nói : “Hôm qua, sau khi mọi người rời đi, Huyền Âm chưởng môn bị người đả thương. Hôm nay hắn tỉnh lại liền nói người đả thương hắn không ai khác lại chính là vị Phong Tuyết Nguyệt này đây. Chúng ta liền đến hỏi y thử xem sao, vừa mới mở cửa đã thấy y toàn thân toàn huyết đen !! Quả thực đúng là y rồi còn gì nữa ????”

Cảm giác được thân thể trong ***g ngực mình không ngừng run rẩy, cúi đầu nhìn đã thấy nước mắt y nghiêm đầy y phục mình rồi. Hắn cảm thấy không đành lòng đành đem thân thủ xoa xoa khuôn mặt ướt lệ của Phong Tuyết Nguyệt, nhẹ nhàng nói : “Là người sao ?”

Phong Tuyết Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, lật tức ủy khuất lắc đầu, ngay cả môi cũng không ngừng run rẩy ...

Quân Hàn Tâm mỉm cười, hướng Phó Kiếm Sầu nói : “Phó Các chủ, Tuyết Nguyệt là người ngoại tộc, không có động cơ gì. Ba ngày sau là lúc Danh Kiếm Các mở tân cuộc thi thử kiếm, nếu Phó Các chủ tin tưởng ta thì hãy cho lùi lại thêm ba ngày nữa. Nội trong ba ngày tới, ta sẽ tìm ra manh mối cho người...”

Phó Kiếm Sầu vốn cũng không tin sự tình đều do Phong Tuyết Nguyệt gây ra nên vừa nghe Quân Hàn Tâm nói vậy liền vô cùng vui vẻ chấp nhận. Nhưng mấy kẻ bên cạnh dường như không phục, có người gắt lên : “Người là ai ??? Hay là đồng đảng của y ??? Nói không chừng chính người mới là kẻ giết người !!!”

Quân Hàn Tâm mỉm cười nói : “Thất lễ rồi ~ ! Tại hạ là Quân Hàn Tâm.”

Nga ~ Quân Hàn Tâm !! Tiễn Tình công tử Quân Hàn Tâm !! Người nọ sững sốt, hần cười ngại ngần làm lành nói : “Tiễn tình công tử nghĩa bạc vân thiên, chúng ta cũng sẽ tin tưởng người. Cứ như vậy nhé, nội trong ba ngày người hãy cho chúng ta một câu trả lời thuyết phục nhất !!”

Quân Hàn Tâm chân thành cười : “Ba ngày sau, nếu ta không giao cho các người hung thủ, ta sẽ cho các người tùy ý xử lý hần !!”

Một lúc sau, đám người cũng dần dần tan rã. Phó Kiếm Sầu hướng Phong Tuyết Nguyệt hiền lành cười nói : “Tiểu huynh đệ đừng sợ, ta cũng Quân huynh đệ đều không tin người lại là người như thế...”

Phong Tuyết Nguyệt suýt xoạt mũi trong ngực Quân Hàn Tâm nghe vậy liền gật gật đầu với Phó Kiếm Sầu mấy cái, rồi mới nhăn nhó nheo nheo đôi mắt sưng đỏ ướt sũng lệ của mình.

Phó Kiếm Sầu lại hướng Quân Hàn Tâm nói : “Lão phu có việc rồi, cáo từ !”

“Gia gia (ông nội), tái kiến !!” Phong Tuyết Nguyệt thập phần nhu thuận chào tạm biệt Phó Kiếm Sầu.

Quân Hàn Tâm cười cười nheo hai má y nói : “Người bao tuổi? Sao lại gọi hần là gia gia?”

“Ta mười tám tuổi, ở nơi ta sống chúng ta đều xưng vậy...” Thanh âm mềm mại mà Quân Hàn Tâm thập phần thích nghe vang lên.

“Vậy xưng với ta là gì ?” Lại hỏi

Y nhìn chằm chằm vào hần một lúc, rồi cúi đầu nhìn mũi chân mình, nhẹ nhàng nói : “Ca ca...” Nói đến đây mặt y đã dâng lên một đoàn đỏ lựng.

Sờ sờ đầu y vài cái, nói tiếp : “Y phục người ô uế cả rồi, mau trở về thay đổi y phục rồi đi theo ta.”

Phong Tuyết Nguyệt trở về phòng thay một bộ xiêm y sạch sẽ, y lại còn đem bộ y phục nhiễm huyết kia ra dòng suối nhỏ gần đó, chậm rãi tẩy rửa nữa.

Quân Hàn Tâm đi theo y đến bờ suối, im lặng nhìn y tẩy rửa y phục. Tiểu hài tử này, xem ra tẩy không sạch, môi khẽ chu lên, bày ra một bộ dáng ngây thơ khả ái...

Đôi tay ngâm trong nước lạnh đỏ bừng, Quân Hàn Tâm có chút không đành lòng, nắm vội lấy tay y, nói : “Tẩy không sạch thì thôi !” Dù sao nước suối cũng vô cùng lạnh lẽo, làm sao hần nỡ để gia hỏa kia tiếp tục ngâm tay vào dòng nước lạnh giá kia được nữa chứ ?

“Không được !! Giặt không sạch thì ta sẽ không có quần áo để thay nữa !!” Y xấu hổ thu tay trở về, rồi khẽ xoa nắn đôi tay lạnh lẽo của bản thân.

Quân Hàn Tâm mím môi, ánh mắt hần dần trở nên nguy hiểm. Hảo, người cũng dám chống đối ta hả ??? Bản thân ta còn đang gánh việc hộ người đây này !! Sau ba ngày mà tra không ra thì người chết với ta !!!

Phong Tuyết Nguyệt thấy Quân Hàn Tâm chẳng nói chẳng rằng, nghĩ ngay đến việc hần sinh khí, quay đầu lại, lại thấy bộ dáng hần không chút thay đổi, đánh bạo lại gần hôn nhẹ lên môi hần một cái rồi vội bày ra bộ dạng ủy khuất nhìn hần.

Quân Hàn Tâm thấy bộ dáng y, cục tức tan mất phân nửa. Hần bật cười, ôm lấy tiểu hài tử kia vào ngực mình, gõ nhẹ lên trán y mấy cái, không phát giác đến thanh âm sùng nịnh của bản thân mà nói : “Không sạch thì thôi ! Ca ca sẽ mua cho người.”

“Ca ca...?”

“Người không thích sao ?” Hần cắn nhẹ lên đôi môi nhỏ nhắn tựa như cánh hoa của y...

“Thích...” Nói xong hai má y đỏ bừng, y cúi đầu không biết làm sao...

Quân Hàn Tâm nhéo nhéo hai má y mấy cái, rồi nói tiếp : “Được rồi, theo ca ca đi.”

“Àn.” Thanh âm ngọt ngào khẽ vang lên, y lại nhún chân khẽ hôn lên môi Quân Hàn Tâm thêm một ngụm nữa...

Sau đó Quân Hàn Tâm lại hỏi sao quần áo y có máu, quả nhiên bản thân y cũng không có biết. Lại hỏi: “Chuyện hôm qua người có nói với ai không đấy ?”

Lắc lắc đầu mang theo chút ủy khuất, y nói : “Ta đáp ứng người rồi mà, không nói.”

Quả thật, Phong Tuyết Nguyệt quả thực rất đáng yêu nga ~ Quân Hàn Tâm nhin không được nữa đành nói nhẹ : “Ca ca hồ ngôn loạn ngữ thôi, người không sinh khí ? Àn ?”

“Không sinh khí.” Lén lút lại gần ôm khẽ hán một cái.

Quân Hàn Tâm an ủi y thêm vài câu nữa, Phong Tuyết Nguyệt rõ ràng trở nên vui vẻ hơn, ánh mắt sáng ngời lên. Sau đó lại đi tìm được.

Quân Hàn Tâm trở về phòng, hán có chút mệt mỏi nheo nheo hai mắt, ngồi xuống. Thư Nghiễm lập tức chạy đến rót trà.

“Thư Nghiễm, người lấy màu kiện áo màu nguyệt nha (màu trắng ngà, tks bạn Hải Lam nha) của ta đi đặt làm, ta muốn đưa gấp cho Phong Tuyết Nguyệt.”

Thư Nghiễm có chút kinh ngạc, Quân Hàn Tâm luôn luôn kinh khủng (??), kiện quần áo kia chính là kiện quần áo hán thích nhất nha ~, y vội hỏi : “Công tử, Phong Tuyết Nguyệt kia ba ngày sau sẽ chết, làm gì cần sắm sửa quần áo mới, nhiều nhất cũng chỉ mặc một, hai ngày, công tử cần gì cho hán xiêm y đẹp thế mà đi tìm cái chết?”

Quân Hàn Tâm quay đầu lại liếc hán một cái lạnh lẽo nói: “Người từ khi nào đã bắt đầu quản chuyện của ta?”

Thư Nghiễm gặp bộ dạng Quân Hàn Tâm lạnh băng như thế, biết hán sinh khí, lập tức vâng dạ, vội cầm xiêm y chạy đi.

Thư Nghiễm liền đêm đó làm không dám nghỉ, hôm sau liền mang y phục cho hán xem, Quân Hàn Tâm vuốt tằm vải dệt nhẵn nhụi, vừa lòng nở nụ cười.

Tối trước cửa phòng Phong Tuyết Nguyệt, đột nhiên nghe được bên trong phát một tiếng kêu sợ hãi, rồi từ trong phòng lại có một người chạy vọt ra...

“Tuyết Nguyệt ??” Quân Hàn Tâm vội vàng ôm lấy tiểu hài tử đang phát run vì sợ hãi, y run rẩy đưa tay chỉ vào phòng : “Ca ca, thi thể, thi thể,... người chết...”

Phong Tuyết Nguyệt lại một lần nữa bị mọi người bu vào chỉ trích. Quân Hàn Tâm lại một lần nữa cố gắng giải hạ mọi người.

Quân Hàn Tâm đem Phong Tuyết Nguyệt về sương phòng mình, mềm nhẹ ôm lấy y, ôn nhu hỏi : “Đừng sợ ! Sau này người hãy ở cùng ca ca. Người ta sẽ không dám nghỉ ngờ người nữa.”

Phong Tuyết Nguyệt rầu rĩ chôn đầu vào ***g ngực Quân Hàn Tâm, liều mạng cọ loạn. Hành động của y đổi lại cho Quân Hàn Tâm một trận buồn cười. Bỗng, y ngẩng đầu lên, nhìn nửa ngày mới không tự nguyện nói : “Ta đã tìm được thứ được cổ phải tìm rồi. Ngày mai phải ly khai, bà bà cách vách nhà ta còn đang chờ ta xem bệnh...”

Quân Hàn Tâm nghe vậy, hơi hơi nhú mi nói : “Ngày mai đã ly khai rồi sao ?? Không thể ở thêm hai ngày nữa sao ?”

Lắc lắc đầu : “Bà bà bị bệnh đã lâu, khó chịu...”

Chân thành cười với y một cái, một khi đã vậy, tối nay nhất định phải hành động a ~ Hàm chứa miệng y một lúc lâu, rồi mới ôn thuận nói tiếp : “Người thử y phục của ca ca đi !”

Y cầm lấy xiêm y của Quân Hàn Tâm, miệng bất giác nở một nụ cười ngọt ngào, nhanh chóng ướm thử lên người mình, rồi chậm chạp, quyến luyến mặc vào. Bỗng nhiên lại ngẩng đầu nhìn hần, nói : Ca ca, ta trị thương xong cho lão bà bà, nhất định sẽ lại tìm người, nhé ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn lại nhần lại, giống như người ta mà nói” Không” thì y sẽ lật tức bật góc ngon lành...

Làm sao có thể nói “Không” được kia chứ ? Hần chỉ có thể cười gật đầu, lật tức nhận lại được một nụ hôn mềm nhẹ. Sau đó, y sờ sờ môi Quân Hàn Tâm, cùng y nhẹ nhàng cười.

Xiêm y mặc trên người y rệt cục vẫn có chút lớn, vừa hay cũng khiến cho bộ dạng nhỏ xinh của y càng hiện rõ. Y dạo trước mặt Quân Hàn Tâm một vòng, cười tươi hỏi : “Ca ca, có đẹp không ?”

“Hảo.”

Ngốc ngốc nở một nụ cười, tâm trạng vui vẻ khiến y nhin không được mà chạy quanh phòng một vòng.

Ban đêm, Phong Tuyết Nguyệt lăn ra ngủ, lúc đầu ở trong phòng Quân Hàn Tâm có chút e lệ, lại còn cố gắng giữ chặt xiêm y không chịu cởi ra nữa chứ. Quân Hàn Tâm nặng nề khuyên bảo một phen, mãi sau y mới đỏ mặt cởi y phục ra, chậm rãi trèo lên giường ngủ.

Quân Hàn Tâm cười tủm tỉm, đột nhiên hần vươn tay kéo y vào ngực mình, nhéo nhéo mũi y, nói : “Xấu hổ cái gì ??? Không phải lần trước còn chủ động hôn ta sao ??”

“Ta , ta, ta...” Lấp bắp nửa ngày nói cũng không ra

Nhìn bộ dáng bối rối của y hần cảm thấy vô cùng thú vị, nhin không được muốn ôm ôm hôn nhẹ y, sờ sờ mái tóc dài đen mượt của y. Quân Hàn Tâm mỉm, hơi thở ấm áp phả lên mặt Phong Tuyết Nguyệt, nóng nóng làm cho y ngứa ngáy.

Phong Tuyết Nguyệt có chút tránh né, thân thể bất giác lùi về sau. Quân Hàn Tâm nhếch khóe môi một cái tiếp tục kề sát qua.

“A!” Không nghĩ là suýt nữa là rớt xuống, may mắn Quân Hàn Tâm tay mất lạnh lẽ, nắm lấy thắt lưng y, dùng sức kéo y vào lòng ngực mình.

“Cẩn thận đó !!” Trong tay hơi dùng lực, trở mình một cái đổi vị trí, Phong Tuyết Nguyệt bị đổi tới lý giường.

Nhìn bộ dáng cười tủm tỉm của Quân Hàn Tâm, y lại nghĩ, mấy ngày này thực giống như một giấc mơ, ca ca xem ra đối với y vô cùng hảo, thực là ôn nhu a ~ Dù cho y có hôn hần, hần cũng chẳng hề sinh khí lại còn hôn lại y nữa. Tuy rằng chẳng có ý tứ gì nhưng y vẫn biết, ca ca không hề chán ghét y. Lòng ngực y lúc này đập loạn, nỗi ngọt ngào tan vào xương tủy, đã vậy – y nghĩ – bản thân mình cũng phải đối với ca ca thực hảo mới được !!!

Quân Hàn Tâm nhìn bộ dạng ngây ngốc của y, nhin không được mà đem thân thủ búng búng trán y mấy cái. hỏi : “Suy nghĩ cái gì ?”

Phong Tuyết Nguyệt im lặng không đáp, đột nhiên y nở nụ cười ngọt ngào, loàn loàn mặt mày, đẹp đến độ mà người nhìn thấy có thể chói mắt như gặp ánh sáng mặt trời vậy. Quân Hàn Tâm mím môi, cảm thấy thân thể dường như có vài điểm không đúng ?

Sờ sờ mái tóc mềm mại kia, nhẹ nhàng nói : “Ngủ đi !!!”

Phong Tuyết Nguyệt ngoan ngoãn nhắm mắt lại, thân thể không tự giác thu thành một đoàn trong ngực Quân Hàn Tâm, cảm thụ hơi ấm từ hần. Quân Hàn Tâm nhéo nhéo cái má phần độn của y, thở dài, trong lòng không khỏi cảm thán ~ Người này a ~ Sao lại không chút phòng vệ như vậy ?? Chẳng trách tại sao rơi vào tay ta?

Đêm, hai người cùng chìm vào giấc ngủ, cửa sổ bỗng bị gió khai mở, từng trận phong hàn lần lượt ào vào, Phong Tuyết Nguyệt tựa hồ có chút lạnh, không ngừng cọ tới cọ lui trong ngực Quân Hàn Tâm.

Quân Hàn Tâm mơ màng tỉnh dậy, có chút phiền toái mở mắt đã thấy khuôn mặt trắng bệnh lạnh lẽo của Phong Tuyết Nguyệt. Đưa hai tay im ỉm vào ngực mình, đem đôi chân hở ra ngoài cửa y phủ kín lại, hôn nhẹ một cái lên mặt y rồi từ từ ngủ tiếp.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân vang lên, khoe môi khê câu lên, nhắm mắt lại.

Qủa nhiên, có người nhảy từ cửa sổ vào, thân kiếm cùng vỏ kiếm ma sát tạo thành một đạo âm thanh chói tay vang khắp cả căn phòng yên tĩnh.

Quân Hàn Tâm thân hình vừa động, ngồi dậy muốn bắt người nọ. Lại thấy kẻ đó cầm y phục nghiêm huyết tựa hồ lại muốn vu oan cho Phong Tuyết Nguyệt.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng người tranh cãi ầm ĩ, cửa bị đẩy ra, một nhóm người lật tức tiến vào nói : “Công tử đã nói, hôm nay hung thủ nhất định sẽ đến vu oan cho Phong tiểu công tử đây, quả nhiên đúng là vậy !!”

Quân Hàn Tâm thân thủ khê động, khăn che mặt của kẻ nọ rơi xuống. Ấy ~~ Huyền Âm Phái Chương Môn ?? Qủa nhiên hẳn trước đây làm bộ bị tập kích, không chỉ để tẩy đi hiềm nghi của mọi người dành cho mình mà còn có thể giả họa cho kẻ khác nữa.

Huyền Âm chương môn liếc Quân Hàn Tâm mấy cái, hừ lạnh nói : “Đúng !! Chính là ta làm, các ngươi chỉ là mấy kẻ vô danh tiểu tốt mà cũng dám cùng chúng ta thử kiếm sao ??? Thực không xứng mà !!”

Lúc này, Phong Tuyết Nguyệt mới mơ màng tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy xung quanh có nhiều người, sợ hãi chui tọt vào trong chăn.

Quân Hàn Tâm mỉm cười, người đáng yêu như vậy lý khai thì cũng thực đáng tiếc a ~~ Quên đi, sự tình dù sao cũng xong xuôi rồi. Sờ sờ đầu y mấy cái, khoác áo lại cho y.

Phong Tuyết Nguyệt nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo hắn, hỏi : “Chuyện gì vậy ?”

Quân Hàn Tâm vô cùng sủng nịnh sờ sờ đầu y, dùng thanh âm ôn nhu nhất nói : “Ca ca giúp người làm sáng tỏ mọi chuyện, Tuyết Nguyệt ngoan vậy, sao có thể làm chuyện xấu, ha ~?” Nói xong mắt liếc liếc đám người kia ~.

Đám người giật mình nhìn nhau, có một người bước lên đến trước mặt Phong Tuyết Nguyệt nói : “Là tại hạ không đúng !! Lẽ ra nên điều tra kĩ càng rồi mới kết luận. Vậy mà lại đem công tử ra mắng mỗ, thực oan uổng cho công tử quá !!”

Phong Tuyết Nguyệt nghe vậy liền cao hứng, cũng không hề giận người kia mà lại bày ra một nụ cười ngọt ngào với hắn, làm cho người nọ xấu hổ muốn chết !!

~Quân Hàn Tâm cũng cao hứng, dùng sức nhéo nhéo cái mũi Phong Tuyết Nguyệt, Phong Tuyết Nguyệt đau, vuốt vuốt cái mũi đáng thương, rồi nở một nụ cười khả ái.

Phó Kiếm Sầu đối với Huyền Âm chương môn thở dài, sau đó đối với Quân Hàn Tâm ngàn vạn lần tạ ơn, rồi mới sai người đem Huyền Âm chương môn vào sái phòng, để sau xử lí.

Ngày mai chính là ngày thử kiếm, mọi người tán thưởng Quân Hàn một lúc rồi cũng tan.

Phong Tuyết Nguyệt cao hứng, bỏ nhào vào lòng ngực Quân Hàn Tâm, mềm mại nói: “Ca ca ~ Người đối với ta thật tốt.”

Quân Hàn Tâm cúi đầu nhìn y, ánh mắt hơi nheo lại, trong lòng vẫn đang cười. Thật sự tốt à? Thiếu chút nữa người chết chính là người đó!

Nhẹ nhàng hôn hôn trên mũi y một chút, đột nhiên hỏi: “Người ngày đó hôn ta, có phải là thích ta không?”

Khuôn mặt phấn nộn dần đỏ lên, y vội vàng xua tay nói: “Không, không, không,…”

Quân Hàn Tâm khê nhú mày: “Không thích ta?”

Phong Tuyết Nguyệt luống cuống, lần đó quả thực y cũng đâu rõ tại sao lại hôn ca ca chứ ? Sau này y mới biết, y chính thích ca ca, trong lòng thật loạn, nhờ ca ca không thích y thì làm sao? Hiện tại bị ca ca hỏi như thế, trong lòng gấp gáp đến nguy, cũng không biết làm sao để nói. Quýnh lên, miệng chỉ biết há hốc, nước mắt trực trào.

Quân Hàn Tâm ha ha cười, thú vị thực thú vị nha ~. Làm sao lại có người thuần khiết đến vậy kia chứ ? Quả nhiên chưa trải qua mối tình nào. Tuyệt không biết rằng Quân Hàn Tâm hẳn là người như thế nào, thậm chí là vừa nhận thức thì liền thích hẳn liền tới hôn hẳn. Nhìn con châu chấu tre trên mặt bàn, mỉm cười, hôn mắt hẳn mấy cái, nói: “Ca ca không chơi với người nữa, đã khuya, người ngủ đi, ca ca còn có chuyện muốn hỏi phạm nhân kia, một chút sẽ trở lại.”

Phong Tuyết Nguyệt gật đầu, lại vẫn đứng yên một chỗ không chịu động. Quân Hàn Tâm không thể làm gì khác, cúi đầu hôn y mấy cái, lại nói: “Ngoan”. Dứt lời, liền ôm lấy y đem tới giường, đắp hảo chăn, đổi lại cho y một trận tay chân luống cuống, khuôn mặt đỏ bừng.

Quân Hàn Tâm mở cửa phòng, đi đến nơi giam giữ Huyền Âm chờ đón.

Ngón tay khẽ động, điểm huyết hết mấy người coi cửa, mỉm cười, nhẹ nhàng lay động chiếc phiến, đẩy cửa bước vào, thân hình tiêu sái.

Trong phòng giam có một người bị thương lại còn bị thiết liên thô to chế trụ, nghe thấy tiếng động, chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên tinh quang, nhất thời mừng rỡ nói : “Chủ nhân, người đến cứu ta?”

Quân Hàn Tâm nhếch khóe môi, tà mị nở cười, nói: “Người cho là ta làm việc này là vì đường kim Thánh Thượng đúng không ? Quả đúng như vậy ! Sau này, khi Thánh Thượng thống nhất giang hồ, nhất định sẽ nhớ công người.” Vung tay áo, trong lòng ngực xuất ra một bình dược, đem cái nút đáy màu đỏ đẩy ra, đưa ra một viên thuốc đến trước mặt người nọ.

Người nọ nơm nớp lo sợ nhìn Quân Hàn Tâm, run rẩy nhận lấy, lập tức đập đầu nói: “Chủ nhân!! Chủ nhân tha mạng, tha mạng a
.”

Quân Hàn Tâm cười lạnh một cái, đề cao âm điệu nói : “Tha mạng? Ta khi nào phải tha mạng cho người a. ~” Hừ lạnh một tiếng, nói tiếp : “Người từ khi nào mà học cách ngỗ nghịch làm trái lại mệnh lệnh của ta ??? Nuốt vào cho ta!”

Thấy Quân Hàn Tâm mặt lạnh, trong lòng sinh ra cảm giác bất hảo, trông mắt vừa chuyển, y hướng Quân Hàn Tâm đánh tới. Nhưng thân thể y bị thiết liên chế trụ, thoảnh vừa động, thân thể lập tức bị kéo trở lại, ngã mạnh ở trên mặt đất.

Quân Hàn Tâm cười lạnh một tiếng, vung tay lên, trong giây lát đã đem viên thuốc nhét vào miệng hẳn. Thu hồi tay lại, nhẹ lay động chiếc phiến, cười nói: “Người yên tâm, không chết được đâu, bất quá người sẽ mất đi tri giác, thần trí không còn thanh tỉnh thôi !! Ngoan ngoan nhận lấy phán quyết từ lũ người bạch đạo cái gọi là chính nghĩa chỉ sẽ đi nhé ~.”

Nhìn người nọ xụi lơ, hấp hối trên mặt đất, cười một tiếng rồi đẩy cửa bước ra.

Bước ra vài bước, chân bỗng khựng lại. Nét cười trên khuôn mặt hẳn đông cứng lại, rồi lật tức khôi phục nguyên dạng, cười hỏi : “Sao lại ra đây thế này ?”

4. Chương 3

CHƯƠNG 3

Phong Tuyết Nguyệt cúi đầu, trên người y hiện tại mặc kiện y phục màu nguyệt nha của Quân Hàn Tâm, mái tóc đen mềm dài quá thắt lưng cơ hồ dài tới chấm đất, đôi mắt ướt ướt cùng ánh mắt ủy khuất nhìn chằm chằm vào Quân Hàn Tâm.

“Sao im lặng vậy ?” Thanh âm trầm thấp vang lên.

Nhược nhược ngẩng đầu, cắn cắn cánh môi hồng nhuận của mình, y hỏi : “Sao ngươi lại đi làm chuyện xấu ?”

Quân Hàn Tâm lạnh lùng liếc y, cười lạnh nói : “Làm chuyện xấu ?? Ta từ trước đến nay vốn là kẻ như vậy !! Ngươi cái gì cũng không biết còn nói gì nữa ?” Nói xong hần hừ lạnh một tiếng rồi xoay người bước đi.

Hần chính là kẻ như vậy, và có lẽ cũng chỉ có Li Tán là thích hợp với hắn thôi. Nghĩ vậy nhưng hắn vẫn không kìm nổi đau lòng, tiểu hài tử kia, quả nhiên quá đơn thuần mà, làm sao thích hợp với Quân Hàn Tâm hắn được kia chứ ?

Phong Tuyết Nguyệt ghen ngào một chút, nhìn hần một chút rồi chạy lại, ôm lấy hần, mền mại khẩn cầu nói : “Ngươi ~ Đừng đi. Ta chỉ nói nhảm chút thôi, hần ngươi phải có nguyên nhân mới làm vậy...”

Quân Hàn Tâm hừ lạnh một tiếng, khóe môi bày ra nụ cười nhạt, trên người nổi lên nồng đậm sát ý. Hần, Quân Hàn Tâm, đại hiệp nghĩa bạc vân thiên a ~~ Hần gánh vác sứ mệnh thống nhất giang hồ, vạn nhân phải sùng kính hần, tuyệt đối không để chỉ một Phong Tuyết Nguyệt mà nhiễu loạn tất thủy.

~Vì mục đích cuối cùng nên hần sẽ không để bất cứ thứ gì, bất cứ ai cản trở...

Xoay người ra chỗ khác, lòng bàn tay nén nội lực lại, trong mắt ngập tràn sát khí.

Phong Tuyết Nguyệt nhìn hần, cảm thấy bộ dáng căm hận của hần chĩa vào mình, ủy khuất tích lũy bấy lâu dần dần tích lũy thành những giọt lệ nóng hổi, giọt lệ màu ngân bạc rơi xuống, xuyên qua màn đêm lạnh lẽo...

Trong lòng hần chợt mền nhũn, thở dài thu lại sát khí, mỉm cười, sủng nịnh lau đi những giọt nước mắt của y, trào phúng nói : “Sao giống như người yêu ta rồi thế này.”

Hút hấp cái mũi đỏ lựng, cái đầu đen mượt như trước rúc vào ***g ngực hần, ra sức cọ cọ. Quân Hàn Tâm mỉm cười, sủng nịnh xoa đầu y.

Bị khí tức quen thuộc của nam tử kia gắt gao ôm lấy , y dần dần an tâm lại, nước mắt cũng chậm rãi ngừng rơi, đột nhiên dường như nhận ra sự trẻ con trong tính cách của mình, động chút là khóc rồi, khuôn mặt y chợt đỏ bừng lên, ngẩng đầu cười ngượng, ánh mắt loàn loàn, thực đáng yêu a

Quân Hàn Tâm thở dài, kéo cánh tay nhỏ bé của y, nói : “Ngày mai ngươi muốn ly khai rồi, sao không về nghỉ sớm đi ?”

Suýt nữa là quên, nghe Quân Hàn Tâm nói xong, mắt mắt chợt dâng lên trong ánh mắt y, thực giống như một con tiểu cầu bị mất đi khúc xương vậy. Quân Hàn Tâm quay lại nhìn y, không khỏi mỉm cười.

Quân Hàn Tâm tuy rằng cũng được xem như là hoàn mỹ, nhưng hần vẫn có khuyết điểm, đó là thị ngủ (ham ngủ). Tuy rằng đùa nghịch với tiểu hài tử này rất thú vị nhưng tối nay nháo vậy thực mệt mỏi a ~~ Hần cũng chẳng còn tâm trí đâu mà để ý những chuyện đâu đâu nữa, mới leo lên giường đã lăn ra ngủ rồi.

Phong Tuyết Nguyệt nhanh chóng đuổi kịp hần, y cúi người nói nhỏ bên tai hần : “Ca ca, ta dưỡng cho bà kia hảo, nhất định sẽ tìm ngươi...” Thanh âm vang lên, giữa ban đêm yên tĩnh phá lệ trở nên thập phần khinh nhuyển, mơ hồ lộ ra vài tia khát vọng.

Quân Hàn Tâm vẫn chưa chịu mở mắt, y mỉm cười, gật gật đầu.

Xác nhận ~ Y yên lòng.

Cặp mắt sáng ngời của Phong Tuyết Nguyệt lóe lên ánh tinh quang, đôi gò má trắng nõn nổi lên một lớp phấn hồng thần nhiên. Trong nháy mắt, y trở nên mỹ miều một cách khó tin.

Tiếc rằng, lúc ấy Quân Hàn Tâm đã ngủ say, lòng mi thật dài của hần thần nhiên hạ xuống mang theo một vẻ tuấn mỹ lạ thường, nếu tỉnh, hần hần sẽ chóiáng vánh với vẻ kia của Phong Tuyết Nguyệt lắm đây.

Đêm, ánh trăng ôn nhu xuyên qua khe cửa sổ mà len vào trong phòng...

Đêm nay, yên tĩnh đến lạ lùng...

Mặt trời từ từ nhô lên, ánh nắng uốn lượn tản mạn ra xung quanh, cuối cùng nắng sớm kia len vào trong gian phòng ngập tràn hơi thở ôn nhu của nam nhân. Chẳng mấy chốc, trong phòng đã ngập tràn hương vị dương quang...

Quân Hàn Tâm gấp nắng theo bản năng nhú nhú mảy may cái, hần trở mình đưa lưng lại với mặt trời, thuận tay kéo chăn che ánh sáng mặt trời lại, miệng không ngừng lẩm bẩm vài câu oán hận nhỏ nhỏ.

Đúng thời điểm hần bày ra bộ dạng vậy thì cũng là lúc Phong Tuyết Nguyệt tỉnh, y mỉm cười, ca ca ~ người cũng thực đáng yêu a

~~Thân thủ muốn trèo xuống giường, vừa động lại phát hiện ra góc áo mình bị Quân Hàn Tâm giữ chặt, y ai oán dừng lại động tác, bày ra bộ dạng buồn rầu không biết làm sao cho phải.

Nhớ tới hôm nay phải ly khai nơi này, lòng y càng buồn bã thêm. Nhưng chỉ cần nhìn bộ dạng lúc này của Quân Hàn Tâm, bất giác y lại nở một nụ cười ngu ngốc.

Thời điểm y ở Miêu Cương, bản thân y cũng có qua lại với một nam tử ca ca cách vách nhà y, cũng thường xuyên hôn má ca ca nhưng cảm giác khi đây đưa cùng Quân ca ca thì lại khác hẳn lúc đây đưa cùng vị ca ca kia nha ~~ Tim đập thực mau, mặt thì nóng bỏng, ca ca hôn lên miệng mình xong lại có cảm giác thực vui vẻ nha ~~ Kỳ lạ ??

Ngẫm ngẫm nửa ngày lại nhìn sang Quân Hàn Tâm, nét cười trong mắt y càng sâu thêm, trong chốc lát vừa cắn môi vừa le lưỡi, ai nhìn cũng ra y đang đắc ý vui vẻ đến rung cả đùi nha ~~ Ca ca a ~~ Bộ dạng lúc ngủ của người đáng yêu quá đi

Y nào có biết, Quân Hàn Tâm kia bị y nhìn hoài đâm ra ngủ cũng không yên, ngày thường hần ở Tiễn Tình Cư đều ngủ thẳng đến lúc nào tự tỉnh mới thôi, chỉ cần một chút động tĩnh thôi cũng sẽ khiến hần tỉnh giấc kéo theo tâm trạng bực dọc suốt cả ngày. Chỉ cần Quân Hàn Tâm ngủ, Tiễn Tình Cư sẽ nhất nhất yên lặng, ngay cả con Ma Tước cũng không dám lên tiếng, ho he gì đâu ~.

Mặc dù hần không có mở mắt ra nhưng vẫn cảm giác được có ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào mình khiến hần khó chịu. Kia ~ Phong Tuyết Nguyệt lại quá thân cận, hơi thở ấm áp của y cứ nhiên phả vào cả mặt hần nữa, tựa như một con mèo nhỏ ra sức cọ hần khiến hần ngứa ngáy, khó chịu...

Oán hận cắn môi, vội vàng mở mắt ra muốn mắng to kẻ kia một trận, ai ngờ vừa mở mắt đã thấy nụ cười rực rỡ của Phong Tuyết Nguyệt cùng một cái hôn ướt át ở má hần.

Thở dài, quả nhiên muốn sinh khí cũng sinh khí không nổi. Nhú nhú mĩa tâm, hần chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, mệt mỏi ~ Ngủ còn chưa đủ giấc a ~~

” Ca ca, người tỉnh rồi hả ??” Cao hứng hỏi hần một câu lấy lệ, y cười tủm tỉm ôm lấy cổ Quân Hàn Tâm, bày ra bộ đáng lý lòng.

Tức giận sao nổi đây ??? =.=

Ngay cả sau hôm nay, mỗi người một cá, trọn kiếp này có khi gặp lại cũng không nổi nữa nhưng giờ khắc này ngay cả một câu nặng nhẹ với y hần cũng nói không nổi. Tiểu hài tử này thực đơn thuần, tinh khiết a ~~ Khiến cho ai cũng không tự giác nảy sinh ý nghĩ bảo hộ trong lòng.

Nhẹ nhàng điều chỉnh lại tư thế một cái, cười hỏi y : “Sao dậy sớm vậy ?”

“Bây giờ còn sớm gì nữa ?” Y nhảy xuống giường, vui vẻ mặc kiện áo choàng màu nguyệt nha vào, bộ dáng y cẩn thận khiến cho Quân Hàn Tâm suýt nhịn không được mà cười ồ lên.

Bất đồng hoàn toàn với Phong Tuyết Nguyệt, Quân Hàn Tâm thủy chung vẫn giữ cho mình bộ dáng chậm chạp, toàn thân cao thấp đều tản ra hơi thở của sự biếng nhác.

Phong Tuyết Nguyệt dạo quanh phòng một vòng, xoay người mới thấy Quân Hàn Tâm vẫn đứng ở bên giường chậm chạp mặc y phục.

Nhẹ nhàng chạy qua đó, y đứng trước mặt hắn, ngượng ngùng mỉm cười nói: “Ca ca, ta giúp ngươi mặc xiêm y nhé?”

Động tác trên tay hắn ngưng lại một chút, mỉm cười nói: “Không cần đâu.” Động tác nhanh hơn, trong nháy mắt đã mặc xiêm y chỉnh tề.

Phong Tuyết Nguyệt có chút thất vọng, nhưng trong chốc lát lại vui vẻ lên.

Trong tay y cầm một cái bọc nhỏ, đứng trước mặt Quân Hàn Tâm, ngẩng đầu nhìn hắn, liếc một cái, rồi mới cúi đầu nhìn mũi chân mình, nhẹ nhàng nói: “Ca ca, ta phải đi rồi.”

Quân Hàn Tâm nhíu mày nói: “Đi đường nhớ cẩn thận.”

Đôi môi nộn hồng bị gắt gao cắn, vạt áo bị thân thủ y xoắn lấy, một lúc lâu sau mới phát hiện y phục bị nhăn, y đau lòng, dùng sức vuốt thẳng lại.

Mày y nhăn lại, bộ dáng đau lòng của Phong Tuyết Nguyệt trong mắt Quân Hàn Tâm trở nên thập phần thú vị.

Quân Hàn Tâm nhẹ nhàng sờ sờ đầu của y, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Động tác trên tay dừng lại, môi không tự giác vểnh lên, thanh âm mềm mại, có điểm mang khấn cầu, ủy khuất nói: “Ca ca, sau này ta đi đâu tìm ngươi a

” Trong mắt y lóe lên tinh quang, đôi mày thanh tú nhíu lại.

Quân Hàn Tâm mỉm môi, chân thành cười nói: “Tìm ta làm gì?”

Phong Tuyết Nguyệt ngẩng đầu, ánh mắt long lanh, hốc mắt ướt sũng, cơ hồ sắp khóc, vừa đứng vào lúc này lại nghe Quân Hàn Tâm nói: “Ca ca tìm ngươi là được rồi. ~”

Từ sắp khóc trở thành nở nụ cười ngây ngốc, kìm lòng không được ôm chầm lấy Quân Hàn Tâm, cái đầu nhỏ liều mạng cọ cọ vào ngực hắn. Quân Hàn Tâm bất đắc dĩ cười cười, xoa xoa đầu y, rồi cúi đầu nhìn biểu tình của y, lúc này chỉ thấy y mặt đầy tươi cười, miệng hơi hé vô tình lộ ra cả đầu lưỡi nộn hồng, rõ ràng y đang cao hứng tới mức cười híp cả mắt.

Hơi đẩy y ra, khe búng trán y mấy cái rồi nói: “Hảo, mau chuẩn bị lên đường sớm đi, nếu không đến lúc trời tối lại không tìm được nơi nghỉ chân đâu ~.”

Y gật đầu, dù không tình nguyện nhưng vẫn bước đi ra ngoài, y vẫn thường xoay đầu lại, hy vọng Quân Hàn Tâm sẽ nhìn y một cái. Mới vừa ra khỏi cửa đã thấy Phó Kiếm Sầu chậm rãi bước tới, y vui mừng, ngọt ngào kêu: “Gia gia ~~.”

Phó Kiếm Sầu thập phần hiền hòa, cười nói: “Tiểu huynh đệ, sao lại mang hành trang ? Đi đâu à ?”

“Được cổ ta đã tìm được rồi, cảm ơn gia gia ~~.” Y đáp.

Phó Kiếm Sầu sau nhiều ngày phiền muộn, tinh thần hôm nay phá lệ rất thoải mái, mặt mày tươi cười, y đối với Phong Tuyết Nguyệt cũng là thập phần hoan hỉ, y khuyên nhủ: “Sao vậy ? Không bằng ở lại thêm mấy ngày nữa, sự tình vừa mới giải quyết xong, Danh Kiếm Các cũng an toàn rồi mà.” Lại nói tiếp : “Sau giờ Ngọ (từ 11 đến 13 giờ trưa) liền mở Kiếm môn, nếu vậy không bằng ngươi hãy thử một lần, tiểu huynh đệ tâm tính nhân hậu, nói không chừng lại hữu duyên với Lạc Thương. Đến lúc đó còn có thể mang thanh kiếm đi cùng, cũng không uổng chuyến đi đến Trung Nguyên lần này.”

Phong Tuyết Nguyệt quay đầu nhìn lại nam tử trong phòng, lại quay đầu lại, mỉm cười : ” Vậy buổi chiều ta đi.”

“Hảo.” Phó Kiếm Sầu vuốt chòm râu dài, hiền lành nói

Cùng Phó Kiếm Sầu trò chuyện xong, Phong Tuyết Nguyệt hoan hỉ chạy về phòng ôm lấy cổ Quân Hàn Tâm, vội vàng nói: “Ca ca, buổi chiều ta mới đi kia

”

Quân Hàn Tâm buông quyển sách trên tay xuống, cười gật đầu, quả nhiên là phiền toái mà ~ Muốn dứt ra cũng không nổi ~

Lúc trước bất quá chỉ là hứng thú nhất thời mới hôn hấn, kết quả ngày càng không thể văn hồi, hiện tại nhớ lại thật cũng có chút hối hận.

“Ca ca, người mắt húng sao?” Thấy Quân Hàn Tâm không nói lời nào, y không khỏi có chút lo lắng.

Quân Hàn Tâm kéo y vào lòng ngực mình, hôn nhẹ hai má y, nói: “Không phải.”

Một loại cảm giác kì quái chợt hiện lên, tuy rằng trong lòng hấn cảm thấy phiền toái, rồi lại không phải thật sự chán ghét, thậm chí là có chút cao hứng khi có thể ôm khối thân thể mềm mại này.

“Ca ca, hôm nay ta làm có đồ ăn cho người ăn nha~~” Mắt y mở thật to, có chút kiêu ngạo ngẩng đầu.

“Người?” Khóe mắt hấn nheo lại, cong khóe môi một cái nói: “Phải nếm thử xem sao rồi~”

Lập tức trên gương mặt Quân Hàn Tâm hôn một ngụm, rồi chạy vọt ra ngoài.

Quân Hàn Tâm vuốt hai má bị hôn ướt sũng, gia hỏa này tựa hồ thực thích hôn, lẽ nào ở Miêu Cương có loại tập tục này sao ??

Hấn nhéo nhéo mi tâm, thật sự rất muốn quay về giường ngủ tiếp a ~~ , nhưng nơi hấn đang ở không phải là Tiên Tình Cư, thật sự không thể tùy tiện như thế, hấn liền gắng gượng dồn tâm trí vào quyển sách trước mặt cố gắng khắc chế cơn buồn ngủ đang kéo đến.

Qua chừng nửa canh giờ sau, Thư Nghiễm vội vội vàng vàng chạy vào phòng, nói với : “Công tử, Liễu minh chủ tới. Người muốn đi gặp hấn không?”

Quân Hàn Tâm nhíu mày từ chối cho ý kiến, quyển sách trong tay lại lật qua một tờ.

Gió mát thổi vào làm bay tóc đen nhánh của hấn, đẹp tựa như tiên nhân, người thường như Thư Nghiễm cũng không khỏi cảm thán, công tử thật sự đẹp a

Thư Nghiễm khôi phục tinh thần, lại : “Liễu Thanh Phong kia thật sự rất nhát gan a ~, lúc trước có kẻ giết người thì không biết trốn đi đâu ~, hiện tại đã bắt được hung thủ rồi thì mới lộ mặt ra, quả nhiên là tiểu nhân mà ~~!”

Quân Hàn Tâm lạnh lùng liếc hắc một cái rồi nói: “Người từ khi nào trở nên nhiều chuyện như thế?”

Đôi môi mỏng mím lại thành một đường thẳng, làm cho bộ ngoài hấn càng thêm lạnh lùng. Nếu không phải Thư Nghiễm hầu hạ hấn thành quen, thực muốn một chưởng đánh bay y quá ~.

Thư Nghiễm tự biết mình lỡ lời, ngoan ngoãn thè lưỡi đi thu dọn giường chiếu, không dám nói thêm lời nào.

Quân Hàn Tâm đứng dậy, để ý lại xiêm y trên người, bỗng nhiên nhớ tới bộ dáng ngoan ngoãn của Phong Tuyết Nguyệt lúc sáng giúp hấn thay xiêm y, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Thư Nghiễm vuốt đầu nghi hoặc~ Quân Hàn Tâm mà hấn biết, trước mặt mọi người ngoài thì bộ dáng nho nhã khiêm tốn, kì thật bên trong là người tâm ngoan thủ đoạn, hỉ nộ vô thường, chỉ có ham muốn duy nhất là ngủ, một khi ngủ không đủ thì tính tình sẽ bạo phát. Vì thế khi Thư Nghiễm cứ lúc rảnh rỗi liền phải đi giết hết chim chóc quanh Tiên Tình Cư.

Hôm nay thấy Quân Hàn Tâm một bộ dáng buồn ngủ, chính mình còn mắc sai lầm, vốn tưởng sẽ không giữ được cái mạng nhỏ, cũng không nghĩ tới công tử thể nhưng nở nụ cười thập phần ấm áp như vậy.

Khó hiểu.

~~Quân Hàn Tâm thấy bộ dáng dần dần của y, hừ lạnh một tiếng liền bước ra cửa.

Mục đích của Liễu Thanh Phong hôm nay tới chính là xử lý Huyền Âm chương môn, nếu có thể đem Lạc Thương đi nữa thì là càng tốt. Buổi trưa Kiểm môn mở, lúc đó chắc chắn phải xử lý Huyền Âm chương môn, hôm nay, nhiệm vụ phải hoàn thành.

Chuyện tình giống như vậy, Quân Hàn Tâm đã xử lý không ít. Trước tiên phải người làm xằng bậy, rồi lại ra mặt giải quyết, đơn giản mà nhanh gọn. Trên giang hồ, thanh danh sẽ sớm nổi lên, vì vậy nên mới bày ra mấy trò này nọ.

Quân Hàn Tâm lắc lắc đầu, bỏ qua những ý tưởng không nên có này, đi thẳng một đường đến trừ phòng. Vừa vào cửa liền thấy được thân ảnh bạn rợn kia ~~.

Hắn nhẹ nhàng dựa vào cửa xem nhất cử nhất động của Phong Tuyết Nguyệt.

Phong Tuyết Nguyệt tựa hồ rất cao hứng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập hưng phấn, mái tóc đen dài mềm mại theo động tác mà nhẹ nhàng tung bay, rất là liêu nhân a~~.

Y đem thứ gì đó cho vào nồi, vừa bước vừa hát, mỉm cười ngọt ngào, tiếp theo lại buồn rầu, không biết ca ca có thích hay không ?

~“Thơm quá a ~~” Quân Hàn Tâm nhin không được nói

Phong Tuyết Nguyệt hưng phấn quay đầu lại, chậm chậm đi qua, đem mâm thức ăn ra trước mặt Quân Hàn Tâm, ngưng ngưng thu hồi cái tay còn rảnh rang kia, thật cẩn thận nói: “Ca ca, ném thử xem được không?~”

Được Quân Hàn Tâm gật đầu, Phong Tuyết Nguyệt lập tức lấy đôi đũa lại.

Quân Hàn Tâm tiếp nhận đôi đũa, nhìn chăm chăm vào bát ngư phiến (cá kho) (1). Ngư phiến làm đơn giản cùng vài miếng ớt, nhìn qua tựa hồ... thực bình thường... thậm chí làm cho Quân Hàn Tâm cảm thấy được Phong Tuyết Nguyệt thật sự làm hết tâm huyết đây sao ?

Quân Hàn Tâm khựng hoảng, không biết có nên ăn không, vừa nhìn lên lại thấy biểu tình mong đợi của Phong Tuyết Nguyệt. Mỉm cười, gắp một khối cá bỏ vào miệng.

“Tê ~~” một tiếng hít vào phát ra, hình dáng bên ngoài không vừa mắt cho lắm, nhưng miếng cá vừa chạm vào đầu lưỡi thì không hề tưởng tượng bên trong và bên ngoài khác nhau đến vậy ~. Ngư phiến không có xương, có thể thấy được dụng tâm của người làm, hương vị cũng thượng đẳng, chính là, thật sự thực ngon a ~.

Tâm khẽ động, ném đôi đũa đi, một phen kéo người đang ngăn người trước mặt, cúi đầu hôn xuống. Đầu lưỡi không chút lưu tình với vào, khẽ mút cái lưỡi đang ngưng ngưng rồi một phen triển miên cùng nó. Miệng há to, nước bọt ngọt ngào bị nuốt xuống, lưu lại hương vị thơm mát, ngọt ngào trong miệng.

Thường rồi tới lượt đầu lưỡi ngọt ngào, sao lại có thể từ bỏ nổi, đầu lưỡi lướt qua khoang miệng ẩm ướt, cảm thấy được người trong lòng ngực một trận run rẩy, lại càng thêm xâm nhập sâu hơn.

Phong Tuyết Nguyệt không phải lần đầu tiên bị hấn hôn, lúc này đây thực quá kịch liệt, thân thể ngơ ngác bị hấn ôm vào ngực, bàn tay to ở thắt lưng vuốt ve, dẫn tới thân thể từng đợt kinh hãi mà cũng rất đổi ngọt ngào.

Trong lòng tràn đầy ngọt ngào, thân thể bị hương vị của ca ca bao vây lấy.

Dù sao cũng không phải ở trong phòng, cho dù nếu không bỏ được vẫn là buông người trong lòng ngực ra. Phong Tuyết Nguyệt cúi đầu ngưng ngưng mỉm cười, hai má hồng hồng, nhẹ nhàng hỏi: “Ăn ngon sao?”

Quân Hàn Tâm gọi lên nụ cười tà mị, dùng âm thanh cực kì mê hoặc hỏi: “Người nói là cá hay là... đầu lưỡi của người ngon?”

Mặt y lập tức đỏ lên, y vội vàng xua tay nói: “Không... không phải.... không phải đầu lưỡi.... là cá.. cá ...”

Quân hàn Tâm ôn nhu cười, xoa bóp hai má y nói: “Hương vị đều rất không sai ~”

Khuôn mặt Phong Tuyết Nguyệt đỏ bừng, tay chân luống cuống, ôm cổ Quân Hàn Tâm, cái đầu nhỏ chôn trong ngực hắn. Một lúc lâu sau mới rầu rĩ nói: “Ca ca, người hôn ta là có ý tứ gì?”

Quân Hàn Tâm sững sốt, lập tức vừa cười vừa hỏi: “Vậy thời điểm người hôn ta là có ý tứ gì?”

Phong Tuyết Nguyệt cúi đầu nghĩ một lúc rồi mới nói: “Bởi vì ta thích ca ca, tựa như thích ca ca gần nhà, bà bà...” Gặp Quân Hàn Tâm sắc mặt càng ngày càng âm trầm, thanh âm càng ngày phát ra càng nhỏ, dần dần biến mất.

Quân Hàn Tâm yên lặng nửa ngày mới nở nụ cười tự giễu, Quân Hàn Tâm ~ người đến tốt cùng là suy nghĩ như thế nào, tại sao người còn muốn cùng gia khóa này dây dưa không rõ, như thế là rất tốt chăng?

Rất muốn xoa loạn đầu y một cái, chính là có chút luyến tiếc ~.

Phong Tuyết Nguyệt cắn cắn môi, bỗng nhiên chỉ vào môi hỏi: “Ca ca, vậy hôn nơi này là có ý tứ gì?”

Nói xong lại đỏ mặt, giống như người ta nhất thời nói bậy bạ, lấp ba lấp bắp.

Hắn khẽ cười, nghiêm trang nói: ” Tập tục ~”

Phong Tuyết Nguyệt lập tức cúi đầu, hốc mắt đã muốn ngập nước, ủy ủy khuất khuất nói: “Không phải thích a ~?” Âm thanh mềm mại đã muốn mang theo tiếng khóc nức nở.

Quân Hàn Tâm làm sao còn có thể nói khác, đi đến bước này, chính mình cũng có trách nhiệm, kỳ thật cũng hẳn không hoàn toàn để ý đến Phong Tuyết Nguyệt. Hắn thích chính là Li Tán, đối với Phong Tuyết Nguyệt kỳ thật chính là không thật tâm cho lắm, những lại cùng với y thân thiết nhiều lần, tới bây giờ hiện tại trở thành tiến thoái lưỡng nan a ~.

Thở dài, nhéo nhéo hai má y : “Ta thích, ca ca đâu phải không thích người, không khóc, ân?”

Nhất định phải mau chóng đem tiểu đông tây này đuổi về Miêu Cương, người như vậy quả nhiên không thích hợp cho hắn chơi đùa a

~Đột nhiên hắn có điểm nhớ đến Li Tán, tiểu sư tử giường nanh múa vuốt kia ~.

5. Chương 4

CHƯƠNG 4

Quân Hàn Tâm đối với thanh kiếm Lạc Thương vốn cũng chẳng có chút tà niệm gì, hắn dùng mãi cây quạt làm kiếm riết cũng đã thành một thói quen. Nhưng mà truyền thuyết về thanh Lạc Thương đã nói, trên giang hồ này không có thứ binh khí nào có thể địch nổi nó, nó chém sắt mà tựa như chém bùn, là đệ nhất binh khí a ~ Đến thì cũng đến rồi, hiện giờ ra thưởng thức nó để chau dồi thêm ít kiến thức cũng chẳng có gì sai cả

~Kiếm môn vừa mở cửa, lật tức từ trong phòng phát ra một bạch quang chói mắt mờ mịt, hư ảo. Cả căn phòng rộng lớn chỉ có duy nhất một thanh bảo kiếm cắm trên luyện kiếm lô hội (chắc là bàn luyện kiếm á), thiết liên sở vậy bốn phía.

Thân kiếm thông linh trong sáng, phiếm bạc sắc quang mang, ần ần còn tàn ra từng đợt sương mù mỏng mang. Quân Hàn Tâm nhếch môi cười lấy một cái ~ Quả nhiên là một thanh hảo kiếm

~Sớm đã có vài kẻ rục rịch, ngứa ngáy chân tay, tâm niệm cùng nhau bị đẩy lại về quá khứ nhường chỗ cho tà niệm của bản thân.

Quân Hàn Tâm nhứ mày, nghiễm nhiên bày ra tư thế xem kịch vui. Mỗi người, ai cũng muốn có Lạc Thương, cũng chẳng ai muốn đến tận mà lại tay không trở về cả, bởi vậy cho nên mọi người đồng loạt hồng lên một tiếng rồi lao vào phòng, quả nhiên, ngay lật tức cả căn phòng trở thành một mớ lộn xộn, xô sát đích tranh đấu.

Phó Kiếm Sầu dù đã có chuẩn bị trước nhưng lúc này tay chân cũng trở nên luống cuống

~Liễu Thanh Phong dù trong lòng vốn khao khát thanh kiếm từ lâu, nhưng thân y là Võ lâm Minh chủ, không thể làm mất hình tượng thế được, trong nháy mắt sắc mặt y phát sần lên, rồi cuối cùng y cũng nhảy vọt vào đám người giành kiếm.

Quân Hàn Tâm lạnh lùng liếc nhìn đám người đang làm loạn, hừ lạnh một tiếng, đem thiếp phiến che lại tầm mắt mình, hừ ~ xem loại sự tình này chỉ tổn bản mặt hần , quả nhiên giang hồ là một chảo lớn, lòng người vô cùng hiểm ác.

~Phong Tuyết Nguyệt nấp sau lưng hần nhìn mọi người toan loạn đánh đám, thấy có kẻ bị thương mới nhận ra sự tình không hề đơn giản, y kéo kéo tay áo Quân Hàn Tâm, nói : “Ca ca ~ Bọn họ sắp đánh đến đây rồi ~”

Quân Hàn Tâm nhìn thoáng qua ~ thời cơ cũng đã đến, ngưng đọng khẩu khí lại (lấy hơi), hần thi triển thân pháp nhảy vào bên trong đám người, chỉ nửa khắc đã điểm huyết trụ toàn bộ, thân pháp hần cực nhanh, cơ hồ cả cao thủ võ lâm cũng khó mà làm được.

Thu lại thần tình kinh thường, hần tao nhã cười nói : “Bất quá cũng chỉ là một thanh kiếm thôi mà, mọi người hà tất phải nóng vội như vậy kia chứ ? Nếu như kẻ nào may mắn có được kiếm thì ai không phục cũng có thể ra tỷ thí với hần vài trận để giành lại kiếm mà ? Việc gì phải chém giết lẫn nhau như vậy ? Làm mất đi hòa khí của võ lâm bạch đạo chúng ta ?”

Quân Hàn Tâm lần này xuất nhất tiễn song điêu (một mũi tên trúng hai đích) a ~ hần vừa có thể cho chúng nhân thấy võ công bản thân cao cường đến nhường nào, vừa mang được danh có công hòa giải cho các môn phái với nhau. Thanh danh trên giang hồ rồi cũng sẽ nổi thêm một chút nữa ~ Quả nhiên là cao nhân a

~~Dứt lời, hần từng bước cởi bỏ huyết đạo cho mọi người, ôn thuận cười cười

~Quân Hàn Tâm dù cũng không hay lộ diện, nhưng thanh danh của hần trên giang hồ thì cực kì lớn. Cứ như vậy mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa trở lại, vả lại Lạc Thương không phải là một thanh bảo kiếm bình thường, ở đây khẳng định không có người có thể đoạt lấy Lạc Thương, nên dễ dàng tránh được một phen tranh chấp.

Phó Kiếm Sầu ngày đó đem Lạc Thương đi công bố với giang hồ, cũng đâu ngờ lại tạo ra một kiếp nạn lớn như vậy

~~Danh kiếm sẽ được trao cho chủ nhân thực sự, cường cầu cũng vô dụng. Những người không có được Lạc Thương chỉ có thể tức giận trở về.

~Một phen đi ra ngoài, Phó Kiếm Sầu chợt nhớ ra Quân Hàn Tâm và Phong Tuyết Nguyệt vẫn chưa có thử kiếm, liền đi đến chỗ họ, lễ phép hỏi : “Hai vị huynh đệ, không bằng cứ thử kiếm một lần đi ~”

Phong Tuyết Nguyệt nấp sau lưng Quân Hàn Tâm, lộ ra cái đầu đen mướt, nhẹ nhàng đáp: “Gia gia ~ võ công ta không tốt, không cần thử ~”

Còn Quân Hàn Tâm thì lại thoải mái tiến lên, mặc dù cũng chẳng có tà niệm gì với thanh kiếm nhưng hần muốn thử xem cây kiếm này rồi cục thần kỳ ở chỗ nào.

Thân thủ hần vừa chạm vào chuôi kiếm, thân kiếm chợt kịch liệt rung động, phát ra ánh sáng màu ngân bạc, khiến cho Quân Hàn Tâm không mở mắt nổi ~~ Cây kiếm đang chọn chủ !!! Mọi người xung quanh đều khấn trương, có mấy người đã rút kiếm mình ra, Lạc Thương đang nhận chủ, lúc này chỉ có thể để chủ nhân nó chết đi thì một lần nữa mới có thể tái chọn chủ cho nó.

Quân Hàn Tâm híp hai mắt lại, trong lòng hừ lạnh một tiếng, thua nạp lại chân khí, buông tay ra. Quả nhiên hiện tượng kia liền dừng lại. Cây Lạc Thương này nhận chủ quả thực có mắt không trông a ~~ Người nhận Quân Hàn Tâm ta là chủ ~ Vậy thì ta sẽ cho người không xuất giang hồ nổi loạn ~ Hần mỉm cười, thu hồi cánh tay lại, xoay người đối với mọi người chân thành cười nói : “Cây Lạc Thương quả là thanh bảo kiếm, Quân mỗi vốn chỉ coi cây Lạc Thương bất quá chỉ coi nó hơn mấy thanh kiếm bình thường có một chút, giờ chạm vào nó rồi, ta thực sự chấn động a ~~ Quả nhiên là không gì có thể bì được !”

Lời hần vừa nói ra, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Quân Hàn Tâm khẽ nhếch môi, lãnh mâu đảo quanh một vòng rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Mọi người tan rã trong không khí bất hảo, Quân Hàn Tâm đi về sương phòng, trong lòng hần cười lạnh, xem ra nếu hôm nay đem thanh kiếm ấy đi ~ hần từ nay về sau hần sẽ chẳng bao giờ được yên ổn. Chẳng

thà cứ để thanh kiếm ở Danh Kiếm Các này, khi nào cần thì ta sẽ lại đến lấy

~Ra đến Kiếm môn, đã thấy mọi người ra về cả rồi...

Quân Hàn Tâm tính toán cũng trở về Tiễn Tình Cư luôn, đồng thời cũng chùng đường với đường trở về Miêu Cương của Phong Tuyết Nguyệt, tiễn y một đoạn đường luôn. Tiểu hài tử kia bày ra bộ mặt ủy ủy khuất khuất nhìn hắn, vẻ mặt thực đáng yêu a

~Sợ đi đường làm dơ xiêm y của Quân Hàn Tâm, sáng sớm y đã cởi bộ xiêm y đó ra đặt cẩn thận vào trong tay nải, còn bản thân thì mặc lại kiện y phục cũ sau khi đã được gột rửa cẩn thận. Cái lưng nho nhỏ đeo một cái bọc, y cúi đầu bước đi thong thả...

Tới lộ khẩu (:v ~ Ngã 3 ??) Quân Hàn Tâm mỉm cười nói : “Trên đường đi nhớ cẩn trọng ~” Hắn không nói tái kiến, cũng không có nghĩa là sẽ không tái kiến. Bất quá mấy câu bình thủy tương phùng (hẹn ước gặp lại) có lẽ chỉ hợp với mấy đôi uyên ương mà thôi

~Thư Nghiễm cùng xa phu (người đánh xem ngựa) ngồi ở bên ngoài, đứng từ xa nhìn hai người kia từ biệt, miệng không ngừng thì thầm : “Công tử có phải hay không thích người kia sao ?? Sao đối tốt với y vậy chứ ??”

Phong Tuyết Nguyệt giật giật cánh môi, nhăn nhó nửa ngày mới hỏi : “Ca ca, bao giờ thì người mới đi tìm ta ?”

Quân Hàn Tâm mỉm cười, nói: “Mọi chuyện ổn thì đi. Chờ ta, nhớ kỹ, ân ?”

Mỉm cười ngọt ngào nói: “Ca ca, ta chờ người ~.”

Quân Hàn Tâm từ chối cho ý kiến, hắn gật gật đầu, xoay người trở vào bên trong xe ngựa.

Thư Nghiễm thấu tiến lên hỏi: “Công tử, người thật sự muốn đi Miêu Cương xem tử kia sao?”

Hắn nhếch môi, không nhanh không chậm nói : “Hài tử như vậy một năm ta đã gặp không biết bao nhiêu người, bất quá Phong Tuyết Nguyệt kia là một cực phẩm a ~ nếu không phải hắn là Miêu Cương được sư ta đã thu hấn về làm luyện đồng rồi ~” Hắn nhìn được Phong Tuyết Nguyệt đối với hắn là thực tâm, nhưng nếu thể hiện quá rõ hắn tiểu đồng tây kia sẽ gặp nguy hiểm mất, không bằng hãy cứ nháo với Li Tấn đã, rồi hắn sẽ từ từ nhét tiểu hài tử kia vào ngực sau...

Tiếng vó ngựa dữ dội vang lên, bão cát mù mịt nổi lên bốn phía, ngàn dặm tựa như mây...

Chạy nửa ngày lộ trình, mới tới được khách *** lớn nhất ở trấn trên ngủ lại. Quân Hàn Tâm thực khiết phích, bàn trà chăm nệm trong phòng đều là tự mình mang tới, chờ Thư Nghiễm thu thập hảo mới nhàn nhả bước vào phòng.

Thư Nghiễm đưa một ly trà cho Quân Hàn Tâm, vẻ mặt tươi cười nói: “Công tử, nghe nói đêm nay có hội chùa, ngài có nghĩ nên đi ra ngoài nhìn một cái?” Thần tình mong đợi, là chính mình muốn đi ra ngoài, lại nói như thế nói.

Quân Hàn Tâm liếc nhìn hắn một cái, cười nói: “Đi thôi.”

“Cám ơn công tử.” Cao hứng nói tạ ơn, nhanh như chớp liền không thấy.

Nguyệt sắc lên cao, Quân Hàn Tâm đã muốn đi ngủ. Nhưng dưới lầu thỉnh thoảng truyền đến tiếng hò hét ầm ĩ của bọn trẻ đang nô đùa, thật ra rất náo nhiệt, chỉ tiếc Quân Hàn Tâm ưa tĩnh lặng, thành ra lẩn lộn trên giường hơn một canh giờ vẫn chưa ngủ được, trên mặt thần sắc phiền toái, bạc thần mím lại thành một đường thẳng tắp, càng phát ra vẻ lạnh băng.

Đúng lúc này truyền đến một trận đập cửa của bạn Thư Nghiễm : “Công tử, công tử, ngài ngủ chưa ?”

Hừ lạnh một tiếng, tức giận tràn lan. Thư Nghiễm này càng ngày càng không có quy củ, thể nhưng dám đến quấy rầy ta nghỉ ngơi !!!

Xốc chăn xuống giường, dùng sức đạp rớt cửa phòng, trầm thấp trách mắng

“Chuyện gì lúc này mà rống to như vậy hử? Người thật không để công tử ta vào mắt sao???”

Sắc mặt lạnh lùng, không giận mà uy, trong mắt hàn quang nổi lên bốn phía.

Thư Nghiễn sợ hãi lui từng bước, trên trán chảy ra từng tầng mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: “Công tử tha mạng, ta, ta sai lầm rồi.”

Quân Hàn Tâm hừ lạnh một tiếng thu lại tức giận hỏi: “Chuyện gì?”

“Ta thấy Phong Tuyết Nguyệt.”

Quân Hàn Tâm sắc mặt cả kinh, thở dài, khóe miệng không tự giác gợi lên, ánh mắt lại càng thấy nhu hòa.

Thư Nghiễn sờ sờ đầu đầy mặt nghi hoặc, công tử sao lại không tức giận a.

Phong Tuyết Nguyệt thu góc áo, nhìn thấy người ta tấp nập trên đường cái không biết làm sao. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, thần tình rụt rè.

Cùng Quân Hàn Tâm chia tay xong mới nhớ ra còn chưa nói cho hắn biết chỗ ở của mình, mặc dù võ công không tốt, nhưng khinh công thượng thừa, lập tức đuổi theo. Quân Hàn Tâm dù sao cũng là ngồi xe ngựa, khinh công dù cao đến đâu cũng khó theo kịp. Tới được trấn trên thì sớm không thấy bóng dáng Quân Hàn Tâm.

Rụt rè đến trước một quán hồn đồn (1), e lệ hỏi: “Đại, đại thúc, người có hay không nhìn thấy ca ca ta.”

Đại thúc chủ quán ngẩng đầu liếc hắn một cái, cười hì hì nói “Tiểu khóa tử, đến ăn một bát hồn đồn đi?”

Phong Tuyết Nguyệt cắn cắn môi, từ trong bao quần áo lấy ra một cái bánh bao trắng bóng, đưa cho chủ quán nói: “Đại thúc, ta có rồi, cho người ăn.”

Chủ quán hồn đồn động tác ngừng lại, vẻ mặt bất khả tư nghị, nghi hoặc nói: “Ai, ai muốn ăn cái này.”

“Vậy người nhìn thấy ca ca ta không?” Phong Tuyết Nguyệt không phải không rõ ý tứ của hắn, chính là cảm thấy chính mình đối với hắn tốt, hắn sẽ nói cho mình tung tích của ca ca.

Nguyên lai là cái ngốc tử, nhìn mất hắn gian tà, cười nịnh nói: “Ăn bát hồn đồn ta liền nói cho người.”

Phong Tuyết Nguyệt thối lui hai bước, lắc lắc đầu tính toán tránh ra.

Quầy hàng này vốn là sinh ý hơi ít, đại thúc thấy y đơn thuần dễ lừa, cố ý chiếm điểm tiện nghi, làm sao chịu để y rời đi, tiến lên muốn kéo y.

Phong Tuyết Nguyệt cả kinh, phát y tự (*) theo bản năng ra tay, người nọ còn không kịp phản ứng toàn thân cao thấp liền một trận ngựa ngáy, làn da nổi lên màu đỏ sần sùi.

(*) Y tự : tay áo

Người nọ cả kinh lập tức mắng to: “Yêu nhân, kẻ nào? Ôi, ngựa, ngựa chết ta, ôi.” Hai tay không ngừng gãi loạn, lớn tiếng quát to đưa tới không ít người vây xem.

Phong Tuyết Nguyệt cả kinh lập tức xua tay nói: “Đối, thực xin lỗi, ta không phải cố ý.” Vội vội vàng vàng lấy ra giải dược đưa cho hắn.

Người nọ trừng y liếc mắt một cái, cả giận nói: “Người là yêu quái, yêu quái a.”

Hốc mắt đều đỏ, lúc ở Miêu Cương rất nhiều người đều nói Trung Nguyên không có người tốt, chính là ca ca đối với y tốt lắm, phó Các chủ đối y cũng tốt. Hiện tại một đám người đối với y chỉ trở, lỗ tai nghe được đều là một loại thanh âm hèn mọn nhục mạ.

Y thật sự không phải cố ý, ca ca ở nơi nào a???

Trong lòng ủy khuất, trước mắt sương mù một mảnh, muốn đi lại bị đám người vây quanh. Mối y run rẩy mở miệng nói: “Thực xin lỗi.....” Tựa hồ chỉ biết nói một câu này, không ngừng lặp lại, đôi môi ngập ngừng nói không nên lời khác.

Đột nhiên gian theo một tiếng nhục mạ, chủ quán bưng lên một chén hỗn độn còn bốc khói hương hân ném tới. Phong Tuyết Nguyệt phòng không kịp phòng, nhưng lúc này thân thể bị một cỗ lực lượng hướng phía sau kéo đi, dưới chân lảo đảo một cái liền lọt vào cái ôm ấp. Vừa nhấc mắt, đối diện với một ánh mắt đang ôn nhu cười, nhu tình như nước.

Tóc đen theo gió bay lên, quần quít quanh nhảy. Nhìn Quân Hàn Tâm kia hé ra khuôn mặt tuấn mỹ, nhin không được nước mắt chảy xuống, hấp hấp cái mũi ủy khuất đến rồi tỉnh rồi mù.

Quân Hàn Tâm kỳ thật tới thật lâu rồi, vẫn đứng ở cách đó không xa nhìn xem náo nhiệt. Nhìn thấy y chân tay luống cuống xuất ra bánh bao, nhìn thấy y ủy khuất bị người khi dễ.

Tựa hồ hết thấy đều rất thú vị.

Quân Hàn Tâm mỉm cười nói: “Đưa giải được cho ta, ân?”

Phong Tuyết Nguyệt cúi đầu vào trong ngực Quân Hàn Tâm, đem giải được đưa cho hắn, đầu ngón tay chạm được lòng bàn tay ấm áp của hắn, trong nháy mắt tựa hồ an tâm, có ca ca ở đây hắn là sẽ vô sự.

Quân Hàn Tâm bắn ra một viên, không chút sai lệch bay vào trong miệng người nọ, thật thần kỳ, nốt sùi cùng mất đồ ngứa ngáy lập tức biến mất.

Quân Hàn Tâm mỉm môi, Phong Tuyết Nguyệt này quả nhiên không thể khinh thường!

Người nọ giống như thấy ân nhân cứu mạng, vội lễ bái Quân Hàn Tâm, nói: “Đa tạ đại hiệp, đa tạ đại hiệp a.”

Quân Hàn Tâm nhếch khóe môi cười nói :”Đây là đệ đệ của ta, y lòng dạ ngây thơ, thỉnh không cần trách cứ.”Dứt lời xuất ra một thỏi bạc, người nọ lập tức mở miệng cười lấy lòng, làm sao còn dám có chút khó nghe nào trong lời nói.

Che chở Phong Tuyết Nguyệt đi ra khỏidám người, thấy y bộ dáng đầy mặt nước mắt lại không khỏi buồn cười, kéo vào khách *** thân thủ cầm khăn mặt giúp y lau mặt.

Phong Tuyết Nguyệt bị ủy khuất,một khắc cũng không chịu buông hắn ra, hai tay gắt gao quần quít lấy thắt lưng hắn, dính lấy người giống như con mèo con.

Quân Hàn Tâm cũng từ hắn đi, đợi hắn ôm đủ liễu mới hỏi nói: “Sao vậy tìm ta đến đây?”

Hút hấp cái mũi ủy ủy khuất khuất mở miệng: “Ta đã quên nói cho ca ca chỗ ta ở, ta sợ người tìm không thấy ta.”

Nhẹ nhàng thở dài, thấy y khóe mắt lại chảy ra nước mắt, vội vàng kéo ống tay áo giúp y chà lau, nhẹ giọng nói: “Đứa ngốc, ca ca chắc chắn sẽ tìm được của ngươi.”

“Ta sợ không thấy được ca ca.....”

Quân Hàn Tâm cười mà không nói, không dấu vết dời đề tài lại hỏi: “Có đói bụng không?”

Sờ sờ cái bụng lép xẹp, ngượng ngùng cười cười: “Rất đói ~~”

Sửng nịch nhéo nhéo mũi y, tính toán dẫn y ra phố, khó có thể gặp gỡ hội chùa, nề hà trải qua một hồi nháo vừa rồi, cũng liền đánh mất này ý niệm trong đầu, không bằng thanh thần ổn định ở trong phòng.

Phong Tuyết Nguyệt nhìn thấy đưa tới mấy món ăn sáng, cúi đầu nhăn nhó một chút nói: “Ăn xong ta muốn đi.”

Quân Hàn Tâm cả kinh, theo bản năng nói: “Đã muốn khuya rồi.”

“Hôm nay chậm trễ.....” Kỳ thật là không muốn cùng Quân Hàn Tâm tách ra, chính là không thể không đi a.

Quân Hàn Tâm mỉm cười, nói: “Ngày mai lại đi, ca ca sẽ bảo Thư Nghiễn đưa người trở về, có xe ngựa nhất định có thể bỏ xung không ít thời gian đã chậm trễ.”

Phong Tuyết Nguyệt vội vàng lắc lắc đầu: “Ta tự mình trở về.”

Quân Hàn Tâm trầm mặt, cả giận nói: “Người muốn ca ca lo lắng sao ? Ân?”

Gặp Quân Hàn Tâm sinh khí, Phong Tuyết Nguyệt ngược lại nở nụ cười, như quá khứ ôm lấy hân ngọt ngào nói: “Ca ca đối ta thật tốt a.”

Quân Hàn Tâm không nề hà vỗ vỗ vai y: “Tốt lắm, nhanh ăn đi.” Dứt lời liền lôi kéo y ngồi xuống.

Phong Tuyết Nguyệt ăn cái gì cũng rất chậm, điểm ấy nhưng thật ra cùng Quân Hàn Tâm có chút tương tự, đem vỏ tôm cẩn thận lột vỏ, ngón tay trắng nõn, động tác linh hoạt. Bóc xong một cái liền đưa cho Quân Hàn Tâm, nói: “Ca ca cũng ăn.”

Hắn mở miệng cắn thịt tôm, đầu lưỡi lướt qua đầu ngón tay trơn mềm, bỗng nhiên khép lại miệng hàm trụ đầu ngón tay y.

Phong Tuyết Nguyệt đỏ mặt lên, nhưng đúng vào lúc này, Quân Hàn Tâm buông đầu ngón tay y ra, cười nói: “Tôm này ăn thập phần mỹ vị.”

Phong Tuyết Nguyệt đỏ bừng khuôn mặt, cố gắng chuyên tâm ăn uống. Cái miệng nhỏ nhắn mấp máy khép mở, thậm chí có thể thấy một tiểu tiết nộn hồng mê người thoáng. Quân Hàn Tâm thập phần nhớ rõ, đầu lưỡi kia hương vị có bao nhiêu mỹ vị.

Phong Tuyết Nguyệt ăn uống xong, ăn một ít liền ngừng lại, nhu nhu bụng: “Ta ăn no.” Rồi mới lôi kéo xiêm y, nhẹ nhàng nói: “Ca ca, ta nghĩ tắm rửa.” Hôm nay vì tìm Quân Hàn Tâm, ra không ít mồ hôi, quần áo đều bị mồ hôi thấm ướt.

Cổ họng nghẹn một chút, cười nói: “Ta lập tức sai người chuẩn bị.”

Phía sau bức bình phong tinh xảo, phong cách cổ xưa là dày đặc sương mù, ánh nền mỏng manh, trong phòng tràn ngập một cổ sâu hơi thở phiêu nhiên. Quần áo từng kiện thối lui, dần dần lộ ra thân thể quang lỏa trắng nõn, phu bạch như ngọc, tóc đen như mực, gương mặt trái xoan tinh xảo nổi lên từng trăn đỏ ửng, làn da gần như trong suốt thản nhiên phiếm hồng, đẹp như thi như họa.

Ngoài bình phong, Quân Hàn Tâm nghe tiếng nước bên trong tắm dương khó nhịn, như là có một cây lông chim nhẹ nhàng quét qua tâm tư chính mình, hảo ngứa ngứa. Tự giấu cười, sao chính mình tự đứng lại giống thấy Liễu Hạ Huệ (2) thế này?

Quyết định chủ ý liền thả bước vào sau bình phong. Phong Tuyết Nguyệt cả kinh, lập tức cúi đầu dẩu vào trong nước.

Quân Hàn Tâm bật cười, ôm y ra bên ngoài dục thất, cười nói: “Mặc buồn phá hủy.” Chỗ tiếp xúc là một mảnh da thịt bóng loáng, bàn chân trắng nõn, thân thể ẩn ở dưới nước có khác, một bộ dáng “dục cự còn nghênh” thực phong tình.

– Dục cự còn nghênh : ý muốn hoan nghênh nhưng giả bộ cự tuyệt =))thẹn thùng a

~“Ca ca, sao người lại vào vậy?” Khuôn mặt hồng hồng, cũng không biết là bị nhiệt khí chưng thành vậy hay là do xấu hổ.

Quân Hàn Tâm có một lát thất thần, người trước mắt e lệ nhìn chính mình, trắng nõn thân thể lại không có một tia tỳ vết nào, tựa như hoa sen kia nổi trên mặt nước, không nhiễm một tia nước bùn. Thân thể hơi hơi cuộn mình, mơ hồ có thể nhìn ra ngọc hành màu phấn hồng. Hai tay hộ ở trước ngực, vừa vặn che khuất hai điểm thù du.

“Ca ca.....” Thấy hân vẫn nhìn chăm chăm chính mình không nhúc nhích, y nhịn không được lên tiếng, nào biết thanh âm mềm mại kia càng làm cho Quân Hàn Tâm nhiệt huyết sôi trào.

Làm sao còn nhẫn được, như quá khứ nhẹ nhàng hàm trụ đôi môi Phong Tuyết Nguyệt , môi mềm mại tựa hồ tản ra mùi vị ngọt ngào.

Không nghĩ tới phải đi đến bước này, Quân Hàn Tâm nở nụ cười tự giấu, thì tính sao, hẳn Quân Hàn Tâm vốn chính là nguy quân tử, nếu là nguy quân tử liền bất chấp thập ma đại nhân đại nghĩa, giờ khắc này hẳn thật sự nhịn không được, thật sự rất muốn ôm thiếu niên này.

Một phen đem y ôm ra ngoài, hướng đến giường đi nhanh tới.

Phong Tuyết Nguyệt cả kinh, hai tay theo bản năng ôm lấy cổ Quân Hàn Tâm. Mơ hồ biết hẳn muốn làm gì, trong lòng lại sinh ra một tia ngọt ngào. Ca ca cũng là thích y đi.

Đưa y thân thể trần trụi đặt ở trên giường, thân thể trắng nõn quang lỏa nhin không được cuộn mình đứng lên, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, rất mịn hoặc quyến rũ.

Quân Hàn Tâm cũng không có lập tức tiến tiếp, cúi đầu tiến đến bên tai y nhẹ giọng nói: “Tuyết Nguyệt, ta có thể ôm người hay không?” Thanh âm khàn khàn trầm thấp.

Phong Tuyết Nguyệt chỉ cảm thấy thân thể run lên, khẽ gật đầu.

Quân Hàn Tâm đè lên y. Bàn tay to ở thắt lưng tinh tế lưu luyến, dần dần lần đến trước ngực gầy đầu nhũ phần hồng.

Phong Tuyết Nguyệt đầu chịu nổi kích thích như vậy, theo bản năng than nhẹ một tiếng, bên môi tràn ra tiếng rên rỉ ngọt nị mềm mại.

Khóe miệng gợi lên tia cười mỉ hoặc, đầu lưỡi lập tức thừa cơ dò xét đi vào, cuốn lấy đầu lưỡi đang né tránh của Phong Tuyết Nguyệt triển miên mót vào. Đầu lưỡi xẹt qua trong miệng mỗi tác địa phương.

Thiên hạ dưới thân còn chưa trải qua chuyện này, một nụ hôn nồng nàn đều có thể khiến y run rẩy liên tục.

Vừa hôn xong, Phong Tuyết Nguyệt đã muốn thở gấp liên tục, Quân Hàn Tâm một ngụm hàm trụ đầu nhũ của y, đầu lưỡi vây quanh nhũ vầng một vòng.

“A..... Ca ca..... Ca ca.....” Trong đầu trống rỗng, trong thân thể tràn đầy cảm giác kỳ quái, nghĩ muốn đẩy ca ca ra rồi lại không buông tha được khoái cảm như vậy.

Bụng dưới truyền đến một cỗ nhiệt khí, phân thân của y lại có phản ứng. Phong Tuyết Nguyệt xấu hổ vội vàng lấy tay che khuất, mang theo khóc nức nở nói: “Ca ca..... Từ bỏ.....”

Không muốn để ca ca chê cười.

Quân Hàn Tâm làm sao để ý tới hẳn, lúc nhả ra, đầu nhũ dính đầy sáng ướt bọt trong suốt, có vẻ thập phần *** mẽ. Thân thể Phong Tuyết Nguyệt thần nhiên có một cỗ hương vị thảo dược , chẳng những không khó ngửi, ngược lại làm cho người ta cảm giác mê mê.

“Ca ca..... Từ bỏ.....” Nức nở hai tiếng thấy Quân Hàn Tâm đứng dậy, nghĩ đã xong, cũng không nghĩ Quân Hàn Tâm nhưng lại không nhanh không chậm rút đi tất cả quần áo, quay đầu lại đối y tà mỉ cười: “Chúng ta có rất nhiều thời gian.”

Cúi xuống thân in lại một cái hôn sâu. Phong Tuyết Nguyệt cổ cùng trong ngực đều bị in lại ấn ký màu đỏ, phân thân sưng trướng phát đau. Nức nở một tiếng nước mắt nhẹ nhẹ chảy xuống dưới, nếu như bị ca ca thấy, nhất định chán ghét chính mình, chính mình rất dơ bẩn.

Đột nhiên đẩy mạnh Quân Hàn Tâm ra, thân thể lui tới một góc giường, nước mắt tuôn rơi. Chợt vừa thấy đúng là một bộ dạng bị người khi dễ hảo đáng thương dạng.

Quân Hàn Tâm sững sốt, thấy y bộ dáng như vậy, không khỏi giận dữ, trách mắng: “Không muốn thì thôi.” Dứt lời đứng dậy mặc quần áo.

Phong Tuyết Nguyệt thấy hẳn sinh khí, một phen kéo cổ tay hẳn lại , mang theo thanh âm nức nở nói: “Ca ca..... Người đừng chán ghét ta.....”

Quân Hàn Tâm khinh thường hừ lạnh một tiếng, quay đầu cười nói: “Chán ghét? Ta vì sao phải chán ghét người? Nhưng thật ra người, một bộ dạng chính là ghét bỏ ta.”

Phong Tuyết Nguyệt đầu lắc liên tiếp như trống bỏi, sợ hãi tránh ra, ôm chặt lấy thắt lưng hắn, một tia khe hở đều không có.

Quân Hàn Tâm hừ lạnh một tiếng nói: “Người hiện tại sao lại nhiệt tình vậy? Ta vừa mới rõ ràng hỏi qua người, nếu không phải người đáp ứng rồi ta định sẽ không cưỡng cầu người, hiện tại ngược lại, biến thành ta giống như thổ phỉ cường đạo.”

Phong Tuyết Nguyệt ủy khuất, ghen ngào nói: “Ta là muốn cho người bế a.....”

“Người!” Quân Hàn Tâm cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn y, không nghĩ qua là thấy được phân thân của y cao cao nhếch lên, lỗ nhỏ đã muốn tràn ra chất lỏng trong suốt. Không khỏi nhắc khéo môi, sắc mặt đẹp lên một ít, cũng không phải không có phản ứng.....

Phong Tuyết Nguyệt thấy hắn nhìn chăm chăm nơi đó của chính mình, phản xạ tính buông hắn ra, che lại phân thân trốn sang một góc, khóc nói: “Ta chỉ biết ca ca chán ghét ta.....”

(1) Hồn đồn : mì vằn thắn

6. Chương 5

CHƯƠNG 5

Quân Hàn Tâm sững sốt một chút, sau đó khẽ cười cười, hắn nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của y, vươn cánh tay rảnh rỗi còn lại đi trêu đùa nhiệt khí đang run rẩy kia.

Quân Hàn Tâm cười, hỏi : “Xấu hổ gì chứ ? Người không đáp ứng thì ta rất khó chịu a ~ ” Dứt lời liền hôn lên người y mấy cái.

Phong Tuyết Nguyệt thất thần, ca ca thế nào lại không hề chê cười y. Mặc cho một Phong Tuyết Nguyệt cứ ngây ngốc nằm đó, Quân Hàn Tâm nhanh chóng quần lấy thân thể y...

Quân Hàn Tâm nhéo nhéo má y mấy cái, rồi nói : “Hôm nay ca ca thực sự phải hảo hảo ôm người, người mà còn dám chạy trốn nữa, xem ta làm sao để thu thập người !!” Thoáng trừng y một cái, trong mắt ngập ý cười. Hắn dừng lại một chút, rồi lại nói : “Đây chính là chuyện thân mật của phu thê đó, hiểu không ? ”

Thấy Phong Tuyết Nguyệt nghe xong bày ra vẻ mặt mê mẩn. Quân Hàn Tâm lại cười, kéo y ôm vào ngực, khẽ liếm cái nhĩ khuếch (vành tai) của y mấy cái, khẽ cười nói : “Yên tâm, tất thấy đều giao cho ta là tốt rồi ~!”

Phong Tuyết Nguyệt trong lòng thoáng rõ ràng vài phần, chỉ cần ở cùng ca ca, đầu óc y sẽ trở nên mơ hồ, cái gì cũng không hiểu, bất quá, trong lòng y cũng có vài phần chờ mong cái gọi là thân mật này.

Ngồi trong lòng ngực ca ca, y cúi đầu, nhưng vô tình lại phát hiện “cái kia ” của ca ca cũng đang ngênh ngang nhếch lên, lật tức cả khuôn mặt y đỏ bừng. Y dịch ánh mắt đi chỗ khác, trong lòng y lăm bằm, “cái đó ” của ca ca thực lớn a

~~Quân Hàn Tâm thấy y thất thần, hừ cười một tiếng rồi cầm lấy hoa hành của y, quả nhiên, lật tức Phong Tuyết Nguyệt rên rỉ một tiếng rồi nằm xụi lơ trong ***g ngực Quân Hàn Tâm...

Bị ca ca vuốt cái địa phương kia, thực xấu hổ a ~~ Rồi y lại cảm thấy đây mới thực sự là thân mật a ~trong lòng bỗng có vài điểm ngọt ngào...

Quân Hàn Tâm biết đây là lần đầu của y, biết y sợ nên không ngừng hôn y, thật lâu sau cũng không động đến nơi cấm địa mê người kia...

Phong Tuyết Nguyệt tựa vào ***g ngực hắn, không ngừng thở dốc, hoa hành sau khi bị hắn trêu đùa ngày càng trưởng đại lên. Thấy Phong Tuyết Nguyệt hơi thở hỗn loạn, hắn bày ra giọng điệu trêu đùa hỏi : “Thoải mái không ?? ”

Y sớm đã xấu hổ không nói ra lời, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào ***g ngực Quân Hàn Tâm, cúi đầu trầm ngâm một tiếng, không biết y nói gì a

~Quân Hàn Tâm lại cười, xấu xa thu lại cánh tay đang bính bảo bối. Được một lát sau, người nọ liền không chịu nổi, hạ thân trưởng to đến khó chịu, thân thủ y run rẩy mồ mẫm xuống địa phương kia “tự xử”.

“Làm gì vậy ?? ” Xấu xa cắn cắn vành tai y, một phen giữ chặt hai tay y lại.

“Ca ca...Sờ, sờ...A...ân !!” Nức nở hai tiếng, thân thể không tự giác mà vận vẹo, cái mông tuyết trắng không ngừng cọ cọ vào phân thân của Quân Hàn Tâm, khiến cho hắn trở nên không kiềm nổi, thân thể cũng bắt đầu không an phận đứng lên.

Chỉ nghe thấy Quân Hàn Tâm quát một tiếng, bàn tay thô ráp bắt đầu xảo lộng ngọc hành của Phong Tuyết Nguyệt...

“Ca ca.. . A ân ... Thực thoải mái a ~ A ha, Phải, phải rồi, nhanh a

” Một đạo trọc dịch nhanh chóng xuất ra, tô bạch một chút lên đùi y và lên ngực Quân Hàn Tâm.

Sau khoảng thời gian thư thái, rốt cục thần trí của Phong Tuyết Nguyệt cũng khôi phục lại, y cắn môi, thân thủ muốn lau đi chỗ trọc dịch trên ngực Quân Hàn Tâm. Quân Hàn Tâm nhìn bộ dạng luống cuống cùng thần tình muốn xin lỗi của y mà thực muốn cười nha

~Đè lại cánh tay luống cuống của y, hắn cười hỏi : “Hoảng cái gì, ca ca đâu có ăn thịt người ?” Dứt lời lại hôn lên mặt y mấy cái, đồng thời thân thủ lướt qua từng mảng da thịt nõn nà của y, đến hạ thân y, hắn nhẹ nhàng ấn vào huyết khẩu mấy cái, thừa dịp Phong Tuyết Nguyệt còn đang thất thần, y từ từ dùng một ngón tay tham nhập vào, huyết khẩu khô khốc ngay lật tức gất gao bao lấy ngón tay hắn...

“A ~ Ca ca ~ Người làm gì vậy ??” Y cau mũi, khẽ vận vẹo cánh mông.

Quân Hàn Tâm cúi người, khẽ vuốt chóp mũi y mấy cái, nói : “Đừng sợ, dần dần sẽ quen thôi ~”

“Không thoải mái ...” Y nức nở hai tiếng, thân thủ muốn đem tay Quân Hàn Tâm đi ra...

Hắn mím môi nói : “Ta với người đều là nam tử, nếu muốn thân mật thì chỉ còn cách này thôi ~” Thấy Phong Tuyết Nguyệt có chút cứng nhắc, Quân Hàn Tâm bèn nói tiếp : “Ca ca muốn cùng người thân thiết, người không muốn sao ?”

Phong Tuyết Nguyệt tự nhiên vội vàng lắc đầu, lại, cẩn thận hỏi: “Ca ca, người có thoải mái không ?”

“Ân, đương nhiên. ” Khẽ hôn lên đôi môi sưng đỏ của y : “Tuyết Nguyệt, làm như vậy, ca ca rất thoải mái ~”

Y cười ngại ngùng, thân thể cũng tự nhiên thả lỏng. Quân Hàn Tâm hiểu là y ngầm đồng ý, tên đã lên dây thì không thể không bắn a

~~Lại thêm một ngón tay nữa nhanh chóng tiến vào. Động tác hắn làm rất ôn nhu và cẩn thận...

Phong Tuyết Nguyệt gất gao cắn môi dưới, trong lòng y yên lặng nghĩ, ca ca thấy thoải mái là tốt rồi

~Quân Hàn Tâm nhìn bộ dáng của y, nhin không được mà hôn lên má y mấy cái, cười nói : “Sợ cái gì chứ ? Không đau,ân ?”

Hoa huyết kia vẫn còn duy trì nhan sắc màu đậm phấn, theo ngón tay hắn mà hé mở ~ Thực mê người a ~. Lúc ngón tay hắn rút ra, hoa huyết hé mở ra một tầng hồng nhạt e ấp ~...

Cổ họng Quân Hàn Tâm nghẹn ngào, cơ hồ nhin không được nữa, liếm liếm cánh môi khô khốc của mình rồi cúi đầu hôn xuống đôi môi xinh đẹp của Phong Tuyết Nguyệt.

Phong Tuyết Nguyệt toàn thân cao thấp đều là ẩn kín đau đớn, nhưng chỉ cần y nghĩ ca ca sẽ thoải mái là y sẽ cố gắng chịu đựng tất cả, trong lòng y còn sinh ra một chút kiêu ngạo ~.

Hai chân y bị tách mở, khuôn mặt ửng đỏ. Cái bộ dạng y lúc này thực khiến cho kẻ nào nhìn được phun máu mũi a

~~Khóe miệng hần nhếch lên, bàn tay to bắt lấy phân thân y đổi lại một tràng rên rỉ ngọn lịm của Phong Tuyết Nguyệt , y lật tức bày ra bộ dạng hảo hảo tận hưởng, cũng không tái để ý mấy chuyện xấu hổ đâu đâu nữa.

Phân thân hần sớm đã tưởng đến phát đau, hần rút ngón tay ra, phân thân đặt ở huyết khẩu, nhẩn nại từng chút từng chút đem dục vọng của mình xâm nhập vào nơi chưa từng được khai mở của Phong Tuyết Nguyệt.

“A..... Đau..... Ô..... Ca ca đau.....” Thân thể y có cảm giác giống như bị xé mở, đau đến nỗi ngay cả nói cũng không rõ ràng lắm, nước mắt y chảy xuống, cánh môi nộn hồng bị cắn không còn chút huyết sắc, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

Quân Hàn Tâm vốn đã tính toán phải nhẩn nại, nhưng lúc này nhìn mấy cái biểu tình phiêu nhiên của y, mấy cái ý niệm đó lật tức bay hết đi đâu mất rồi

~Phong Tuyết Nguyệt miệng mở to thở dốc dần dần cũng thích ứng lại được, gặp Quân Hàn Tâm chậm chạp không chịu động, trong lòng có chút hoang mang, miệng thở dốc nhưng thẹn thùng không dám mở miệng hỏi.

Quân Hàn Tâm cúi người đặt lên đôi môi của Phong Tuyết Nguyệt một nụ hôn không hề có một tia dục vọng nào, nhìn y đau đớn như vậy, trong lòng hần cũng có vài điểm đau lòng...

“Còn đau không ? ” Thanh âm khàn khàn vang lên giữa đêm khuya thanh vắng, hội chùa bên dưới tựa hồ đã muốn tan, ánh trăng treo cao trên đỉnh đầu trong trẻo mà lạnh lùng chiếu vào khuôn mặt hần, khiến cho hần càng trở nên tuần mỹ mà lại còn thêm cả vài nét nhu tình ...

Phong Tuyết Nguyệt mỉm cười, thẹn thùng bỗng chốc bay đi đâu mất, ca ca đã vì y mà nhẩn nại, lẽ nào mình không thể chấp nhận ca ca sao ?

“Không đau ~” Thanh âm mềm mại, đáng yêu vang lên, y đỏ mặt cẩn thận hỏi : “Ca ca, sao người vẫn chưa động ? ”

Nhất thời hần muốn phun máu mũi a

~~Khí huyết đi thẳng xuống hạ thân ~ Hần nhẩn không được nữa ~ Hạ thân vốn đã tưởng đến phát đau, hần bắt đầu từ từ luận động.

Dục vọng cực đại bắt đầu ra vào thân thể y, từ chậm đến nhanh...

“A.....” Cảm thấy được có chút đau, y rên rỉ một tiếng liền gất gao cắn chặt môi dưới

~Phân thân ra vào phát ra tiếng *** mĩ, từng chút một đi vào nơi sâu nhất của y, máu nóng trong cơ thể hần trở nên cuồng loạn, tựa như tắt thở như vậy vẫn chưa đủ

~Thân thể y dần dần thích ứng, chân mày nhíu chặt cũng dần dần bưng ra, nội vách bị ma xát dần dần lại sinh ra khoái cảm kỳ dị. Đột nhiên, nam nhân phía sau y thúc sâu một cái, y giống như bị một tia chớp đánh trúng, không hề đau đớn mà là ngập tràn trong khoái cảm...

“A ~ Ca ca. .. Ca ca...” Thanh âm rên rỉ nỉ non lặp đi lặp lại, y mở đôi mắt nhuốm màu phong vị ra, nam tử tuần mỹ kia đang ở trên thân mình mạnh mẽ rong ruổi, làn da trắng ngần phủ một lớp mồ hôi, mái tóc đen tuyến mềm mại rủ xuống, cọ cọ vào mặt y, còn chân y hiện đang vắt ngang thắt lưng hần...

Khuôn mặt phấn hồng của Phong Tuyết Nguyệt càng đỏ thêm, ngượng ngùng cúi đầu xuống...

Quân Hàn Tâm thấy y không còn bày ra nét mặt thống khổ, liền nảy ra ý muốn trêu đùa, nâng cằm y lên, hôn mấy cái rồi hỏi : “Thoải mái chứ ? ”

“A?”

Quân Hàn Tâm xấu xa khẽ động vào đỉnh nổi lên màu đỏ nhạt của y một cái, Phong Tuyết Nguyệt lật tức liền tục rên rĩ đáp : “A~..... Thoải mái..... A ca ca..... Aha..... Ừm a.....” Thanh âm ngập trong khoái cảm, phân thân ngây ngô càng ngày càng trưởng đại ra...

Quân Hàn Tâm cúi người hàm trụ quả hồng anh đáng yêu kia vào miệng, mãnh liệt cắn nát, người dưới thân lại thở gấp liên tục, y khó khăn nói : “Ca ca..... Không cần..... Aha..... Nơi đó.....” Thân thể tràn ngập khoái cảm kỳ dị, linh hồn tựa hồ đã muốn bay ra ngoài, thân thể dường như không phải của y nữa. Theo bản năng y vươn tay ôm lấy cổ Quân Hàn Tâm, đem hồng anh bên kia hướng hẳn trong miệng hẳn đòi hỏi.

Quân Hàn Tâm liếm môi, lại một lần nữa cúi xuống đáp ứng y, tay kia không hề nhàn rỗi, vươn xuống hạ thân y nhẹ nhàng xoắn vặn. Nhưng động tác dưới hạ thân hẳn vẫn không hề dừng lại, vẫn mạnh mẽ tiến công, chỉ thấy thắt lưng nhỏ gầy của Phong Tuyết Nguyệt không ngừng đưa đẩy, phối hợp với động tác của Quân Hàn Tâm.

“Ca ca..... Từ bỏ..... Chậm, chậm một chút..... Aha..... A..... Ân..... Ca ca.....” Thân thể của y dường như chịu không nổi, ngay cả lời nói của mình xuất ra y cũng nghe không rõ.

Quân Hàn Tâm một phen ôm lấy thắt lưng y , cả hai thân thể gắt gao bám dính lấy nhau không chừa một khe hở nào, da thịt nóng bỏng tiếp xúc tạo một cảm giác khoái cảm liên tục...

Phong Tuyết Nguyệt ôm cổ hẳn thở dốc, hai quả hồng anh bị ma sát sinh ra khoái cảm run người

~Quân Hàn Tâm đỡ lấy thắt lưng y, giúp y di động, còn hẳn mạnh mẽ đi vào chỗ sâu nhất của y.

Khóe miệng Quân Hàn Tâm mỉm cười, lần sau khi người quen rồi, nhất định phải thử nhiều thế làm khác nhau với y mới được. Nghĩ vậy xong hẳn chợt dạ, thân thể hơi hơi run rẩy, chính mình sao vậy ? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì ? Sao tự nhiên lại dây dưa với đứa nhỏ này ? Hẳn thích chính là thích Li Tán mà, đúng vậy ~ là Li Tán ~ Li Tán chứ không phải ai khác

~Đem Phong Tuyết Nguyệt phóng ngã trên giường, hẳn tỉ mỉ quan sát nét mặt y, kỳ lạ, gia hỏa này không chỉ đơn thuần đáng yêu mà còn có một nét gì đó rất kiều mỹ ~ Kia ~ thân thể y tuyết trắng, hai quả hồng anh đỏ ửng, huyết khẩu xinh đẹp, dục vọng đáng yêu, không một kẻ nào nhìn thấy vậy mà quên ngay được

Thật lâu sau y mới biết Quân Hàn Tâm đã sớm dừng lại động tác, y nâng mắt lên nhìn sâu vào đôi mắt Quân Hàn Tâm, khẽ mỉm cười, Quân Hàn Tâm thấy vậy sực tỉnh, ngưng ngừng cười lấy lệ một phen.

Phong Tuyết Nguyệt không biết làm sao, nghĩ đến chính mình lại làm sai cái gì cho nên ca ca y mới bất động, cái vật cứng rắn nóng bỏng kia vẫn đang ở sâu trong cơ thể y, trong lòng y gào thét được thỏa mãn, không tự giác bên dưới huyết khẩu tự nhiên lại co rút lấy mất cái.

Chỉ nghe Quân Hàn Tâm kêu lên một tiếng, lật tức cúi xuống mắng nhỏ một câu : “Người quả là tiểu yêu tinh mà ~” Ngay sau đó lại là một trận trêu chọc mãnh liệt nữa bắt đầu.

~“A..... Quá nhanh..... Ca ca..... A.....”

Bên tai là tiếng rên rĩ ngọt ngào, thần trí hẳn ngay lật tức lại bị dục vọng đánh bay. Cúi đầu cắn nhẹ vào hai cánh môi sưng đỏ, làm cho y hoàn toàn chìm sâu vào vùng mây cùng hẳn.

Cứ như vậy đi, cùng lắm thì giết chết y. Hết thấy sau đó rồi cũng ổn thôi

~

Sáng sớm, Quân Hàn Tâm tỉnh lại cảm thấy thần trí thanh tỉnh vô cùng, cả người đầy sức sống. Hẳn cúi người xuống nhìn, vật nhỏ đang ngoan ngoãn ngủ say trong ngực hẳn, trên mặt vẫn còn sắc thái *** chưa phai, lông mi thật dài rung rung khe khẽ, khóe miệng y nở một nụ cười nhàn nhạt.

Quân Hàn Tâm cũng mỉm cười, chính hẳn cũng không rõ vì sao. Đêm qua, hẳn cùng không ngờ thân thể gia hỏa này lại mỹ vị đến thế, thân thể mềm nhũn cùng tiếng nói ngọt ngào của y đều thực mê người a

~Khe khẽ thở dài, mày hơi hơi nhíu lại. Quân Hàn Tâm là một kẻ cố chấp, từ nhỏ đến lớn hẳn đều nhận định rằng mình thích Li Tán, liền không thêm để ý đến ai khác nữa.

Không thêm nghĩ tới ai khác ngoài Li Tán, nhưng hắn không nghĩ hắn lại một lần nữa lại đối với tiểu hài tử trong lòng một cánh ôn nhu đến khó hiểu như vậy ???

~Hắn nở một nụ cười tự giễu, làm sao có chuyện đó được, hắn không có khả năng thích Phong Tuyết Nguyệt, đối với hắn hảo quá chẳng chỉ là do hắn thương hoa tiếc ngọc thôi ~ Làm gì có chuyện một hoa hoa công tử như hắn lại thích một tiểu hài tử đơn thuần như y

~Vật nhỏ trong lòng khẽ cựa quậy, tựa hồ sắp tỉnh, mí mắt rung rung, y vừa mở mắt liền bày ra một nụ cười với Quân Hàn Tâm. Nghĩ muốn ngồi dậy, y khẽ cử động, nào ngờ vừa cử động từ hạ thân lật tức truyền đến những trận đau âm ỉ, một đạo trọc dịch len từ huyết khẩu y từ từ chảy xuống đệm. Mặt y nhanh chóng đỏ ửng, vùi sâu và ngực Quân Hàn Tâm

~Quân Hàn Tâm bật cười, nâng cầm y lên, hôn lên cánh môi sưng đỏ của y, đầu lưỡi nhanh chóng tham tiến vào khoang miệng ẩm ướt.

Trải qua một đêm thực thủy biết vị, y cũng không hề né tránh, liền ngại ngừng đáp lại Quân Hàn Tâm. Quân Hàn Tâm thấy vậy có chút xấu xa đưa tay ra sờ sờ nhũ tiem sưng đỏ dưới ngực y

~“A.....” Y ngâm một tiếng, thân thể lại sinh ra cảm giác kỳ quái. Cảnh điên cuồng đêm qua chợt hiện ra trong đầu y khiến mặt y đỏ như muốn xuất huyết.

Quân Hàn Tâm thấy y then thừng cũng không tái trừu y nữa, thân thủ kéo y ôm gọn vào lòng ngực, ghé bên tai y, nỉ non gọi tên y “Phong-Tuyết-Nguyệt”

Một lúc sau có một trận đập cửa vang lên, Thư Nghiễn đứng ở ngoại phòng, cúi đầu hỏi : “Công tử, người tỉnh chưa ?”

Một phen kéo tấm chăn che lại thân thể ngọc ngà của Phong Tuyết Nguyệt, sau đó, hắn liền đáp : “Vào đi”

Phong Tuyết Nguyệt thấy Quân Hàn Tâm không chịu mặc y phục mà cho người ngoài vào liền kéo một tấm chăn đưa cho hắn, ý bảo hắn choàng vào. Quân Hàn Tâm sưng sốt, Thư Nghiễn là nô tài đã hầu hạ hắn đã lâu, cũng đã thấy qua cơ thể hắn vài lần rồi. Hắn nhìn sang thấy gia hỏa kia nhìn chăm chăm vào mình, thì ra, hắn với y giống nhau, đều không muốn đối phương bị ngoại nhân nhìn thấy cơ thể

~Hắn mỉm cười, trong lòng có vài điểm ấm áp cùng nghi hoặc.

Thư Nghiễn được đáp ứng liền bước vào, hầu hạ Quân Hàn Tâm đã nhiều năm nên hắn biết, vả lại hôm qua, hắn nằm cách vách gian phòng này, nghe tiếng rên rĩ nỉ non cả đêm nên đã sớm hiểu chuyện, mới sáng sớm đã đi chuẩn bị nước ấm cho công tử, Quân Hàn Tâm không khỏi cảm thán ~ quả là hảo nô tài a

~Lớp nhiệt khí dày toát ra từ dục dũng, Quân Hàn Tâm mang theo Phong Tuyết Nguyệt cùng nhau ngâm mình xuống dòng nước ấm áp.

Mật huyết y sưng đỏ, gặp nước thì lại ỉn ỉn đau đau. Quân Hàn Tâm cười khê, khê vuốt ve cơ thể y, ngón tay nhanh chóng chen vào trong mật huyết, đem những thứ kia của mình đem qua mang ra

~Trận tẩy rửa này thực chết người a ~ hai tay ca ca chạm đến địa phương nào là nơi ấy lại nổi lên từng trận run rẩy, y ghé vào ngực Quân Hàn Tâm tìm cảm giác an toàn, cả thân thể mềm nhũn như đã phiêu đến tận mây xanh rồi ~!

Quân Hàn Tâm lại thực khổ sở, ôm cái thân thể mềm mại này, mỗ ta không thể khống chế được cái nổi rục rịch kêu gào kia a~ Hắn mỉm cười tự giễu, ôm Phong Tuyết Nguyệt ra khỏi dục dũng.

Trở lại trên giường, đem lọ thuốc mỡ Thư Nghiễn lưu lại kia đặt vào tay, quả là hảo nô tài mà

~~Mật huyết sưng đỏ kia càng ngày càng mê người a ~, nó sâu thẳm như muốn mời người ta mạnh mẽ xâm nhập vậy ~ Hắn quyết một chút thuốc, từ từ len vào trong mật huyết, nhẹ nhàng chuyển động.

“Ân ~?” Phong Tuyết Nguyệt có chút không tự nhiên vặn vẹo thân mình, mặt đỏ ửng.

“Đừng xấu hổ ” Hắn cười khê, nhéo mặt y mấy cái, lại tiếp tục xoa xoa

~_____

Phong Tuyết Nguyệt mặc y phục chỉnh tề trước mặt Quân Hàn Tâm, có chút luyến tiếc cúi đầu, thật lâu sau mới kiễng chân lên, hôn lên mặt Quân Hàn Tâm một cái rồi nhẹ nhàng nói ” Ca ca ~ Ta phải đi rồi ~”

Quân Hàn Tâm ôn thuận cười, gật đầu.

Phong Tuyết Nguyệt nhăn nhó, nhìn Quân Hàn Tâm không có phản ứng gì đặc biệt, liền không tự nhiên xoay người, chậm rãi ly khai.

Trong lòng y có chút ủy khuất, y rất muốn được nói chuyện thêm với ca ca a

~“Tuyết Nguyệt.” Nhẹ nhàng gọi một câu, tiếng nói cực kỳ dễ nghe !

“Ca ca.” Y lật tức vui mừng trở lại, mỉm cười nhìn Quân Hàn Tâm, ánh mắt ngọt ngào...

Quân Hàn Tâm nhìn bộ dạng của y, có chút buồn cười , trong lòng thoáng vui lên một cách khó hiểu. Nhéo má y một cái, cười nói : “Người đã quên đêm qua ca ca nói gì rồi hả? Ân ?”

“A?” Y trợn mắt nhìn Quân Hàn Tâm, không hiểu gì hết

~Quân Hàn Tâm thở dài, một tay ôm y vào ngực, khẽ hôn lên trán y, ôn nhu nói : “Ca ca nói, ngày mai ta sẽ cho Thư Nghiễn vào xe ngựa đưa người về ~ Sau này sẽ dễ dàng tìm người hơn ~”

“Ca ca.....” Có chút không muốn: “Như vậy sẽ không có ai chiều cổ người a~.”

Quân Hàn Tâm ôm chặt lấy y, thân thủ chậm rãi trượt xuống thắt lưng y, ở nơi huyết khẩu kia xấu xa ấn một cái, dùng âm thanh mê người nói “Người lại muốn ca ca đau lòng nữa sao ?”

Y ngượng ngùng cười, gắt gáo ôm lấy thắt lưng hắn, đầu chôn vào ngực hắn.

Quân Hàn Tâm vỗ vỗ mông y, cười nói: “Mau đi thôi ” Trong lòng thở dài, quả nhiên hắn không yên lòng cho lắm, thôi thì cứ coi như bồi thường cho y đi, để Thư Nghiễn hảo hảo chiều cổ y, chính mình cũng sẽ an tâm

~Tiễn y đến lộ khẩu, nhìn đoàn xe ngựa dần dần ly khai. Trong xe, người nọ nhìn lại hắn, y nở nụ cười tuần mỹ cùng ngày ngỗ...

Xe ngựa dần đi xa, cái thân ảnh kia cũng từ từ khuất bóng.

Quân Hàn Tâm nhếch môi cười, hắn, thực đúng là điên rồi mà

~ _____

7. Chương 6

CHƯƠNG 6

Quân Hàn Tâm một mình đi có chút chậm, trở về Tiễn Tĩnh Cư không được mấy ngày thì Thư Nghiễn cũng liền trở lại. Đã nhiều ngày mưa cứ tí tách tí tách , rơi thật lâu, mấy ngày không ngủ hảo tâm tình cũng trở nên phiền toái.

Thư Nghiễn một hồi đến, Quân Hàn Tâm nhin không được trách cứ: “Sao đi lâu như vậy, là ở bên ngoài rất tiêu dao liền quên mất chủ tử này rồi phải không?”

Thư Nghiễn cả kinh, trong lòng nói thầm, rõ ràng trở y đã về rất sớm mà, thấy hắn cau mày liền rồi lại không dám nói linh tinh, đành phải thuận theo nói: “Phong công tử thân thể không khỏe, cho nên đi có chậm một chút.” Giương mắt gặp Quân Hàn Tâm mặt không chút thay đổi lại im lặng.

Môi mím thành một đường thẳng tắp, thần sắc không giận mà uy. Nhiều ngày qua cơ hồ đã quên mất người tên Phong Tuyết Nguyệt này, hiện tại nhắc tới trong lòng cảm giác lại thập phần quái dị, có chút ngứa ngáy.

Chọn mi nhìn thoáng qua ấm trà bên cạnh, Thư Nghiễn lập tức tiến lên châm trà, lại nghe hắn nói: “Y có nói thêm cái gì khác không?”

“Nói cái khác thì thật ra không có, chỉ bảo sẽ chờ công tử ngài.”

Cười lạnh một tiếng, hắn nói: “Sau này chuyện của y cùng ta không có quan hệ, không cần nhắc lại nữa. Hiểu được ?”

“Hiểu được.” Trộm bĩu môi, thấy hắn không có phân phó cái khác liền li khai làm một số sự tình.

Tiền Tình Cư cùng Hoa Ảnh Giáo cách nhau rất gần, Quân Hàn Tâm đột nhiên có chút nhớ nhung tưởng niệm Ly Tấn, lập tức thi triển thân hình hướng Hoa Ảnh Giáo phóng tới.

Hắn một đường đi tới tiểu viện Ly Tấn sở trụ, cơ hồ đã quá nhàn nhã quen thuộc. Năm đó lúc Ly Tấn rời xa cung đình, Quân Hàn Tâm liền một mạch lo lắng. Ly Uyên tâm kế thâm trọng, đối với đệ đệ này cũng là thập phần bao che khuyết điểm, còn về phần lo lắng, chung quy cảm thấy cung đình hiểm ác, giang hồ cũng như thế, thế là nhiều lần lên vào Hoa Ảnh Giáo, chính là xa xa nhìn thấy hắn, xác định con tiểu hoang miêu này an toàn, liền cũng an lòng.

Mèo hoang quả nhiên chính là mèo hoang, mỗi lần đi đều có thể thấy hắn cùng với người khác đấu võ mồm, quả nhiên!

Chỉ thấy hắn chân dẫm lên ghế đá trong viện, đối với nam tử trước mắt lớn tiếng nói: “Ta chính là không nói đạo lý đây, thì xảy ra chuyện gì, người có bản lĩnh bắt ta vào thủy lao xem đến lúc đó đại ca ta xử trí người ra sao !”

Nam tử nhếch một cái khóe môi khinh thường nói: “Đại ca người? Đại ca người, kể rồi việc, bắt quá cũng chỉ là muốn độc chiếm mà thôi !!”

Quân Hàn Tâm ẩn sau một cành cây rất lớn, không ngừng nín cười. Nam nhân đó chính là một trong các Phó giáo chủ Lí Huân Dương của Hoa Ảnh Giáo, hắn cùng Ly Uyên địa vị ngang nhau. Chính là trong lời nói ra không khỏi làm nhân cảm thấy kinh ngạc, trước đó có ít người gặp qua diện mạo của Ly Uyên, càng ít có người biết đương kim Bát Vương gia chính là Ly Uyên! Nhưng mà Ly Uyên thân hình cao to, tuấn mỹ phi phàm, mà kia giáo chủ Hoa Doanh Vũ kiều mỵ nhu nhược, có thể nói thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, vô luận như thế nào so sánh, kia Ly Uyên cũng sẽ không là độc chiếm, thật không hiểu Lí Phó giáo chủ này làm sao lại nghĩ như vậy.

Hai người cãi nhau thật lâu, phỏng chừng cũng chia không ra cao thấp, Lí Huân Dương kia hừ lạnh một tiếng vung tay áo liền đi. Ly Tấn thập phần đắc ý đối với hắn làm cái mặt quỷ, giây tiếp theo liền bị một người xả trụ trong ***g ngực.

Quân Hàn Tâm cắn cắn cái lỗ tai hắn, nhẹ giọng nói: “Người cái tiểu hoang miêu này ! Không phải bảo người ít đắc tội với người khác hay sao ? Lại không nghe lời?”

Ly Tấn trừng mắt, quay người lại liền cấp cho hắn một chưởng, Quân Hàn Tâm bình thản như đã dự đoán trước được, chế trụ cổ tay hắn.

Ly Tấn lãnh nghiêm mặt, nói: “Người không nhớ rõ ta là Vương gia sao ? Còn dám động thủ động cước cẩn thận ta bảo đại ca của ta lột da của người ra.” Vừa nói vừa đem Quân Hàn Tâm kéo vào phòng, nhìn xung quanh một chút, may mắn không ai phát hiện.

Quân Hàn Tâm thản nhiên ngồi xuống, vừa uống trà vừa nói: “Ta xem đương kim Thánh Thượng đến sắp không nhớ rõ người là vị Vương gia nào rồi, nhiệm vụ nguy hiểm như thế này cũng để người tự làm.”

Hoa Ảnh Giáo thế lực từ từ lớn mạnh, đã nhiều lần cùng triều đình đối nghịch, Ly Uyên dùng rất nhiều phương pháp đều không thể thu phục, rơi vào đường cùng đành hạ quyết tâm tự mình ra mặt, Ly Tấn nằng nặc muốn theo tới nơi này, Ly Uyên thế nhưng cũng đáp ứng. Vì thế Quân Hàn Tâm trong lòng phần hận thật lâu.

Ly Tấn mắt to trừng, cả giận nói: “Người nghĩ ta là ai ? Ta cũng không phải phế vật, phải cần triều đình dưỡng.” Liếc nhìn hắn một cái lại lạnh lạnh nói: “Bị triều đình dưỡng thực sự cũng không biết là ai a

”

Quân Hàn Tâm cũng không sinh khí, thản nhiên cười cười, nói: “Tốt lắm, chính người cẩn thận một chút, đừng để người ta khi dễ, nếu bị ủy khuất cứ việc nói với ca ca ta, xem ca ca làm sao trừng trị những người đó.”

Ly Tân mếu máo: “Chỉ cần người đừng ba ngày hai lần hướng nơi này của ta chạy tới, ta liền không có việc gì. Người này làm chó săn nhưng thật ra tuyệt không giống, thực tự do!”

Quân Hàn Tâm đột nhiên cảm thấy được

Quân Hàn Tâm đột nhiên cảm thấy được không biết nói làm sao, cùng này con mèo xù lông kia trêu đùa luôn bị phản phúng, đề tài cũng cơ hồ không có, chân chính có thể nói thượng hai câu đích cũng không chính là truyền cái nói, hoàn thành thập ma nhiệm vụ thôi.

Đột nhiên nhớ tới người kia nép ở trong lòng mình, thiếu niên đối với mình ngọt ngào mỉm cười, địa phương tới mềm mại trong lòng liền có một cỗ xúc động.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận bước chân, hai người cùng cả kinh. Quân Hàn Tâm thân hình chợt lóe lập tức trốn vào sau bình phong.

Cửa mở ra, ngoài cửa nam tử trên mặt mang theo ngân sắc diện cụ, ánh mắt thâm thúy, khí thế ngạo nghễ. Vừa vào cửa liền lạnh lùng nói: “Quân Hàn Tâm, đi ra.”

Quân Hàn Tâm hơi hơi nhú mi, Ly Uyên không chỉ võ công hảo, nhãn lực cũng tốt lắm a.

Liền bước ra khỏi bình phong thở dài nói: ” Bái kiến Bát Vương gia .”

Quân Hàn Tâm chính là tâm phúc của đương kim Thánh Thượng, bị phái tới trợ giúp Ly Uyên thống nhất giang hồ, ở mặt ngoài chịu chỉ huy của Ly Uyên, kì thực phía sau lại chính là hoàng đế, thấy Ly Uyên cũng không hề có ý sợ hãi, cười thập phần thản nhiên.

Ly Uyên lạnh lùng liếc hắt một cái, cả giận nói: “Nếu có lần sau, giết.”

Này Vương gia phải nói đến quyền lợi, Ly Uyên vô luận thế nào cũng không dám tùy tiện đối với hấn động thủ, nhưng Vương gia là muốn cấp hấn mặt mũi. Cung kính nói một chữ ” Phải” liền nghe Ly Uyên nói tiếp : ” Ba tháng sau có luận bàn Đại hội võ lâm , người phải đoạt được ngôi đầu.”

Quân Hàn Tâm hơi hơi nhú mi, trầm ngâm một lát mới nói: “Quân mỗ võ công dù thế nào, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Hoa Giáo chủ , này chỉ sợ có chút khó khăn.”

Mắt lạnh liếc Quân Hàn Tâm một cái, mới nói: “Người yên tâm, Doanh Vũ không thích cái loại địa phương này, đến lúc đó cẩn thận một chút là được.”

“Doanh Vũ” ? Khóe miệng đều nhện không được run rẩy, nhất thiết chân thật nhìn thấy Ly Uyên trong mắt là một mảng nhu tình, vị Vương gia này không phải là thích tên nam nhân còn đẹp hơn cả nữ nhân kia đó chứ ???

Ba người thương thảo một lát, lần này sau khi võ lâm đại hội kết thúc, Ly Uyên liền tính toán sớm dùng kế đem Liễu Thanh Phong kia thay thế. Liễu Thanh Phong này gần đây không nghe theo triều đình phân phó, tự ý hành động, quả nhiên không thể lưu được ! Đến lúc đó phái người giết hấn, danh chính ngôn thuận đưa Quân Hàn Tâm lên nắm vị trí đó.

Quân Hàn Tâm về tới Tiên Tình Cư, lại là một hồi mưa rả rích, oán hận nhấp một hùm trà liền ngủ, thẳng đến khi Thư Nghiễn buồn cười gọi hấn dậy.

Thư Nghiễn khinh thủ khinh cước từ trong phòng đi ra,ra đến trước cửa, thấy từng giọt từng giọt mưa tinh tể theo mái hiên hạ xuống, tạo thành một bức thủy liêm trong suốt, trong không trung một mảnh nặng nề, nước trong hồ dường như đã tràn khỏi bờ, lênh láng phủ ngập đến tận đây.

Xa xa nhìn lại, nhưng lại nhìn thấy có người chống ô giấy dầu chậm rãi tiêu sái đi đến. Thư Nghiễn híp mắt tinh tể nhìn xem, lại vẫn là thấy không rõ mặt.

Cho đến khi người nọ đến gần, lúc này chân chân thực thực nhìn đến, chính là Huyền Dịch đạo nhân. Năm đó Quân Hàn Tâm vào cung, từng tập qua rất nhiều loại võ thuật, cũng bái rất nhiều sư phụ. Huyền Dịch đạo nhân này chính là một trong các sư phó của hắn.

Huyền Dịch đạo nhân khi còn trẻ danh chấn giang hồ, không những tinh thông ngũ hành bát quái, càng có thể phán đoán thiên cơ, dự trước tương lai, cũng bởi vậy mà trở thành đối tượng bị người giang hồ để mắt tới, muốn cướp đoạt. Sau khi trải qua đại nạn, Huyền Dịch đạo nhân nhưng lại đột nhiên mất tích, trở thành một đại huyền nghi của giang hồ. Nhưng lại không biết Huyền Dịch đạo nhân ngày đó bị một ban chỉ, nói chỉ khi đương kim Hoàng Đế đoạt được thiên hạ, dân chúng mới có thể an cư lạc nghiệp, bởi vậy mới đầu quân cho triều đình.

Trải qua đại nạn, Huyền Dịch đạo nhân nhưng lại không có mất tích, trở thành một đại Huyền Nghi chốn giang hồ. Lại không biết Huyền Dịch đạo nhân ngày đó ban chỉ bị cho là chỉ có đương kim Thánh Thượng đoạt được thiên hạ, dân chúng mới có thể an cư lạc nghiệp, bởi vậy nên dẫn đến việc nhiều giáo phái bắt đầu tính toán tạo phản.

Hôm nay tiến đến cũng không biết vì sao.

Khuôn mặt Thư Nghiễn tươi cười trong suốt ngênh liêu thượng khứ, nói: “Ngài đã tới, sao chọn lúc trời mưa lại đến, công tử đang ở giấc ngủ trưa, muốn hay không để nô tài đánh thức hắn.”

Huyền Dịch đạo nhân vuốt vuốt chòm râu hoa *** rất dài, cười cười vỗ bờ vai hắn :” Không vội, Quân Nhi nếu là bị đánh thức, nhất định sẽ nổi giận. Người trước đi làm cho ta mấy món điểm tâm, thêm một bầu rượu. Ta từ từ chờ hắn tỉnh.”

Thư Nghiễn cười đáp ứng, trong lòng cũng cười, Huyền Dịch đạo nhân này mỗi lần đều đều phải ăn đủ uống đủ.

“Từ từ, chờ quên tiên duẩn (măng ngâm) đó.” Nói tới đây còn liếm liếm môi, bộ dáng thập phần tham ăn.

Quân Hàn Tâm thời điểm tỉnh lại nhìn thấy chính là đầy bàn rượu và thức ăn, thản nhiên cười cười, ngồi xuống nâng chén rượu uống liền một hơi cạn sạch mới nói: “Sư phụ sao lại có hứng trí tới tìm ta, còn vào một ngày mưa như thế này.”

Huyền Dịch đạo nhân liếm môi một vòng, lại ầm chén rượu mới nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ.” Lão liếc nhìn hắn một cái, cười tiếp tục dùng đồ ăn trước mắt.

Quân Hàn Tâm một bộ bộ dáng lười biếng, cười nói: “Chớ không phải là sư phụ đoán trước ta sẽ bị sét đánh chết, cho nên đến đây nhắc nhở ta?”

“Không phải vậy, Quân Nhi của ta tuy rằng đối trá không tốt, nhưng là không đến nỗi bị thiên lôi giáng tội.”

Quân Hàn Tâm mím môi, tựa tiểu phi tiểu, nói ” Phải ”

Huyền Dịch đạo nhân ăn cơm một hồi chừng đã no, sờ sờ bụng, nói : ” Nghe nói ba tháng sau là Vô lâm đại hội luận bàn, người phải tham gia ? Chẳng phải người không thích xuất đầu lộ diện hay sao ? ”

“Thánh ý không thể trái a.”

Huyền Dịch đạo nhân thở dài một tiếng, sắc mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ thứ gì, thật lâu sau mới nói : “Nhất định phải đi ?”

“Nhất định phải đi.”

“Nếu là chắc chắn phải chết ?”

Quân Hàn Tâm gợn lên khóe môi, cười bí hiểm, “Nghĩa vô phản cố.”

Huyền Dịch đạo nhân cười to, vỗ vỗ vai hắn nói: “Người làm sao là nghĩa vô phản cố, người đây là không tin thiên mệnh!”

Quân Hàn Tâm cười mà không nói.

Huyền Dịch đạo nhân sắc mặt ngưng trọng, suy nghĩ thật lâu rồi mới nói :”Nếu là như thế, trước khi đi người nhất định phải tìm được một thứ.”

Quân Hàn Tâm nhú mày, cười nhìn thấy lão.

Huyền Dịch đạo nhân đứng lên, đưa lưng về phía hắn nhìn một mảnh phong cảnh xa xôi mê mang trước mặt,thần nhiên nói :”Miêu Cương có một loại cỏ, có thể đem công lực người phục dụng đề cao mười phần, đến lúc đó ngay cả Hoa Doanh Vũ cũng không là đối thủ của người.”

Quân Hàn Tâm quả nhiên có chút tâm động, rồi lại cảm thấy bất khả tư nghị. Lúc trước đã từng nghe qua nhân nói người Miêu Cương rất thần kì, lại từng được nghe Phó Kiếm Sâu nói qua Phong Tuyết Nguyệt có thể đem người vừa chết không lâu cứu sống. Nhưng nếu thực sự có thể đem công lực đề cao đến mười phần, chẳng phải đã sớm trở thành đối tượng khiến người giang hồ tranh đoạt sao ? Thật có chút mê hoặc.

Suy nghĩ dần dần lan tràn, bỗng nhiên nhớ tới thiếu niên người Miêu Cương kia, khóe miệng lộ ra một mặt tươi cười đến chính mình cũng không phát hiện, trong lòng mơ hồ có một tia vui sướng, nhưng lại nhặt đến mức không hay biết.

Hắn mỉm cười hỏi: “Nghe ngài như thế vừa nói, cái loại cỏ này nhất định không dễ tìm thấy.”

Huyền Dịch đạo nhân cười bí hiểm : “Người khác tìm không thấy, nhưng nếu là ta..... Quân Nhi người cứ yên tâm đi thôi, vận mệnh của người ở Nam Cương.”

Quân Hàn Tâm bật cười, Huyền Dịch đạo nhân này a! Tâm tư của hắn chớp động vội vàng nói: ” Là sư phụ thì đương nhiên người thường làm sao có thể so sánh.”

Huyền Dịch đạo nhân vừa lòng cười, trên mặt có chút ý kiêu ngạo, thần sắc có chút ngạo mạn , nhưng lại như là hài đồng bình thường đặc ý tươi cười.

“Quân Nhi, người đi Miêu Cương, tìm Miêu Cương Đệ nhất được sư, hắn trong tay có một con cỏ.”

“Đệ nhất được sư?” Chọn chọn mi ý bảo lão nói tiếp.

“Đúng vậy, Đệ nhất được sư Phong Tuyết Nguyệt.”

Đường phân cách tuyến trong truyền thuyết vĩnh viễn không giống nhau.

Tuyết Nguyệt nhà ta đích thực đáng yêu ~ cũng rất là lợi hại ~ sau này còn có biến hóa a

~*****

Xe ngựa một đường hướng tới Miêu Cương xuất phát, Quân Hàn Tâm không khỏi phải cảm thán, quả nhiên là trùng mục tiêu nhất định. Trong lòng nhưng lại không chán ghét, thậm chí một khắc vừa rồi trong lòng rất cuộc nhớ không nổi đứa nhỏ tên Ly Tấn kia.

Bên tai chỉ còn có âm thanh mền mại ngọt ngào kêu mình là ca ca, nghĩ đến tâm liền nhũn xuống. Xóc màn xe lên, đối với Thư Nghiễm nói :”Tốc độ nhanh hơn, ta phải nhanh một chút tới Miêu Cương.”

Thư Nghiễm có chút sững sờ, trong lúc nhất thời tưởng mình nghe không đúng, nột nột nói: “Cái.... gì ạ ?”

Quân Hàn Tâm nhấp mím môi, sắc mặt có chút lạnh xuống : “Ta nói mã giá mau một chút.” Dứt lời hừ lạnh một tiếng buông màn xe xuống.

Hai người cùng xa phu chạy mấy ngày hành trình mới đến Miêu Cương, Quân Hàn Tâm có chút vui sướng không hiểu nổi, cũng không biết Phong Tuyết Nguyệt gần đây ra sao, thế nhưng có chút nhớ nhung y. Cái đứa nhỏ kia nhìn thấy chính mình cũng không biết sẽ cao hứng thành cái bộ dáng gì nữa.

Đúng vào lúc này xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Quân Hàn Tâm liếc Thư Nghiễm một cái hỏi: “Vì sao ngừng lại?”

Thư Nghiễm ánh mắt lóe ra thật lâu, gắt gao cắn môi, sắc mặt vạn phần kinh hoảng.

Quân Hàn Tâm nhìn bộ dáng hắn liền biết có điểm kỳ hoặc, âm thanh trầm lạnh : “Nói đi !”

Thư Nghiễn hai chân nhuỷn ra lập tức quỳ xuống, quỳ trên mặt đất, run rẩy nói: " Đối, thực xin lỗi, công tử, ta..... ta không biết..... không biết Phong công tử đang ở nơi nào."

Quân Hàn Tâm trong lòng rối loạn, lập tức nhảy dựng, khẩn trương kiềm chế phần nộ vội vàng hỏi :” Đến tột cùng xảy ra chuyện gì, người nói cho rõ ràng, cẩn thận cái đầu của người.”

Giọng nói lạnh như băng, quyết tuyệt, Thư Nghiễn không dám giấu diếm, cẩn thận nói :” Ngày ấy ra khỏi tiểu trấn, ta nghĩ.....nghĩ thiếu gia dù sao cũng không muốn nhìn thấy y, ta.....ta liền ném hắn đi rồi.” Lại khựng hoảng ngẩn đầu, thấy Quân Hàn Tâm sắc mặt xanh mét, bạc thần mím lại thành một đường thẳng tắp, tay dừng như đã muốn hạ thủ nhưng bị kìm lại thành nắm đấm, toàn thân nổi lên sát ý. Hắn vội vã la lên :” Y có nói với ta địa chỉ, nhưng ta nghĩ dù sao.....Cho nên.....”

Tay vừa nhắc lên, chưởng phong liền giống như lợi kiếm đánh ra, Thư Nghiễn nhắm mắt chịu một đòn, bị đánh văng xa hơn mười thước, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi đỏ sẫm.

Quân Hàn Tâm lạnh lùng nói :”Một chưởng này không phải vì ngươi ném y , mà bởi vì ngươi vi phạm lệnh của ta. Nếu còn có lần sau, ta liền cho ngươi ném thử ‘vạn tiền xuyên tâm’ !!!” Vung tay áo lạnh lùng lướt qua.

Thư Nghiễn chống đỡ thân thể đứng lên, biết vâng lời cung kính nói: “Nô tài, nô tài đã biết.” Nói xong lau sạch sẽ huyết ô,vội vàng chạy tới hỏi một đại thẩm, cuối cùng cũng biết chỗ ở của Phong Tuyết Nguyệt.

Phong Tuyết Nguyệt ở Miêu Cương địa vị rất cao, thừa kế chức được sự, trợ giúp không ít người, bởi vì Thư Nghiễn vừa hỏi liền hỏi được, Quân Hàn Tâm lúc này ác khí mới tiêu tán.

Trời mới biết hiện giờ trong lòng hắn không phải tức giận, mà là tràn ngập đau lòng.Cái đứa nhỏ kia bị thương, lại một đường vội vã trở về, khẳng định sẽ đi rất nhanh. Tiểu nhân nhi vừa gầy vừa nhược nhược như vậy trên đường trở về Miêu Cương, không biết dọc đường ném bao nhiêu đau khổ, ngày đó có khi còn bị Thư Nghiễn nổi nóng.....Y xinh đẹp như vậy.....Trong lúc nhất thời tâm tình chùng xuống, tràn ngập sầu lo.

Thư Nghiễn này, chờ quay về Trung Nguyên nhất định không buông tha người!

Đi thêm một ngày đường mới đến địa phương Phong Tuyết Nguyệt sở trụ , xe ngựa đứng ở đồng ruộng, xa xa nhìn lại, trên mảnh cỏ trống trải có vài gian nhà nhỏ, còn cách nhau khá xa. Phong cảnh thật vô cùng tốt, quanh phòng uốn lượn một dòng suối nhỏ.

Quân Hàn Tâm đứng từ xa lẳng lặng nhìn nơi đó, từ rất xa liền nhìn thấy thiếu niên kia, tuy rằng khăn bất chân thiết, nhưng cũng nhìn ra được y đang cười, ngồi ở dòng bên suối nhỏ cỏ giầy, đôi chân quang lỏa khua khua mặt nước, nghịch đến vui vẻ.

Thời gian giống như nặng nề ngừng lại,mơ hồ rồi lại khắc sâu.

Thiếu niên bỗng nhiên quay đầu lại, lẳng lặng không nhúc nhích, ngay sau đó liền liền chạy vội tới, bàn chân quang lỏa từng bước hạ xuống dẫm nát nền cỏ mềm mại.

Quân Hàn Tâm khước môi nhếch lên, thiếu niên bỏ nhào vào trong ***g ngực hắn, thân mình nhất thời không giữ vững phải lui hai bước.

Phong Tuyết Nguyệt ôm thực nhanh, thanh âm ngọt ngào : “Ca ca, ta rất nhớ người, người cuối cùng cũng tới tìm ta.”

Quân Hàn Tâm cười cười ôm lấy y,như là phải lạp khắc y tiến thân thể mình, cũng không trả lời y, cúi đầu hàm trụ môi y,dầu lưỡi linh hoạt dò xét đi vào, thâm nhập thẳng ôn nhuỷn trong miệng y, quần quanh cái lưỡi mềm mại đầy hương vị của Phong Tuyết Nguyệt.

Hai người cùng có chút động tình, chỉ bạc trần ra theo khước miệng chảy xuống, lướt qua cái cổ trắng nõn, qua xương quai xanh tinh mỹ, cho đến nhìn không thấy nữa.Hình ảnh *** mỹ như vậy nhưng lại phá lệ ngọt ngào khiến cả hai người đều an tâm.

Thật lâu sau Quân Hàn Tâm mới buông y ra, cười khẽ lại trác y một ngụm, ôm lấy y, nói: “Sao không mang hài, ân? Ca ca sẽ đau lòng đó !”

Khuôn mặt y đỏ bừng, dúi đầu vào ngực hần, nhẹ nhàng nỉ non: “Ca ca.....” Thanh âm dính dính giọng mũi, âm cuối kéo dài lại phá lệ đáng yêu.

Quân Hàn Tâm xương cốt đều mềm nhũn, vội vàng ôm vật nhỏ này tới bên suối, thật cẩn thận nâng bàn chân quang lỏa nhỏ nhắn, đem từng vốc nước nhẹ nhàng tẩy đi uế vật.

“Ca ca, ta tự tẩy.....” Gặp Quân Hàn Tâm giúp mình làm việc này, Phong Tuyết Nguyệt có chút ngượng ngùng nói.

Quân Hàn Tâm mỉm cười, lại nói: “Ca ca nhớ người.”

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn đặt lên vai hần, mặt không khỏi lộ vẻ tươi cười, rồi lại ngượng ngùng mân mê khóe môi, nhẹ nhàng đáp :” Ta cũng nghĩ đến ca ca.”

Quân Hàn Tâm ôn nhu cười, đưa y ôm vào trong ngực khe vuốt tóc, cười hỏi: “Bà bà hết bệnh rồi sao ?”

“Ân, bà bà thân thể đã muốn tốt lắm, ngày hôm qua ta còn cùng ca ca nhà bên cùng nhau đưa bà bà đi ra phơi nắng.”

Quân Hàn Tâm ra vẻ ủy khuất, buồn bã nói: ” Ca ca nào a ? Ta nhưng thật ra nhớ người, bắt quá nghe giống với người với vị ca ca kia chơi thực vui vẻ.”

Nghe ra trong lời nói của Quân Hàn Tâm có vị ghen tuông, Phong Tuyết Nguyệt luống cuống, vội vàng xua tay la lên: “Không phải, không phải, ta cùng ca ca kia không có gì, ca ca, ta, ta.....” Phong Tuyết Nguyệt ủy khuất, lại không giải thích rõ ràng được,oa một cái nước mắt liền tràn ra đảo quanh hốc mắt, một giọt tích lặc rơi vào y phục của Quân Hàn Tâm, khiến hần một trận đau lòng.

Vội vàng ôm lấy y, dỗ dành : “Ca ca nói giỡn mà, ca ca biết, Tuyết Nguyệt chỉ thích ca ca thôi. Đừng khóc, làm tâm ca ca khó xử.”

Phong Tuyết Nguyệt hấp hấp cái mũi, hôn nhẹ lên môi Quân Hàn Tâm, ủy ủy khuất khuất nói: “Ta chỉ thích ca ca.....”

“Ân ân ân, ca ca biết, đừng khóc, ân?” Như thế ôn nhu thay Phong Tuyết Nguyệt lau nước mắt,làm bao nhiêu ủy khuất đều tan hết, ôm chặt lấy Quân Hàn Tâm một khắc cũng không muốn buông ra.

Phong Tuyết Nguyệt lần đầu tiên thích một người, tự nhiên là yêu thích đến cực điểm, Quân Hàn Tâm biết y nhiều ngày qua khẳng định chịu nhiều ủy khuất, liền dịu dàng ôm lấy y, không khí ngọt nị hoặc nhân.

8. Chương 7

CHƯƠNG 7

Phong Tuyết Nguyệt ở một mình , Ma Tước tuy nhỏ nhưng tiện nghi vật dụng đầy đủ, phòng ở đơn sơ lại được thu thập thực sạch sẽ. Quân Hàn Tâm ngồi ở trước bàn, nhìn thấy trước mắt vật nhỏ đáng yêu sôi nổi ra vào sân vội bắt diệp nhạc hồ (*).

(*) Bắt diệp nhạc hồ : trích trong câu “Hữu bằng tự viễn phương lai, bắt diệp nhạc hồ” (Bạn từ phương xa tới, còn gì vui hơn), có thể hiểu như “cực kì vui vẻ” đối với câu trên.

Phong Tuyết Nguyệt trong lòng cao hứng đến hình dung không được, chỉ biết là ca ca dọc đường đi vất vả, trước làm bữa cơm cho hần. Thế là vội thứ gì cũng không để ý, ở phòng bếp lâu lâu lại muốn thấy Quân Hàn Tâm, liền chạy vào nhà liếc hần một cái, ngọt ngào nói một câu: “Ca ca, rất nhanh sẽ có đồ ăn.” Lại sợ đồ ăn bị cháy, vội vàng chạy trở về.

Quân Hàn Tâm nhất phái bình yên uống trà, nhìn Phong Tuyết Nguyệt bộ dáng cao hứng, trong lòng cười không ngừng, lại cảm thấy thực thích. Qua không lâu Phong Tuyết Nguyệt liền bưng bao nhiêu đồ ăn vào, cấp Quân Hàn Tâm một chén cơm thật đầy, hướng hần mỉm cười ngọt ngào.

Quân Hàn Tâm gọi môi lên, gấp một đũa đồ ăn, ăn hai miếng lập tức khen ngợi, biến thành Phong Tuyết Nguyệt đỏ mặt. Phong Tuyết Nguyệt ngồi xuống ăn hai miếng, lại ở trước cửa nhìn xung quanh vài lần, lập tức liền chạy ra ngoài.

Thư Nghiễn đã làm sai chuyện, cung kính đứng ở cửa, đầu buông xuống, bộ dáng ủ rũ.

Phong Tuyết Nguyệt hoan vui mừng hỉ nói : “Thư Nghiễn ca ca, tiến vào ăn cơm đi.”

Thư Nghiễn vẻ mặt kinh ngạc, ngày đó nghĩ khi đi ra ngoài, liền thuận miệng nói một câu có việc liền đi, vốn tưởng rằng Phong Tuyết Nguyệt ít nhất sẽ nén giận hoặc sinh khí, nhưng lại không nghĩ y thể nhưng khuôn mặt tươi cười trong suốt đối với mình. Há miệng thở dốc, ngũ tạng lục phủ đều dồn lại cùng nhau, thở ra khí đều ần ần cảm thấy đau, nhớ tới một chương kia của Quân Hàn Tâm liền ngưng ngừng thối lui hai bước, nột nột nói: “Không được, Thư Nghiễn là nô tài, không thể cùng chủ nhân ăn cơm, hơn nữa.....” Dừng một chút lại nói: “Công tử yêu thích sạch sẽ, chưa bao giờ cùng người khác ăn cơm, càng không nói đến ta là hạ nhân.”

Phong Tuyết Nguyệt cẩn thận nghĩ nghĩ, mới nói: “Ta đây đem đồ ăn cho ngươi.” Vừa mới dứt lời cũng không chờ Thư Nghiễn phản ứng liền chạy ra, gấp đồ ăn đầy chén cơm cho hấn một mình ăn.

Thư Nghiễn cúi đầu, hai tay gắt gao tiếp lấy cái bát đầy ụ, miệng nhin không được nói thầm: “Ngươi tốt như thế để làm chi, công tử cũng sẽ không yêu thích ngươi.....”

Phong Tuyết Nguyệt tâm tư sớm đã chạy tới trên người Quân Hàn Tâm, làm sao còn nghe được lời hấn nói, thân mình vừa chuyển liền chạy ra.

Trở lại phòng, Quân Hàn Tâm hầy còn đang ăn đồ ăn, ngẩng đầu nhìn thấy y liếc mắt một cái cười nói: “Hương vị rất không sai, Tuyết Nguyệt thật là lợi hại a.”

Phong Tuyết Nguyệt ngồi vào bên người hấn, chống đầu nhìn hấn ăn, chính là như vậy lòng liền tràn đầy hạnh phúc.

Quân Hàn Tâm mặc danh kỳ diệu nhìn y một cái, cười hỏi: “Sao không ăn?” Nói xong lại gấp một khối lạt sao ngư phiến (*), đưa lên mũi hít một hơi, hương vị thật là tốt lắm.

(*) Lạt sao ngư phiến : cá kho

Phong Tuyết Nguyệt cúi đầu trừng mắt nhìn con ngươi, thanh âm nho nhỏ hỏi: “Ca ca không phải không thích cùng người khác cùng nhau ăn cơm mà.....” Ánh mắt ngập nước ứa khuất nhìn Quân Hàn Tâm.

Thấy y một bộ dáng như thế này làm sao còn có thể nói đến thứ khác, y không đề cập tới cơ hồ đã quên thói quen này. Mỉm cười một phen ôm lấy Phong Tuyết Nguyệt, đưa y ôm đến trên đùi, hôn nhẹ lên đôi môi như cánh hoa của y, cười nói: “Đầu lưỡi của ngươi ta đều đã hưởng qua rất nhiều lần, sao lại không thích cùng ngươi ăn cơm?” Dứt lời, liền tự mình gấp đồ ăn ụ đến bên miệng y, dùng chính đôi môi của mình.

Phong Tuyết Nguyệt cao hứng, cười phá lệ ngọt ngào, khiến Quân Hàn Tâm hơi thở rối loạn, đầu óc bắt đầu miên man suy nghĩ, thực hận không thể lập tức đưa y đặt ở dưới thân hung hăng xỏ xuyên qua.

“Tiểu Nguyệt, đang ăn cơm sao.” Đột nhiên truyền đến tiếng kêu lớn, hai người ngẩng đầu liền thấy một tiểu tử đen thui xông vào.

Phong Tuyết Nguyệt lập tức leo xuống khỏi đùi Quân Hàn Tâm, kéo qua người nọ cười nói: “Nam tử ca ca, này chính là Quân Hàn Tâm, ca ca ta!” Biểu tình hảo đắc ý, làm cho người ta nhin không được nghĩ muốn một phen véo lấy hai má trắng nõn của y.

Quân Hàn Tâm chọn chọn mi cũng không nói chuyện.

Nam tử cao thấp đánh giá Quân Hàn Tâm, vây quanh hấn đi hồi lâu, mới lạnh lạnh nói: “Bà bà nói người Trung Nguyên không có cái gì tốt, ta xem hấn cũng không giống người tốt.”

“Ngươi nói vậy!” Phong Tuyết Nguyệt nóng nảy, vội vàng chắn ở trước mặt Quân Hàn Tâm, lớn tiếng nói: “Ca ca là người tốt, ca ca rất tốt với ta.”

Nam tử bĩu môi, khinh thường nói: “Đối với ngươi hảo? Vậy ngươi sao lại một mình trở về? Còn té xỉu ở trên đường? Nếu không phải Lưu bá tử trong thành trở về thấy ngươi, ngươi còn không biết sẽ chết ở nơi nào ?”

Phong Tuyết Nguyệt ngày đó vì chạy đi, không quan tâm đến thân thể. Hiện tại làm sao còn nhớ rõ tình cảnh ngày đó, một lòng chỉ biết là nam tử chán ghét ca ca, nam tử hiểu lầm ca ca, ca ca là người tốt, đối chính mình rất hảo. Nghĩ nghĩ hốc mắt liền thấp, hút khí lấp bắp nói: “Ca ca rất tốt với ta. Người, người không biết, người đừng nói vậy, ca ca rất tốt với ta, rất tốt với ta.” Chỉ biết lặp lại cùng một câu nói này. Thấy nam tử vẫn là một bộ dạng biểu tình khinh thường, trong lòng quýnh lên nước mắt liền ào ào chảy xuống.

Nam tử vừa thấy trong lòng cũng có chút hoảng, cũng bất quá là bởi vì bằng hữu của mình bị người Trung Nguyên bắt cóc, cho nên nói chuyện mới nặng một ít. Hiện tại Phong Tuyết Nguyệt khóc, cũng liền sốt ruột không biết làm sao, vội vàng kéo tay áo phải giúp y lau nước mắt.

Tay vừa mới nhắc lên, người đã bị kéo ra .

Quân Hàn Tâm đuổi tay liền đem Phong Tuyết Nguyệt kéo vào trong lòng, cười hôn trên mắt y, nhẹ nhàng mút vào. Trán kề trán, chóp mũi nhẹ nhàng ma xát hai má, dỗ dành nói: “Bảo bối nhi, đừng khóc, là ca ca không tốt, sau này ca ca từng bước không rời đều chiều cố người, ân? Không khóc, không khóc.”

Làm sao còn dừng được, nhưng lại khóc lớn hơn nữa , hấp hấp cái mũi, nước mắt tuôn rơi, gắt gao ôm lấy thắt lưng Quân Hàn Tâm, cái đầu tựa vào ngực hắn.

Quân Hàn Tâm tựa tiểu phi tiểu vũ nhẹ lên lưng , thật lâu cuối cùng mới dừng khóc. Trước kia đúng là không phát hiện, vật nhỏ này khóc cũng rất đáng yêu.

Nam tử nhìn, cũng không có cách, oán hận bỏ xuống một câu “Hãy đối tốt với Tiểu Nguyệt” rồi chạy mất.

Quân Hàn Tâm hướng tới phương hướng mà hắn chạy đi khinh thường liếc mắt một cái, trong lòng hừ lạnh, xú tiểu tử chưa dứt sữa !

Khóc đến hai má đỏ bừng, môi ngập ngừng mềm mại, nhưng thật ra càng thêm đáng yêu mê người.

Quân Hàn Tâm nhéo nhéo hai má y, cười tủm tỉm nói: “Tuyết Nguyệt của ta khóc cũng thật đáng yêu a, ca ca đều chống đỡ không được.”

Phong Tuyết Nguyệt nhu nhu môi, mềm mại nói: “Kia, ta đây sau này không khóc.”

Quân Hàn Tâm cười to, sùng nịch nhìn y, đứa nhỏ này thật sự là rất thú vị, hơn nữa ngoan đến bất khả tư nghị, trực lợi chính mình biến thành vô kế khả thi. Làm sao là chính mình nguyện ý đối đãi ôn nhu như thế với y, mỗi khi nhu tình qua đi mới phát hiện hắn – Quân Hàn Tâm – giống như ăn sai được rồi.

Đêm dài, Quân Hàn Tâm tự nhiên sẽ không ủy khuất chính mình, bước vào phòng vừa đóng cửa liền đem vật nhỏ đáng yêu kéo đến bên giường.

Phong Tuyết Nguyệt mơ hồ cảm thấy được ca ca sẽ làm chuyện tình cùng lần trước giống nhau, lần trước đau đến ngay cả đi đều vất vả. Mà tại thời điểm Quân Hàn Tâm ôm Phong Tuyết Nguyệt, y làm sao còn nghĩ đến được loại đau đớn này, trong lòng như có con nai con chạy loạn, lòng tràn đầy vui mừng, lại tràn đầy chờ mong.

Quân Hàn Tâm thấy Phong Tuyết Nguyệt thuận theo như thế, trong thân thể liền lập tức có một cỗ nhiệt khí rục rịch, đưa y ôm vào trong ngực, trác trác hai má, ngón tay mảnh khảnh đi đến vạt áo chỗ, nhẹ nhàng kéo một cái vạt áo liền rút ra, lộ ra xương quai xanh tinh mỹ.

Phong Tuyết Nguyệt ngoan ngoãn tựa vào trong lòng hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Quân Hàn Tâm tự nhiên không khách khí, môi chậm rãi hoạt hạ, rơi xuống chỗ cổ trắng nõn, hạ xuống mấy hồng ngân, lại một ngụm cắn lên xương quai xanh tinh mỹ, khẳng phệ mút vào.

Phong Tuyết Nguyệt không tự giác rên rỉ một tiếng, thanh âm mềm mại coi như hờn dỗi bình thường. Quân Hàn Tâm lập tức cảm thấy khí huyết loạn đung, hơi thở dồn dập lên.

Quần áo nửa thân trần, đầu nhũ đỏ bừng bán che ở quần áo, nhẹ tay khinh địa một xả ra xiêm y, đầu nhũ liền lộ đi ra. Vẫn là nhan sắc đáng yêu mê người như vậy, nhất thời khiến Quân Hàn Tâm mười ngón đại động.

Môi đỏ mọng dờn đến nhũ biên, *** mĩ vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lộng nhũ tiêm, tay kia cũng không thành thật vươn tới bên kia, tinh tế niệp lộng.

Phong Tuyết Nguyệt tuy rằng không phải lần đầu, lại vẫn là chịu không nổi loại kích thích chờ mong này, nức nở một tiếng liền rên rĩ không ngừng, còn mềm mại nói: “Ca ca.....”

Quân Hàn Tâm tối chịu không nổi Phong Tuyết Nguyệt ở trên giường bộ dáng gọi hấn ca ca, xương cốt đều tê dại, hạ thân cái kia cũng sinh long hoạt hổ, chưa từng ngạnh qua như thế.

Phong Tuyết Nguyệt phóng bình, quần áo sớm đã cởi bỏ sạch sẽ, nằm ở trên giường có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng mà đem hai chân khép lại, tay cũng không tự giác chuyển qua trước ngực, nhũ tiêm sưng đỏ bị chính mình đụng vào nhưng lại cũng thoải mái rên rĩ ra tiếng.

Quân Hàn Tâm dừng động tác, thấy y bộ dáng như vậy không khỏi cười lên tiếng, làm cho Phong Tuyết Nguyệt lại đỏ bừng khuôn mặt, chân tay luống cuống, đành phải mềm nhẹ khẩn cầu: “Ca ca.....”

Làm sao còn nhẫn được, lập tức cúi người bắt lấy đôi môi đỏ mọng kia, đầu lưỡi dò xét đi vào, theo một đường quen thuộc dẫn dắt cái lưỡi ngọt ngào của Phong Tuyết Nguyệt, trao đổi nước bọt lẫn nhau.

Phong Tuyết Nguyệt cũng động tình, bảo bối ở hạ thân kia cao cao nhếch lên, thẳng tắp đứng vững ở bụng Quân Hàn Tâm.

Quân Hàn Tâm cười cười ngâm ngâm hỏi: “Lần trước thoải mái?”

Thoải mái là có, nhưng lúc sau lại vô cùng đau đớn, lúc này bị Quân Hàn Tâm hỏi lại chỉ biết gật đầu, nột nột nói: “Thư, thoải mái.”

Quân Hàn Tâm nhú mày, khoe miệng câu lên, nhẹ giọng nói: “Ca ca nhưng thật ra không thoải mái a.....” Dũng đạo chưa từng trải sự khô khốc, vừa mới tiến hợp mặc dù có chút đau, nhưng lúc sau lại thoải mái như chưa từng có, quả thực là hơn cả bình thường.

Phong Tuyết Nguyệt làm sao nghe ra được hấn là nói hươu nói vượn, cắn cắn môi, trong mắt lập tức tụ đầy thủy khí, cúi đầu hỏi: “Không thoải mái a.....”

Trêu y đến bày ra bộ dáng sắp khóc, nhưng Quân Hàn Tâm tuyệt không cảm thấy hổ thẹn, thật ra cảm thấy thú vị, đem y trên giường kéo đến ôm vào trong ***g ngực, gật gật đầu nói: “Đúng vậy.” Dừng một chút lại câu khoe môi cười nói: “Tuyết Nguyệt có nghĩ làm cho ca ca càng thoải mái?”

Hấp hấp cái mũi, nhẹ nhàng mà “Ân” một tiếng, ánh mắt có chút mê vông nhìn Quân Hàn Tâm, tựa như một con thỏ nhỏ lạc đường, ngay cả ánh mắt đều giống, đỏ rực.

Kéo bàn tay mềm mại của y qua đặt trên phân thân trưởng đại, thanh âm khàn khàn nói: “Giúp ca ca hàm nó.” Ngón tay hoạt đến đôi môi như cánh hoa của Phong Tuyết Nguyệt, nói: “Dùng nơi này.”

(Hàm : là ngậm ạ .=)

Phong Tuyết Nguyệt cả kinh, mặt đỏ đến có thể tích xuất huyết, trong lòng bàn tay truyền đến chính là nhiệt độ nóng bỏng. Chính là Quân Hàn Tâm không lừa gạt y, Phong Tuyết Nguyệt cũng nói không nên lời cự tuyệt nào cả, dịu ngoan gật gật đầu, lại ngốc ngốc không biết làm sao.

Quân Hàn Tâm nhìn thấy y ngây ngô phản ứng, trong lòng cũng cực kỳ sáng khoái, đứa nhỏ này sẽ là chính mình một tay dạy dỗ ra.

Phong Tuyết Nguyệt quỳ gối giữa hai chân hấn, có chút buồn rầu nhìn phân thân trưởng đại của hấn, phân thân trưởng đến phát tím, đỉnh chảy ra mật dịch cuộn cuộn không ngừng, chất lỏng trong suốt bỗng nhiên hạ xuống một giọt, vừa đứng dừng ở khoe môi Phong Tuyết Nguyệt.

Có chút tò mò vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng mà liếm liếm, lại không biết này cảnh tượng ở trong mắt Quân Hàn Tâm là cực kỳ mê người.

Trong cơ thể khí huyết cuộn cuộn, bụng dưới nhiệt khí tán loạn, yết hầu một trận thêm khát, thật sự là cũng bị tiểu yêu tinh này giết chết mất thôi ! Dùng thanh âm khàn khàn cực kỳ mê hoặc dụ dỗ nói: “Hàm trụ nó.”

Phong Tuyết Nguyệt theo lời mở ra cái miệng nhỏ nhắm hồng nhuận, nhẹ nhàng mà hàm ở đỉnh, chớp mũi quanh quẩn đều là hương vị Quân Hàn Tâm, trong cơ thể là lạ, tuyệt không chán ghét loại cảm giác này, lại vẫn có chút ẩn ẩn ngọt ngào, cái kia là của ca ca.....

Ngay cả như vậy lại vẫn là không biết làm sao, hàm chứa liền không biết nên như thế nào.

Quân Hàn Tâm cười cười, vuốt đầu y cười khê: “Vươn đầu lưỡi liếm một chút.”

Mở miệng, vươn đầu lưỡi khê liếm một chút, vừa mới liếm đến lỗ nhỏ trên đỉnh quả nhiên Quân Hàn Tâm toàn thân run lên, khoái cảm nổi gót mà tới.

Phong Tuyết Nguyệt gặp Quân Hàn Tâm nhắm mắt lại, tựa hồ phi thường thoải mái, liền hảo ngoạn như thế không ngừng liếm lộng lỗ nhỏ, lại liếm liếm hai bên sườn, gặp hai cái tiểu cầu phình lên bên cạnh, lại duỗi tay niết niết, ngoạn đến bất diệc nhạc hồ.

Liếm lộng không hề thành thực lại mang đến khoái cảm ngập đầu. Quân Hàn Tâm khê quát một tiếng, mạnh mẽ cắm vào trong miệng y, địa phương kia ẩm ướt ôn nhuận thập phần thoải mái, liền không tự giác mà bắt đầu trừu sáp.

Phong Tuyết Nguyệt cả kinh, phân thân đã muốn thẳng tắp sáp nhập yết hầu, thập phần không thoải mái, nức nở hai tiếng hốc mắt liền tràn đầy hơi nước.

Quân Hàn Tâm nghe được thanh âm nức nở mới hồi thần, thân mình run lên, dịch thể nồng đậm liền thẳng tắp bắn đi. Phong Tuyết Nguyệt kịch liệt ho khan, thật nhiều chất lỏng theo khóe miệng chảy xuống, bạch trọc lướt qua lại càng xuống dưới hoạt tới tận ngực.

Quân Hàn Tâm có chút áy náy, ôm lấy Phong Tuyết Nguyệt đang kịch liệt ho khan, tay vuốt nhẹ lưng y dỗ dành nói: “Tốt lắm tốt lắm, là ca ca không tốt, đến, để ca ca sờ.” Phong Tuyết Nguyệt còn chưa kịp phản ứng lại, ngọc hành ngậy ngô bỗng nhiên bị nắm trụ, thân thể run rẩy ngọt ngào, đầu óc liền chỗ trống một mảnh.

Quân Hàn Tâm cười tủm tỉm bộ lộng phân thân của y, trêu đùa: “Tuyết Nguyệt cái này thật khá a, vẫn còn phần hồng, thích ca ca sờ người như thế không?”

” Ờn, thích.” Nhỏ vụn rên rỉ không ngừng mà theo trong miệng tràn ra, “Nơi đó..... A..... Ca ca..... Ca ca.....”

Quân Hàn Tâm cười cười tay lấy tốc độ nhanh hơn, thường thường niết hai túi ở bên. Phong Tuyết Nguyệt làm sao chịu được kích thích như vậy, cuối cùng tiếng rên rỉ đã muốn ức chế không được, hầu trung rên rỉ càng thêm ngọt ngào liêu nhân.

Bàn tay to hoạt đến cái mông, nhẹ nhàng mà vuốt ve, đầu ngón tay chạy đến cắm địa, ở huyết khẩu hồng nhạt ẩn nhu. Ngón tay thon dài dò xét đi vào liền lập tức bị gắt gao hấp trụ.

“Ha hả, vẫn là hảo nhanh a.” Quân Hàn Tâm nhin không được nói, ngón tay lại thâm sâu thêm một ít.

Phong Tuyết Nguyệt nhéo nhéo mông, nhưng không có nói ra cự tuyệt, ngoạn ngoạn xảo xảo nhìn Quân Hàn Tâm.

Quân Hàn Tâm thân thiết hôn chớp mũi y, nhẹ giọng nói: “Chớ sợ, hội so với lần trước thoải mái hơn.” Dứt lời nhưng lại từ một bên xuất ra một cái hòm bạc tinh xảo, vừa mở ra đúng là thuốc cao! Quả nhiên là trước đó liền chuẩn bị tốt.

Lấy ngón tay quét ra khối, một chút đẩy mạnh vào sâu trong hoa huyết.

Phong Tuyết Nguyệt đột nhiên cảm giác có gì đó lạnh lạnh tiến vào, nhột quá... Nhìn nhưng lại thấy Quân Hàn Tâm cầm trong tay thuốc cao trợ hứng. Mặt đỏ lên, lập tức không nhìn nữa.

Quân Hàn Tâm cười thếu vẻ mặt của y, cười tủm tỉm nói: “Không xấu hổ, như thế này hội thực thoải mái.”

Phong Tuyết Nguyệt nột nột gật đầu, rồi mới xấu hổ dúi đầu vào trong lòng gối mềm mại.

Bị thuốc mỡ làm dịu qua, hoa huyết phá lệ lộ ra nhan sắc màu hồng nhạt, khê khai hợp lại thập phần liêu nhân, Quân Hàn Tâm cổ họng cao thấp di động, lại có chút nhin không được, mới phát tiết qua thân thể lại lập tức cứng đến phát đau.

Một phen kéo Phong Tuyết Nguyệt qua trên gối mềm, điểm ở dưới thân hần, nắm phân thân của mình để ở huyết khẩu, cười vuốt hai má y, nói: “Hôm nay ta hảo hảo hưởng thụ, hảo hảo mà nhấm nháp Tuyết Nguyệt mỹ vị của chúng ta.” Nói xong mãnh liệt đi vào.

Phong Tuyết Nguyệt rên rỉ một tiếng, cảm giác thân thể bị đỉnh đến tràn đầy, nội vách trong cức huyết thập phần nóng bỏng, kịch liệt khát vọng bị ma xát.

Nhéo cái mông, mềm gọi : “Ca ca.....”

Quân Hàn Tâm giúp y đỡ hần thất lưng liền bắt đầu ngoan, tốc độ thông thả quân tốc, nhưng mà mỗi một hạ đều đỉnh đến chỗ sâu nhất.

Phong Tuyết Nguyệt nằm ở trên giường, toàn thân đều bị khoái cảm không hiểu vây quanh, mỗi một lần ma xát đều mang đến loại thoải mái ngập đầu, rồi lại cảm thấy được không đủ, kia thông thả tốc độ tựa hồ thỏa mãn không được thân thể khát cầu.

Môi ngập ngừng, Quân Hàn Tâm đột nhiên mãnh liệt đỉnh tiến, tiếng rên ngọt nị liền theo khóe miệng tràn ra. Thở hổn hển rên rỉ: “A..... Ca ca..... Mau, mau một chút..... Ân a.....”

Quân Hàn Tâm nhăn mặt, đột nhiên dừng động tác, bàn tay hoạt đến trước ngực niệp lộng đầu nhũ của y, cười hỏi: “Cái gì mau một chút ? Ân ?”

Thuốc này là cung đình bí chế, không thương thân lại có thể đem khoái cảm phóng đại, Phong Tuyết Nguyệt như vậy đơn thuần làm sao trụ được, nức nở hai tiếng liền ngoan ngoãn đáp: “Động, động mau một chút thôi.” Nói phải vừa then đến phải khóc ra.

Quân Hàn Tâm vốn định lừa chính y động, lúc này trông thấy bộ dáng y, trong lòng lại tiêu tan ý niệm này, giúp y đỡ lấy thất lưng liền lập tức bắt đầu tiến công.

“A..... Ca ca..... Thật nhanh..... Thật thoải mái..... Ân a.....” Phong Tuyết Nguyệt hai mắt mê ly, không tự giác tùy đón, hòa theo động tác của hần.

Quân Hàn Tâm mãnh liệt trừu sáp, thân thể chạm vào nhau phát ra tiếng nước *** mĩ, tâm vừa động, không ngờ sáp nhập cùng một đầu ngón tay.

“A..... Ca ca..... Ân a..... Ca ca..... Ân a.....” Quân Hàn Tâm tối chịu không nổi tiếng rên rỉ của Phong Tuyết Nguyệt, mỗi lần y kêu liền nhịn không được trưởng hơn một phần.

Đỡ thất lưng Phong Tuyết Nguyệt, trong tay dùng một chút lực đưa y cả người lui lại đây, đối diện chính mình, lại đưa hai chân y giới hạn tại hai bên hông liền lập tức mãnh liệt tăng trừu động.

Phong Tuyết Nguyệt thân hình tuyết trắng nổi lên phần hồng, hai má trắng nõn nhiễm đầy ***. Quân Hàn Tâm đặt y ở trên người co rúm, nồng đậm mồ hôi theo ***g ngực chảy xuống, có vẻ vô cùng gợi cảm.

“Aha..... Tuyết Nguyệt..... Hảo nhanh..... Thật thoải mái.....” Tình dục tăng vọt, dù là Quân Hàn Tâm đã trải qua bao nhiêu phong nguyệt cũng nhịn không được rên rỉ.

“A a..... Ca ca..... Quá nhanh..... Ân a.....” Cao trào đến, Phong Tuyết Nguyệt ngay cả nước mắt đều chảy xuống, thoải mái nói không ra lời.

Quân Hàn Tâm một tay ôm lấy y, tư thế gắt gao không lưu một tia khe hở. Hàm trụ đôi môi Phong Tuyết Nguyệt, đầu lưỡi dò xét đi vào loạn giao không gặp trở ngại, tuy không triển cẩu, lại phá lệ ngọt ngào.

Mặc Mặc nói ra suy nghĩ của mình: H còn không có chấm dứt, chính là đã muốn năm nghìn chữ, không thể không đoạn ở chỗ này, chương tiếp theo buổi tối lại phát lên đi.

Cái gọi là buổi tối chính là đã khuya đã khuya mới login gửi công văn đi.....

Cám ơn mọi người đến xem văn, O(_)O~~, mọi người lưu ý đi, ta sẽ nhất nhất hồi phục, cám ơn mọi người ~(@^_^@)~

9. Chương 8

CHƯƠNG 8

Thân thể đang ôm nhau run rẩy một cái, chất lỏng nùng trù bắn vào sâu trong huyết nội, phân thân nhuyển xuống chậm rãi rút ra, đại lượng chất lỏng cuộn cuộn không ngừng theo trong mật huyết chảy ra.

Hai người nằm ở trên giường thở dốc, Quân Hàn Tâm giữ chặt cánh tay y, một xả liền kéo tới trong ***g ngực chính mình. Trong lòng sinh ra cảm giác ngọt ngào mỹ mãn, Phong Tuyết Nguyệt dựa vào ngực hắn, khóe miệng mang theo tươi cười, thè lưỡi thập phần vui vẻ cọ vào cổ Quân Hàn Tâm.

Quân Hàn Tâm thân mật hôn một phát lên đỉnh đầu y, dùng loại sủng nịnh mà chính mình đều không thể phát hiện, nói: “Một chết bảo bối nhi của ta.”

Phong Tuyết Nguyệt mê mẩn nở nụ cười, vươn tay ôm cổ Quân Hàn Tâm, thập phần nhu thuận dịu ngoan.

Bàn tay to nhẹ vỗ về qua lại Phong Tuyết Nguyệt, thường thường nghiêng đầu thân mật trác trác cái trán y.

Tình dục sau khi mây mưa thất thường còn chưa lui, trong hậu huyết nhưng lại cảm thấy được có chút hư không, bị tay hắn vuốt ve không ngờ có chút rục rịch. Cố gắng nhẫn nại, Phong Tuyết Nguyệt nhưng lại cảm thấy được rất muốn làm cho ca ca tái ôm chính mình một lần nữa.

Ngẩng đầu nhìn liếc mắt Quân Hàn Tâm một cái, thấy hắn từ từ nhắm hai mắt tựa hồ nghỉ ngơi, mơ hồ nghĩ cảm giác của y là không phải. Cẩn cẩn môi, hơi thở lại nhịn không được dày đặc lên, ngọc hành cũng dần dần ngạnh lên.

Thân thể không khỏi tự giác tiến sát Quân Hàn Tâm, ngọc hành nhẹ nhàng ma xát vào chân hắn. Đẩy đẩy thân thể hắn, ủy khuất nhìn hắn, mềm nói: “Ca ca.....”

Quân Hàn Tâm chậm rãi trợn mắt, thấy Phong Tuyết Nguyệt hai mắt sưng mù nhìn mình, hốc mắt ẩm ướt, làn môi nộn hồng bị hàm răng tuyết trắng cắn. Quân Hàn Tâm nhất thời miệng lưỡi khô khốc, một cổ nhiệt khí hướng về hạ phúc chạy xuống.

Một cái xoay người đưa y đặt ở dưới thân, cười hỏi: “Lại muốn rồi ?”

Phong Tuyết Nguyệt khuôn mặt đỏ rực, phá lệ đáng yêu mê người, thành thành thật thật gật đầu, lại mềm nói: “Nơi đó..... Không thoải mái.....” Dứt lời còn nhéo nhéo cái mông.

Quân Hàn Tâm mỉm cười, liền đã biết nguyên do trong đó, trong lòng cười lạnh một tiếng, thứ được bí cung gì gì kia, nếu lộng tới phá hủy thân thể Tuyết Nguyệt của ta, xem ta khiến mệnh tên thái y kia như thế nào !

Cúi người liền cắn cắn môi đỏ mọng kia, thân thể gắt gao dán sát vào. Cảm giác được Phong Tuyết Nguyệt đầu lưỡi hơi hơi dò xét đi ra, Quân Hàn Tâm mỉm cười lập tức hàm trụ mút vào.

Vật nhỏ trong ***g ngực này thật đúng là càng ngày càng mê người, thân hình mềm mại, ngây ngô phản ứng, còn có kia dững đạo tình xảo, không một thứ gì không hấp dẫn chính mình. Cố tình vật nhỏ này còn không tự biết, tổng yếu còn làm ra chút hành động mê người, thở dài, tự chủ của chính mình thật sự là ngày càng sa sút.

Huyết nội còn lưu lại dịch thể của Quân Hàn Tâm, thoáng khuếch trương phân thân liền trượt đi vào. Cho dù vào lúc này cũng vô cùng ôn nhu, ôn nhu thân mật hôn không ngừng.

“Ca ca..... Thật thoải mái..... Mau, mau một chút.....” Rên rỉ ngọt nị theo khóe miệng thoát ra, trên trán chảy ra mật hãn, đem mái tóc đen kia từng sợi tẩm thấp. Mái tóc dài mềm mại nhuyển loạn rối tung ra, phủ kín mặt giường.

Quân Hàn Tâm nhịn không được thân thủ sờ sờ hai má y, động tác ở hạ thân cũng ngừng lại, ôn nhu nói: “Tuyết Nguyệt, nhìn thật đẹp.” Quân Hàn Tâm thật lâu không thể lấy lại tinh thần, si ngốc nhìn Phong Tuyết Nguyệt, trong hoảng hốt lại nhớ tới lần đầu thoáng nhìn.

Khi đó Phong Tuyết Nguyệt đẹp đến không giống như là phàm nhân, khuôn mặt hoàn mỹ tinh xảo, tóc dài đen bóng, hai mắt sương mù nhìn mình. Chính là tới rồi lúc sau mới chậm rãi phát hiện, Phong Tuyết Nguyệt chính là một đứa nhỏ đơn thuần ngây ngô, cũng dần dần xem nhẹ mỹ mạo độc nhất vô nhị kia. Nhưng cũng phát hiện chính mình đối với vật nhỏ đơn thuần này một chút biện pháp cũng không có!

Phong Tuyết Nguyệt gặp Quân Hàn Tâm dừng động tác, chính là si ngốc nhìn chính mình, nín mi nhẹ nhàng hỏi: “Ca ca..... Người sao lại bất động.....”

Quân Hàn Tâm thần thức trở về, lập tức gọi lên khoe môi, một cái xoay người làm cho Phong Tuyết Nguyệt đặt ở trên người chính mình, cười nói: “Bảo bối nhi, ca ca mệt mỏi, chính mình động động đi.”

Phong Tuyết Nguyệt khóa gối ở trên người hắn vẫn không nhúc nhích, nhần nhần khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn thập phần ủy khuất, thân mình cúi xuống đẩy đẩy Quân Hàn Tâm mềm nhẹ khẩn cầu nói: “Ca ca.....”

Quân Hàn Tâm một bộ dáng bình yên tự tại, cười nói: “Bảo bối nhi, động động, ân?”

Cắn cắn môi chậm rãi néo hai cái móng, động tác quái dị làm cho Quân Hàn Tâm một trận đau đớn, đổ mồ hôi đầm đìa, vội vàng đè lại thân thể y.

Phong Tuyết Nguyệt ủy khuất, vẻ mặt cầu xin nói: “Ta sẽ không như vậy.”

“Hảo hảo hảo, là ca ca không tốt. Đến, ca ca dạy người.” Dứt lời giúp đỡ y tại trên lưng di động.

Thử vài lần Phong Tuyết Nguyệt liền cũng hiểu được một ít, dục vọng theo thân thể cao thấp đồng đưa, bởi vì sức nặng của thân thể khiến mỗi một lần hạ xuống đều thật mạnh đỉnh đến chỗ sâu nhất.

Linh hồn giống hút ra ở không trung, thân thể sớm không phải của chính mình, hai người đi theo dục vọng tối nguyên thủy trầm luân trong bể dục khôn cùng.

Ta là cái gọi là tuyển phân cách

Phong Tuyết Nguyệt sáng sớm liền tỉnh, lúc tỉnh lại cả thân thể đều bị Quân Hàn Tâm ôm vào trong ngực. Kinh thủ kinh cước xuống giường liền vô cùng cao hứng đi làm bữa sáng, hậu huyệt có chút đau nhức, cũng không giống như lần trước bình thường tê đau.

Y vừa động Quân Hàn Tâm liền tỉnh, ánh mắt tỉnh tỉnh khô khốc, lập tức nhắm lại trở mình tiếp tục ngủ. Phong Tuyết Nguyệt làm tốt bữa sáng gặp Quân Hàn Tâm không tỉnh, ngồi ở một bên chống đầu nhìn hắn, trên mặt lộ vẻ mỉm cười ngọt ngào, ca ca thật là đẹp mắt.

Quân Hàn Tâm ngủ say, tổng cảm thấy được có một đạo ánh mắt nhìn chính mình, thập phần phiền táo, thở dài mở mắt, vừa thấy đến cặp mắt đang cười đến loạn loạn kia, liền biết chính mình sinh không nổi giận dữ. Néo néo hai má y, bất đắc dĩ cười nói: “Sao thức dậy sớm như thế.”

Phong Tuyết Nguyệt lập tức bổ nhào vào trong ***g ngực hắn, cọ cọ trong ngực, ngọt ngào nói: “Ca ca, mặt trời đã lên rồi.”

Cháo hoa được nấu thật nhuyễn, vừa vào miệng liền theo yết hầu trượt xuống, thật là mỹ vị. Trên bàn chỉ bày một đĩa đồ ăn sáng không rõ tên, nhưng bữa cơm này hương vị đặc biệt ngon.

Ăn xong một chén lớn, liếm liếm môi vẫn có chút ý vị chưa hết. Phong Tuyết Nguyệt đầy mặt tươi cười, ánh mắt loạn loạn, thập phần cao hứng, “Ca ca ăn ngon không? Ta cho... người một chén đầy nữa nhá.” Nói xong liền hướng bên phải phía người chạy đi.

Bước chân mới đi được hai bước, liền bị một cổ lực lượng xả về phía sau, thân mình không xong ngã vào một cái ôm ấp.

Quân Hàn Tâm cười yếu ớt néo néo hai má y, bỗng nhiên nói: “Tuyết Nguyệt, ca ca có việc tìm người hỗ trợ, người có bằng lòng hay không?”

Cũng không hỏi là cái gì liền lập tức đáp ứng rồi, ôm cổ Quân Hàn Tâm dùng sức gật đầu.

Quân Hàn Tâm nói được hiểu được, tuyệt không hàm hồ, nếu tới mục đích là vì thứ được cổ quý hiếm kia, liền cũng không ngưng ngừng gì.

Phong Tuyết Nguyệt lập tức mang tới hai cái hòm, gặt gao niết ở trong tay, thập phần do dự nhìn Quân Hàn Tâm.

Quân Hàn Tâm nhú mày: “Không muốn?” Dứt lời làm bộ phải đi ra ngoài.

Phong Tuyết Nguyệt quỳnh lên lập tức kéo hẳn lại, nột nột nói: “Không, không có, ca ca, người đừng đi.....”

Quân Hàn Tâm ở lúc y nhìn không thấy... môi nhếch một, chỉ biết vật nhỏ này sẽ không thể tha, nhưng nghĩ lại cảm thấy được chính mình có chút ác liệt, xoay người thể ôm lấy y thân mật hôn chớp mũi: “Ca ca không tính toán đi, sao vừa như vậy đã muốn khóc? Ân? Không khóc.”

“Không khóc.....” Quả thật không khóc, chính là kia tại vành mắt đã nhanh chóng tràn ngập nước mắt.

“Sao lại cầm hai cái hộp gỗ?” Quân Hàn Tâm có chút tò mò lấy ra một cái, đặt ở trong tay thưởng thức.

“Kia, cái kia..... Cái kia là [Tương tư cổ].....” Nói xong liền đỏ mặt.

Quân Hàn Tâm bàn tay không tự giác buộc chặt, lập tức trầm mặt, cực lực áp chế giận dữ nói: “Người muốn dùng loại này đồ vật này nọ đến kiểm chế ta? Người đang cho ta Quân Hàn Tâm ta là cái gì?”

Phong Tuyết Nguyệt cả kinh, trong lúc nhất thời quên phản ứng, nhưng cũng không thể tưởng được Quân Hàn Tâm sẽ nói ra như vậy, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn bất chấp sinh khí thống khổ, vội vàng giải thích: “Không, không phải, ta chỉ là muốn dùng này biết ca ca có an toàn hay không, không có gì khác.....” Nói đến cuối cùng thanh âm liền thấp xuống, tiếng khóc nức nở càng thêm dày đặc.

Quân Hàn Tâm hừ lạnh một tiếng, lại nói: “Ta an toàn hay không vì sao phải cho người biết?” Vung tay áo liền đi đi ra ngoài, như là liệu định Phong Tuyết Nguyệt không đuổi theo, đứng ở bên dòng suối vẫn không nhúc nhích.

Phong Tuyết Nguyệt ủy ủy khuất khuất đi theo, đứng ở phía sau hẳn không dám nói lời nào.

Quân Hàn Tâm xoay người lạnh lùng quét tới y một cái liếc mắt, thấy y một bộ dáng đáng thương, không khỏi nhuyền ngữ khí: ” [Tương tư cổ] này rốt cuộc tác dụng ra sao?”

Hút hút khí: “Có, có hai cổ, một con xảy ra việc gì, một con khác sẽ biết. Chỉ có như vậy.....” Kia bộ dáng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục khiến Quân Hàn Tâm không đành lòng, lại âm thầm trách cứ chính mình, cũng không phải cái đại sự gì, đứa nhỏ này thích mình cũng không phải là không biết, hẳn cũng chẳng lạ.

Một tay kéo y đến trong ***g ngực, nhấp mí mắt môi thở dài nói: “Là ca ca ăn nói lung tung, bảo bối nhi không tức giận?”

Phong Tuyết Nguyệt ngẩng đầu nhìn thấy Quân Hàn Tâm đối với mình ôn nhu cười, lập tức ủy khuất, ôm Quân Hàn Tâm liền khóc lớn: “Ta, ta nghĩ đến ca ca không cần ta, ô ô.....”

Quân Hàn Tâm thấy y ủy khuất như vậy, liền cũng từ bỏ tính toán, chỉ đổ thừa chính mình tính tình quái dị.

Đổ dằn trong chốc lát cuối cùng cũng dừng khóc, liền nắm y kéo vào phòng.

Cổ tại Miêu Cương thật thần kỳ, tay nhẹ nhàng bắn ra liền chui vào trong thân thể của mình, mà chính mình căn bản không thể phát hiện. Được cổ vừa tiến vào thân thể, lập tức cảm giác trong cơ thể có một cổ chân khí dâng lên, nháy mắt lại lan tràn ra một cổ lực lượng thật lớn, cả thân thể tràn đầy nội lực. Nhưng lại không chỉ gấp mười lần! Miêu Cương được sự quả nhiên không giống bình thường.

Trong lúc Quân Hàn Tâm hầy còn cao hứng, Phong Tuyết Nguyệt liền cầm hạp đựng [Tương tư cổ] kia về mặt khát vọng nhìn hẳn. Đáy lòng Quân Hàn Tâm cũng không đành lòng, vừa mới nói ra những lời đã thương người như vậy, nếu là đổi thành Ly Tấn sớm đã dưng lòng, nói không chừng sau này cả đời cũng không qua lại với nhau! Nhưng này Phong Tuyết Nguyệt không chỉ không để trong lòng, ngược lại một bộ dáng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, trong lòng mềm nhũn, liền cũng sinh ra loại tình cảm ấy này.

Cười cười, hỏi: “Sao vậy, còn không đưa [Tương tư cổ] cho ca ca?”

Phong Tuyết Nguyệt vừa nghe lập tức cao hứng, chạy chậm chậm lại đây, thần tình hạnh phúc tươi cười, tựa như một con chó nhỏ được ăn thịt xương, vẻ mặt thỏa mãn.

Quân Hàn Tâm bỗng nhiên có chút không bỏ được, nhẹ nhàng gạt đầu, rồi mới lại làm nũng như bình thường, ôm cổ hắn hôn thân lên hai má Quân Hàn Tâm, kiên định nói: “Tuyết Nguyệt, người thích ca ca như thế sao?”

Phong Tuyết Nguyệt cúi đầu nở nụ cười, nhẹ nhàng gạt đầu, rồi mới lại làm nũng như bình thường, ôm cổ hắn hôn thân lên hai má Quân Hàn Tâm, kiên định nói: “Tuyết Nguyệt thích ca ca.”

Quân Hàn Tâm cười khở, nín nín mũi y cười nói: “Ca ca ở Trung Nguyên còn có việc, ngày mai muốn đi.”

Phong Tuyết Nguyệt cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhăn lại cùng nhau, vẻ mặt tiếc nuối, nguyên bản làm không ít kế hoạch, muốn dẫn Quân Hàn Tâm đến mọi nhà bằng hữu của mình, còn có phong cảnh ở Miêu Cương, chính là sao mới đến đã muốn đi vậy.

Ca ca đều nói có việc, lại mạnh mẽ muốn y lưu lại. Phong Tuyết Nguyệt trái lo phải nghĩ không có cách nào, ai oán nhìn hắn, hốc mắt sụp xuống.

Kế tiếp một cả ngày, Phong Tuyết Nguyệt đều là như vậy, ủy ủy khuất khuất, cũng không nói, chính là khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại nhìn Quân Hàn Tâm.

Quân Hàn Tâm có thể có mắt không trông qua cả ngày, rồi tới buổi tối, Phong Tuyết Nguyệt nhịn không được, tiến vào trong ***g ngực hắn, mềm mại khẩn cầu nói: “Ca ca không thể đợi thêm hai ngày nữa mới đi được sao?”

Quân Hàn Tâm ngoéo môi, khi nào lại đến phiên người tới quản chuyện của ta? Nhấp mím môi không muốn trả lời.

Phong Tuyết Nguyệt cũng không hỏi, dựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập của hắn, không biết bên trong này có mình hay không? Nam tử ca ca nói, tiểu muội Cao gia cùng tình lang mỗi ngày đều kề cận nhau, ta cũng muốn kề cận ca ca, chính là ca ca giống như không thích vậy.....

Ngày thứ hai Quân Hàn Tâm thu thập tốt hành lý liền cùng Thư Nghiễn ra đi, Phong Tuyết Nguyệt ủy ủy khuất khuất tặng bọn họ, đi tới trước xe ngựa còn cúi đầu đầy mặt ai oán.

Nghẹn ngào một chút mới không thuận theo ngăn đầu, mềm nói: “Ca ca, người trên đường phải cẩn thận một chút.”

Thấy y bày ra bộ dáng này, Quân Hàn Tâm lại không tha được, suy nghĩ một lát cuối cùng mỉm cười, gọi lên một gọn sóng bên trong hắn: “Tuyết Nguyệt, không mang theo hành lý hả?”

“A?” Đột nhiên ngăn đầu, thần tình kinh hãi, “Ca ca, muốn dẫn Tuyết Nguyệt cùng nhau đi sao?”

Vật nhỏ cao hứng, đầy mặt đều là tươi cười, ánh mắt lại loàn thành hình dáng nguyệt nha đáng yêu. Quân Hàn Tâm viên mãn, lúc trước trong lòng cũng có chút cảm giác bức rút, đột nhiên liền tiêu tan, kèm theo đó là trong lòng hắn cũng có cảm giác lạ lẫm.

Cười cười: “Đương nhiên, bệnh của bà bà không phải tốt lắm sao? Lần trước đi Trung Nguyên ca ca cũng không có mang người tới các nơi chơi một chút.” Thân hình cúi xuống, tiến đến bên tai y, cắn hắn vành tai hạ thấp thanh âm nói: “Ca ca luyện tiếu Tuyết Nguyệt phải một mình nha.”

“Ca ca, ta trở về lấy hành lý, rất nhanh rất nhanh.” Nói xong nhanh như chớp bỏ chạy, bên cạnh người quạt lên một trận gió.

Quân Hàn Tâm ho khan hai tiếng, phỉ phỉ tro bụi trên người, đứa nhỏ này!

(Đã quên nói, tuổi Quân Hàn Tâm là 24, Phong Tuyết Nguyệt phải..... Ách..... 16?)

Quân Hàn Tâm mới lên xe ngựa không bao lâu Phong Tuyết Nguyệt liền đã trở lại, rất nhanh trèo lên xe bổ nhào vào trong ***g ngực Quân Hàn Tâm, đối với Quân Hàn Tâm ngọt ngào cười, một đầu tóc đen rối tung mở ra.

Quân Hàn Tâm bắt đắc dĩ phủ phủ mái tóc dài của y, trong lòng thẳng thở dài, nghĩ muốn giận y, chứng minh hẳn đối chính mình chính là thật thất bại. Nhưng như hôm qua vốn là phát tài rồi, sau thấy bộ dáng đáng thương của y lại ần ần hối hận. Quả thật là đối với đứa nhỏ này không thể nề hà được.

Một khi đã như vậy, coi như là thu 1 cái luyện đồng, nếu là ngày nào đó Ly Tán hồi tâm chuyển ý, thì bỏ đi.

Chạy một ngày đường có chút mệt mỏi, tới vùng ngoại ô liền xuống nghỉ ngơi. Phong Tuyết Nguyệt thích hoa cỏ, thấy mẫn sườn núi cỏ xanh tự nhiên thoải mái, nằm ở trên thảm cỏ xanh mượt, nhìn trời xanh thẳm, hân hoan phúc a, cùng ca ca ở một chỗ, sau này cũng không nghĩ muốn đi. Nghĩ đến đây biên nhện không được khanh khách cười, cao hứng đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Quân Hàn Tâm chậm rãi đi tới, ở trước mặt y quì một gối, ôm lấy hai chân y, cởi đôi giày vải cơ hồ đã có vài lỗ hỏng kia, xuất ra một đôi giày mới ở trên chợ vừa mua, thân thủ đeo vào. Nền vải tuyết trắng, mặt trên thêu hoa mai thanh nhã, có vẻ tươi mát thoát tục.

Phong Tuyết Nguyệt ngồi dậy ngẩng ngốc nhìn đôi hài kia, hốc mắt lại thấp, ôm cổ Quân Hàn Tâm, dùng sức thân thân hai má hấn, mang theo âm nức nở nói: “Ca ca, người đối ta thật tốt.”

Quân Hàn Tâm bĩu môi, liếc nhìn y một cái nói: “Nam tử ca ca của người đối với người không tốt?”

Phong Tuyết Nguyệt mỉm cười ngọt ngào, ôm lấy cổ hấn cười hỏi: “Ca ca người ghen a? Không giống nhau, ta chỉ thích ca ca.”

Quân Hàn Tâm sờ sờ đầu y nở nụ cười.

Thư Nghiễn ngồi ở trên mã xa, trong tay nắm mã tiên, nhìn đến chỗ đó cảnh tượng như là một bức tranh. Nam tử tuấn mỹ vô cùng hạ mình hàng quý, vì thiếu niên đáng yêu ở trước mặt tự mình đeo hài, hai người trên mặt mang theo tươi cười ấm áp hân hoan, gió mát thổi bay tóc đen, dây dưa cùng nhiều, thiếu niên Nguyệt Nha lo lo đột nhiên hôn nam tử một ngụm, tựa vào trong *** ngực, thần tình hân hoan. Nam tử sủng nịch mỉm cười, ôm thiếu niên trước mặt, ánh mắt ôn nhu. Hòa cùng với cảnh thanh sơn nước biếc, giạt mình như mộng.

Quân Hàn Tâm cá tính trầm, không thích du sơn ngoạn thủy, phần lớn thời gian đứng ở trên mã xa. Phong Tuyết Nguyệt thật dài ngồi ở trong xe ngựa nhìn chăm chăm đôi giày, mỗi lần đều cười đến xuất thần, Quân Hàn Tâm liền gõ vào thái dương y.

Đeo một chút liền luyện tiết, ngạnh muốn thay giày cũ của mình. Quân Hàn Tâm nói vài câu, y mới thật cẩn thận thay tân hài, đi đường bộ dáng thập phần mất tự nhiên, mỗi một bước đều thập phần cẩn thận, gắt gao nhìn chăm chăm vào giày.

Quân Hàn Tâm nheo nhẹ mũi y cười nói: “Người nếu là thật sợ dơ hài, ca ca sau này liền ôm người, từng bước cũng không cho người đi.”

Phong Tuyết Nguyệt kéo cánh tay Quân Hàn Tâm cười đến ngốc hồ hồ, đi trên đường vẫn là đi bước một thật cẩn thận.

Chạy mấy ngày đường cuối cùng là về tới Tiễn Tình Cư, Quân Hàn Tâm dựa vào đến giường liền nằm xuống bổ miên. Phong Tuyết Nguyệt đứng ở trước mặt hấn nhìn hấn, thấy hấn bộ dáng tựa hồ mệt chết đi, nhẹ nhàng thay hài cũ của chính mình, đem cặp tân hài ca ca tặng kia cẩn thận đặt ở một bên, liền tính toán đi tìm Thư Nghiễn ngoạn (chơi).

Mới bước ra từng bước cánh tay lại bị giữ chặt, Quân Hàn Tâm nhắm hai mắt nhẹ nhàng nói: “Đi nơi nào? Nằm xuống.”

Phong Tuyết Nguyệt theo lời nằm xuống, mới nằm xuống liền bị Quân Hàn Tâm ôm vào trong ngực. Quân Hàn Tâm nhắm mắt lại vẻ mặt thỏa mãn mỉm cười: “Thân thể Tuyết Nguyệt thật thoải mái a.” Nói xong liền tựa hồ là đang ngủ, hô hấp đều đều lâu dài.

Phong Tuyết Nguyệt một cử động cũng không dám, cứ như vậy ngẩng ngốc nhìn hấn, đầy mặt tươi cười, không lâu nhưng lại cũng dần ngủ.

Bên ngoài lại nổi lên mưa hạ, từng giọt tí tách rơi, Quân Hàn Tâm cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi từ bên trong chần đi ra, thiên hạ trong ***g ngực sớm đã chẳng biết đã đi đâu.

Lười biếng mặc quần áo, mở cửa nhưng lại phát hiện Phong Tuyết Nguyệt ngồi ở cửa cầm trong tay một lô cây cỏ, bên người còn có rất nhiều châu châu được tết rất đẹp.

Quân Hàn Tâm theo phía sau ủng trụ y, cầm lấy một cái trong đó hỏi: “Tết nhiều như vậy làm chi ?”

“Ca ca, người tỉnh a ?” Phong Tuyết Nguyệt kinh hỉ quay đầu hôn hân một ngụm.

Quân Hàn Tâm sờ sờ hai má, này vật nhỏ thực thích mình.

“Ca ca, ta làm thiệt nhiều, ta nghĩ treo tại mái hiên có được không ?”

Làm sao có thể nói không tốt a, này bảo bối nhi đáng yêu đau còn không kịp. Giúp đỡ y đem một đám châu châu treo lên, mưa đánh tới trên tay lạnh lạnh, nột nước tinh tế theo châu châu nhỏ xuống, bộ dáng rất là đáng nhìn.

Phong Tuyết Nguyệt kéo tay áo giúp hân lau khô bàn tay, lại hướng hân ngọt ngào cười: “Ca ca thật tốt.”

Mặc Mặc nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay còn có một chương, một chương hoàn chỉnh.....

10. Chương 9

CHƯƠNG 9

Lần này thời gian đi Nam Cương tìm gần một tháng, Đại hội luận bàn sau hai tháng liền phải tổ chức, vũ lâm nhân sĩ phần lớn nhằm chán đến cực điểm, không có việc gì làm liền khơi ra vài chuyện nhỏ nhặt, trong lúc này là đuổi bắt người nào đó giang dương đại đạo, trong lúc kia lại là phải xử lý tên hái hoa tặc kia. Lòng người không nhân rồi, những người đó nói là vì thay trời hành đạo, bất quá cũng là muốn được cái danh đại nhân đại nghĩa mà thôi.

Quân Hàn Tâm mặc dù khinh thường loại chuyện này, lại bất đắc dĩ nhiều lần ra mặt, đem kẻ xấu ngay sau khi bắt liền ngay cả mặt cũng không lộ ra, biến mất vô tung bất giác. Bởi vậy trên giang hồ mọi người đều biết có Tiên Tình công tử, lại ít có người gặp qua khuôn mặt hân, ba chữ Quân Hàn Tâm này cũng giống như thái độ làm người của hân.

Phong Tuyết Nguyệt mỗi ngày đều mẫn sơn cốc chạy, chạy đến đâu Quân Hàn Tâm đều đau. Mưa rơi, triền núi lầy lội, sợ y trượt một cái lại bị thương này nọ, vật nhỏ cố tình này không nói lời nào, hôm nay đáp ứng không chạy đi, tới ngày hôm sau liền một bộ dáng ủy ủy khuất khuất.

Quân Hàn Tâm ách nhiên thất tiểu, đành phải đuổi theo y.

Quân Hàn Tâm mới vừa luyện công xong, thu liễm chân khí, Phong Tuyết Nguyệt liền đã trở lại. Về mặt ủy khuất đứng ở cửa, một bàn tay bụm mặt, một cái khác gắt gao túm chặt quần áo, một cử động cũng không dám. Thoáng một cái cúi đầu, trườn phát đen huyền liền trút xuống, hơi hơi che khuất hai bên sườn.

Quân Hàn Tâm nhú mày cười nói: “Gặp rắc rối ?” Dứt lời đi qua nhẹ nhàng cầm tay y lên.

Phong Tuyết Nguyệt gắt gao đè lại khuôn mặt, ánh mắt chớp hai cái nước mắt liền rơi xuống.

Quân Hàn Tâm trầm mặt gắt gao mân trụ thần, trong tay gia tăng lực đạo, mạnh mẽ dùng một chút lực liền đem tay y kéo ra. Trên gương mặt trắng nõn trơn mềm có một đạo lỗ hổng lớn, miệng vết thương không sâu, nhưng mà thần nhiên chảy ra vết máu.

Quân Hàn Tâm hừ lạnh một tiếng, trách mắng: “Không phải sớm bảo ngươi không cần hường trên núi chạy loạn sao ?”

Phong Tuyết Nguyệt bị hân mắng càng thêm ủy khuất, khóc ôm lấy thất lưng hân : “Ca ca, mặt của ta đau.”

Quân Hàn Tâm bị y khóc thành như vậy, lòng có chút rối loạn, ôm y vỗ nhẹ lên lưng, hống nói: “Không đau không đau, ca ca thương được cho người, người sau này cứ ngoan ngoãn là tốt rồi ?”

“Hảo.....” Âm cuối mềm mại bị kéo dài, nói có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Quân Hàn Tâm ôm y ngồi xuống, dùng khăn mặt bằng tơ lụa thấm nước tinh tế lau sạch khô, rồi mới lại cầm thuốc mỡ nhẹ nhàng sát lên.

Bị Quân Hàn Tâm ôm tựa hồ sẽ không đau, theo trong ***g ngực xuất ra một cái hòm nhỏ đưa cho Quân Hàn Tâm, ánh mắt loàn lên: “Ca ca, này là ta vừa rồi tìm được.”

“Là cái gì vậy ?” Tùy ý liếc liếc mắt một cái, cũng không có ngừng động tác trên tay.

Phong Tuyết Nguyệt cười có chút nhỏ nhỏ kiêu ngạo: “Chân khí trong cơ thể ca ca vẫn không lưu thông, cái này có thể không chế.”

Trong tay động tác dừng một chút, khoe miệng nhếch lên, tà mị cười nói: “Thích ca ca như thế ?” Cầm tay y : “Nếu tìm được rồi, sau này không được chạy loạn, đều lòng bị thương như thế.” Nhẹ nhàng hôn lên đạo miệng vết thương kia, môi như cánh hoa miết nhẹ qua lại, cảm giác thiên hạ trong ***g ngực thân mình run lên liên buồng ra.

Vật nhỏ như thế dễ dàng có cảm giác, sau này chớ không phải là phải ủy khuất chính mình?

Hai người im lặng trong chốc lát, Thư Nghiễn liền vội vội vàng vàng tiêu sái tiến vào, nhìn thấy Quân Hàn Tâm cung kính nói: “Công tử, có khách nhân.....” Dứt lời lại hướng Phong Tuyết Nguyệt liếc mắt một cái, vẻ mặt kích động.

Quân Hàn Tâm nhú mày cười nói: “Hoảng cái gì, là ai ?”

Thư Nghiễn biết vâng lời nói: “Là Ly công tử.....”

Quân Hàn Tâm sững sốt, vẻ mặt kinh hãi, lập tức buông Phong Tuyết Nguyệt ra bước đi ra ngoài.

Phong Tuyết Nguyệt vẻ mặt nghi hoặc, vội vàng đứng dậy vừa hô “Ca ca” vừa đi theo ra ngoài. Thư Nghiễn thở dài thay cười, vội vàng ngăn trở y cười nói: “Phong công tử bị thương, vẫn là ở trong phòng nghỉ ngơi đi, bằng không công tử sốt ruột, đến lúc đó lại mất hứng.”

Phong Tuyết Nguyệt nghiêng đầu: “Người sao bảo ta Phong công tử vậy, bảo ta Phong Tuyết Nguyệt đi. Thư Nghiễn, ta đi tìm ca ca !”

Thư Nghiễn khoe miệng run rẩy, người này sao nghe được mỗi đầu một câu a! Mới vừa lấy lại tinh thần cũng đã không thấy thân ảnh Phong Tuyết Nguyệt.

Quân Hàn Tâm vừa vào cửa, Ly Tán lập tức khinh thường liếc nhìn hẩn một cái, lạnh lạnh nói: “Không cùng tiểu tình nhân của người?” Vừa nói vừa uống trà.

“Tiểu Tán Nhi, người chớ không phải là ghen tị đi, bất quá chỉ là một tên luyến đồng thôi, người nếu là không thích thì ném đi.” Nói xong liền tiến lên, cả thân mình đã đứng bên cạnh.

Ly Tán thân hình chợt lóe hừ lạnh một tiếng nói: “Miễn, ta vô phúc tiêu thụ.”

Quân Hàn Tâm không thềm để ý nhú mày, cười hỏi: “Vậy người hôm nay đến là có chuyện gì?”

Ly Tán dù sao cũng là tâm tính tiểu hài tử, chỉ chốc lát sau liền thay đổi bộ dáng, nhún nhó nửa ngày mới ngập ngừng nói: “Luận bàn đại hội, giáo chủ phái ta đi tham gia..... Người đừng đánh..... đánh ta.” Giáo giáo ngón tay một bộ dáng mất tự nhiên.

Quân Hàn Tâm bật cười, dĩ nhiên là sợ đánh mất mặt mũi, quả nhiên là tâm tính đứa nhỏ a, Ly Tán này từ nhỏ tập võ, mặc dù không bì kịp với Ly Uyên có thiên phú, nhưng là tính nết cao thủ, chính là lần đầu ở giang hồ lộ diện, luôn khó tránh khỏi có chút khấn trương, còn nữa Ly Tán là đại biểu cả Hoa Ảnh Giáo, nếu là thua nan kham, khó tránh khỏi bị người khác làm đầu đề câu chuyện.

Sửng nịch nhìn hẩn, thừa dịp hẩn không chú ý một tay lấy hẩn kéo vào trong ***g ngực, cười thân hai má hẩn. Ly Tán cả kinh vội vàng hẩn đẩy ra, duỗi tay ra liền muốn tát hẩn, loại cảnh tượng này cũng không

biết phát sinh qua bao nhiêu lần, Quân Hàn Tâm cười xe nhẹ đi đường quen cầm lấy cổ tay hắn cười nói: “Yên tâm, Tiểu Hoang Miêu của ta, ca ca ngày ấy nhất định không đánh ngươi, nếu ai khi dễ ngươi, ca ca nhất định báo thù cho ngươi.”

Ly Tán cười thu hồi cánh tay, đối với người đứng ở cửa nọ chọn chọn mi cười nói: “Ngươi, quân hảo chính ngươi đi, còn có một câu, đại ca nói, ngươi nếu không thể đoạt được vị trí thứ nhất, cung quy xử trí.” Dứt lời tiêu sái đi nhanh ra ngoài, đi tới cửa ở trước mặt Phong Tuyết Nguyệt ngừng lại.

Phong Tuyết Nguyệt vành mắt hồng lên, nước mắt giống như chuỗi trân châu bị chặt đứt cứ một giọt tích giọt rơi xuống, môi như cánh hoa nộn hồng bị gắt gao cắn lấy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Ly Tán cười hì hì gọi lên cầm y, bĩu môi nói: “Vật nhỏ thật xinh đẹp, đừng khóc, ca ca thương ngươi nga.” Dứt lời hôn lên môi y, rồi mới không giống bình thường cười lớn chạy ra.

Quân Hàn Tâm nhấp mím môi đứng tại chỗ không chút nào nhúc nhích, sắc mặt âm trầm.

Phong Tuyết Nguyệt hấp hấp cái mũi, đi qua trước mặt hắn liền dừng lại, ngẩng đầu nước mắt lưng tròng nhìn hắn, mang theo âm khóc mềm mại nói: “Ca ca.....”

Quân Hàn Tâm ngoéo khóe môi, cười lạnh một tiếng nói: “Muốn nói cái gì?”

Chậm rãi bắt lấy cánh tay, nhẹ nhàng kéo đầu ngón tay Quân Hàn Tâm, hấp hấp cái mũi hồng suy nghĩ nói: “Ca ca, ngươi sao thân hắn như vậy?”

Quân Hàn Tâm một phen bỏ tay y ra, nhíu mày lạnh nhạt nói: “Ngươi thì tính cái gì, cũng dám cùng hắn so đo?” Nói xong vung tay áo liền đi ra ngoài, trở về phòng hung hăng đóng cửa lại.

Trong lòng bắt đầu phát đau, cũng không biết chính mình là xảy ra chuyện gì, thời điểm nhìn đến Phong Tuyết Nguyệt đứng ở cửa thể nhưng sinh ra khủng hoảng cùng hối hận, theo khi đó trong lòng liền vô cùng đau đớn.

Phong Tuyết Nguyệt đối với chính mình gần như si mê, chỉ cần dỗ dành hai câu y sẽ giống như lúc trước vô cùng cao hứng, chính là miệng lại nói không ra lời ôn nhu, cuối cùng thẹn quá thành giận, thể nhưng nói ra lại là lời đả thương người.

Đem chính mình nhốt tại trong phòng thật lâu, thẳng đến ngoài cửa nổi lên mưa to tầm tã mới nhất thời tỉnh táo lại, đẩy cửa ra gọi Thư Nghiễn.

“Người khác đâu?” Thản nhiên hỏi, một bộ biểu tình không quan tâm, nhưng trong mắt lại tràn ngập sắc thái khẩn trương.

Thư Nghiễn cúi đầu nột nột nói: “Chạy đi rồi, ta ngăn không được.”

Quân Hàn Tâm cả kinh, mắng: “Phế vật.” Nói xong liền vọt vào trong màn mưa, thần tình khẩn trương, cũng không cố kị giọt mưa lạnh lẽo tiến vào trong quần áo.

Tìm thật lâu không thấy, tóc đen hoàn toàn bị mưa tắm ướt, dính ở tại trên người. Nắm tay trong trường tỳ gắt gao nắm chặt, ở trong mưa không ngừng biến hóa thân hình, một chỗ lại một chỗ tìm kiếm.

Tầm nhìn mơ hồ một mảnh, một giọt tích mưa lưu tiến trong mắt, hai mắt híp lại, thật lâu sau hình bóng thiếu niên kia mới xuất hiện ở trong tầm nhìn đầy sương mù.

Phong Tuyết Nguyệt cuộn lại thân thể tránh ở dưới tàng cây, hai tay gắt gao ôm đầu gối, thần tình dính đầy bọt nước, phân không rõ là mưa hay là lệ, thân hình nhỏ gầy trong bóng đêm bị hơi lạnh phá lệ thổi vào, thật đáng thương. Cúi đầu vẫn không nhúc nhích, thân thể lạnh đến run rẩy.

Quân Hàn Tâm nghẹn ngào một chút, tâm mềm mại, lại lập tức như là bị người cắt xuống rất nhiều đao, đau đến run rẩy. Nhẹ nhàng tiêu sái đi đến trước mặt y ngồi xổm xuống.

Phong Tuyết Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt vô thần nhìn hắn, thật lâu sau mới nhẹ nhàng mở miệng nói: “Ca ca, ngươi là không phải không cần Tuyết Nguyệt.”

Quân Hàn Tâm há miệng thở dốc cuối cùng một lời cũng không nói ra, cánh tay buộc chặt đem Phong Tuyết Nguyệt ôm chặt lấy. Người trong ***g ngực đột nhiên thả lỏng thân thể, cả sức nặng đều đặt ở trên người chính mình.

“Tuyết Nguyệt, chúng ta trở về rồi nói, nha ?” Nhẹ nhàng ở bên tai y nói, thanh âm ôn nhuận.

Phong Tuyết Nguyệt vẫn không nhúc nhích không hề phản ứng, cả không khí thập phần áp lực.

Quân Hàn Tâm có chút không kiên nhẫn, cả giận nói: “Ta ôn tồn nói chuyện người không nghe, liền tùy người tự sinh tự diệt! Người thật ra cho mình là ai trước mặt Quân Hàn Tâm ta !” Nói xong mạnh mẽ đẩy Phong Tuyết Nguyệt ra, còn mình đứng lên.

Thân thể Phong Tuyết Nguyệt bị đẩy ra, bị ném thật mạnh lên trên mặt đất.

Quân Hàn Tâm vốn đã xoay người, bỗng nhiên nghe được một tiếng vang, lập tức khẩn trương quay người lại, chỉ thấy Phong Tuyết Nguyệt nằm trên mặt đất không hề sinh khí, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Quân Hàn Tâm oán hận chửi nhỏ một tiếng, lập tức ôm lấy y, nhưng lại phát hiện Phong Tuyết Nguyệt toàn thân nóng lên. Cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi chửi nhỏ chính mình, vừa rồi lúc ôm y sao không có chú ý đến điểm này.

Ôm ngang lấy y liền lập tức thi triển thân hình hướng tới Tiễn Tình Cư mà đi, Phong Tuyết Nguyệt quần áo ướt đầm được thay đổi, toàn thân phiếm hồng, ở trong bọc chăn thì thảo lời vô nghĩa.

Quân Hàn Tâm ngồi ở trên mép giường, cầm khăn mặt chà lau mái tóc dài ướt đầm của y, mày gắt gao tức khởi, ánh mắt thật sâu nhìn Phong Tuyết Nguyệt.

Vật nhỏ sinh bệnh, một chút sinh khí cũng không có, khỏe mắt có giọt lệ thủy thần nhiên, đang ngủ cũng không an ổn, hẳn nghe được ra y thật nhỏ lặp lại tên mình. Miệng vết thương trên mặt dính nước tựa hồ có chút sinh mủ, thật cẩn thận thương được, trong lòng lại đau.

Thư Nghiễm bừng được tới , Phong Tuyết Nguyệt ăn một ngụm liền đắng đến nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại , sau liền gắt gao cắn răng. Quân Hàn Tâm ách nhiên thất tiểu, vật nhỏ lúc này thật tùy hứng.

Nhìn qua bát được đen sì sì kia, chính mình cũng không khỏi nhú mày, phất phất tay liền làm cho Thư Nghiễm đi ra ngoài. Dùng thìa trước một ngụm bỏ vào miệng mình, thân mình cúi xuống hôn trụ y đem được toàn bộ đổ qua cho y. Bởi vì phát sốt, khoang miệng độ ẩm biến cao, đầu lưỡi tham lam đi vào trở mình giao thông suốt, đúng là thập phần thoải mái, đến khi chính mình phải rời khỏi, Phong Tuyết Nguyệt đột nhiên kéo hẳn lại lưỡi không buông tha hôn lên.

Nửa uy nửa hôn nửa ngày mới đưa được một chén được toàn bộ uống xong.

“Ca ca..... Ca ca..... Nóng quá.....” Phong Tuyết Nguyệt mặt nhăn lại, hấp hấp cái mũi, hai tay theo chân chui ra, chân liều mạng đạp chân.

Quân Hàn Tâm không thể nề hà kéo qua chăn ôn nhu thay y đắp lên, Phong Tuyết Nguyệt vẽ mặt đau khổ vô ý thức tiếp tục đá chăn.

Quân Hàn Tâm hô khẩu khí rút đi áo khoác liền tiến vào chăn đưa y chặt chẽ khẩu vào trong ngực, tái kéo chăn qua gắt gao bao lấy hai người.

Thiên hạ trong ***g ngực nhiệt độ cơ thể hơi cao, hơn nữa chăn cũng rất nặng, thập phần oi bức, Quân Hàn Tâm nhú nhú mày, nhăn nheo cảm giác cả người không thoải mái.

Thấy Phong Tuyết Nguyệt thần tình thống khổ, sắc mặt càng phát ra ôn nhu, trong lòng cũng tràn đầy áy náy. Nhẹ nhàng hôn lên môi y, thần như cánh hoa ma sát Phong Tuyết Nguyệt đôi môi đỏ mọng, biên nhẹ nhàng nói: “Là ca ca không tốt, bảo bối nhi không tức giận ?”

Vì không thể nghe thấy thanh âm trong màn đêm yên tĩnh vang vọng, bên ngoài mưa không biết khi nào đã muốn dừng lại, Quân Hàn Tâm chậm rãi nhắm hai mắt lại, theo Phong Tuyết Nguyệt tiến nhập mộng đẹp.

Thời điểm Phong Tuyết Nguyệt tỉnh lại vẫn là bị Quân Hàn Tâm ôm vào trong ngực, y vẫn không nhúc nhích nhìn gương mặt Quân Hàn Tâm lúc ngủ, lông mi thật dài giống một cây quạt nhỏ, nhẹ nhàng rung động.

Hoảng hốt nhớ rõ tối hôm qua Quân Hàn Tâm vẫn canh giữ ở bên người chính mình, ngẫm lại lại cảm thấy được ngày hôm qua chính mình chuyện bé xé ra to, trách không được ca ca phải sinh khí. Trước kia thời điểm ở Nam Cương cũng sẽ thân lên mặt nam tử ca ca như vậy, chính là sau không nghĩ đến thân thiết với ca ca ở ngoài còn có người khác. Ca ca có lẽ cùng người kia là bạn tốt, chính mình sao vậy có thể như vậy giận ca ca, ca ca nhất định rất khó chịu.

Miên man suy nghĩ nửa ngày cuối cùng nở nụ cười, chính là thôi, ca ca đối đãi thật tốt, sao lại có thể không thích chính mình !

Quân Hàn Tâm vừa tỉnh liền thấy Phong Tuyết Nguyệt vẻ mặt đại ra nhìn mình, thân mình sợ hãi rụt lui. Trong lòng phiền giận, vừa định phát tác, Phong Tuyết Nguyệt lại đột nhiên hôn thân khoe môi hân, khiến sinh sinh nhìn hân, nhột nhột nói: “Ca ca..... Người đừng giận ta được không.....”

Quân Hàn Tâm ngoéo khoe môi từ chối cho ý kiến.

Phong Tuyết Nguyệt nóng nảy, nghĩ đến Quân Hàn Tâm còn sinh khí, lại là mất dăng thủy khí, thân thể xích lại gần mềm mại nói: “Ta sau này sẽ không phát giận loạn, ca ca không cần sinh khí, Tuyết Nguyệt rất thích ca ca.”

Phiền muộn cùng nôn nóng trong nháy mắt tan thành mây khói, cười ôm chặt y, lại trầm mặt, gọi lên cầm y cổ ý khó xử nói: “Ngày hôm qua, hân hôn người nơi này?” Trong nháy mắt lại thay vào thần tình lạnh như băng.

Phong Tuyết Nguyệt làm sao còn nhớ rõ Quân Hàn Tâm không tốt, trong lòng tất cả đều là tự trách, ngày hôm qua ngốc hồ hồ đứng ở nơi đó không biết trốn đâu, trách không được ca ca phải sinh khí. Ôm thắt lưng Quân Hàn Tâm vội vàng nói: “Ca ca, ta, ta không phải..... Ngộ ngộ.....”

Môi lập tức bị che lại, cái hôn cuồng nhiệt nháy mắt buông xuống, đầu lưỡi điên cuồng quấn quanh như muốn đem chính mình nuốt vào bụng mới hả, nước bọt đầy tràn theo khoe miệng chảy vào trong ***g ngực, tăng thêm *** mĩ.

Quân Hàn Tâm tâm rối loạn, do nhớ rõ hôm qua trong nháy mắt trong lòng sinh ra cảm giác đổ kỵ, lại phân không rõ là vì ai. Thầm nghĩ hung hăng hôn môi Phong Tuyết Nguyệt, thật hung hăng địa, thật hung hăng.....

Nghĩ muốn đem y nhu tiến vào trong ***g ngực.

Cả hai đều có chút động tình, hơi thở dần dần không xong.

Phong Tuyết Nguyệt cắn cắn môi, mấy ngày nay cùng Quân Hàn Tâm thân thiết hơn, có chút thực tủy biết vị, thân thể nổi lên cảm giác quen thuộc, ngẩng đầu sâu kín nhìn Quân Hàn Tâm, nhẹ nhàng hô: “Ca ca.....” Hai gò má phấn hồng, trong mắt đã có ***.

Quân Hàn Tâm lật qua thân đưa y đặt ở dưới, ngoéo môi cười hỏi: “Muốn ?”

Phong Tuyết Nguyệt đỏ bừng mặt, vì không thể nghe thấy gật gật đầu.

Hôm qua vẻ lo lắng đảo qua mà trở nên rõ ràng, cái loại cảm giác trong lòng trống trơn khó chịu toàn bộ tiêu hao hầu như không còn. Đầu lưỡi lướt qua đôi môi như cánh hoa mềm mại, *** mĩ mút vào. Đầu ngón tay khinh xúc như tiêm khéo léo đáng yêu, dưới thân thiên hạ thân thể nhẹ nhàng run lên, nhột nhột rên rỉ.

Quân Hàn Tâm hôn lên cổ trắng nõn của y, thật mạnh mút vào, chậm rãi chuyển qua xương quai xanh lại khẳng lại cắn, động tác thông thả lại cực kỳ ôn nhu.

Ở chỗ ngực hạ xuống một cái dấu hôn, đầu lưỡi khẽ liếm như tiêm, vây quanh như vụng đánh giới. Quân Hàn Tâm cười khê: “Tuyết Nguyệt nơi này thật đáng yêu a.” Nói xong liền một ngụm hàm nhập khẩu trung, dùng sức mút vào, cảm giác thù du ở trong miệng trưởng đại, bùng ra khẩu, trên đầu như dính đầy nước bọt, sáng bóng trong suốt vô cùng đáng yêu.

Mặc kệ trải qua bao nhiêu tình sự như vậy, Phong Tuyết Nguyệt như trước có vẻ ngây ngô, thân thể nhẹ nhàng rung động. Một bên thù du bị cắn lại hồng lại thũng, bên kia lại cô linh linh, Quân Hàn Tâm thối một hơi liền run rẩy đứng lên, như là nóng lòng muốn được trù mền.

“Ca ca..... Bên kia.....” Gặp Quân Hàn Tâm chậm chạp không động thủ, Phong Tuyết Nguyệt cuối cùng nhin không được, hơi hơi cung dầy đem đầu nhũ đưa vào miệng Quân Hàn Tâm.

Quân Hàn Tâm mỉm cười, thuận ý y.

Khoái cảm quá lớn khiến Phong Tuyết Nguyệt khó có thể chịu nổi, hai tay ôm lấy đầu Quân Hàn Tâm, miệng phát ra âm thanh động tình.

Ngón tay tiêm dài chạy dọc theo khoảng da thịt tuyết trắng, hoa tới giữa hai chân, nhẹ nhàng xoa đỉnh ngọc hành, ma chỉ ngăn chặn lỗ nhỏ nhẹ nhàng bị gãy. Rõ ràng bị vuốt ve chính là Phong Tuyết Nguyệt, Quân Hàn Tâm hơi thở lại càng thêm ồ ồ. Hạ thân khởi động, nhìn thấy Phong Tuyết Nguyệt vẻ mặt sương mù, trong mắt đã có bộ dáng ***, trong thân thể liền dâng lên một dòng nước ấm.

Cơ hồ da thịt trắng nõn như tuyết, hoạt như tơ trù, đầu nhũ ngọc hành cùng hoa huyết đều là thần nhiên phần hồng, làm cho người ta ngón trở đại động.

“Tuyết Nguyệt, giúp ca ca ngâm một chút được không?” Ý xấu của hắn ở chỗ đầu nhũ nhẹ nhàng sờ.

Phong Tuyết Nguyệt tự nhiên là sẽ không cự tuyệt, cho dù ngưỡng ngừng cũng làm tư thế đứng lên quỳ ghé vào giữa hai chân hắn, hé ra miệng liền hô đi vào, đầu lưỡi vây quanh lỗ nhỏ ở đỉnh đánh giới.

Quân Hàn Tâm kéo hai tay của y phóng tới chỗ hai cầu túi nhẹ nhàng vuốt ve.

Phong Tuyết Nguyệt nhắm mắt lại, mỗi một lần đều hàm đến tận rễ. Phân thân ở trong miệng trưởng đại, thập phần không thoải mái, khả tưởng tượng đến ca ca thực thoải mái liền cũng cao hứng.

Quân Hàn Tâm niết một phen cái mông tuyết trắng của y, đột nhiên sáp nhập một ngón tay, Phong Tuyết Nguyệt ưm một tiếng thân mình run rẩy, động tác trong tay cũng dừng.

Quân Hàn Tâm ý xấu giảo lộng nội vách tường, làm cho Phong Tuyết Nguyệt thở gấp liên tục.

Phong Tuyết Nguyệt phun ra nuốt vào vài cái, Quân Hàn Tâm đột nhiên lại tham nhập một ngón tay, Phong Tuyết Nguyệt thoải mái thân mình run lên, cái mông theo bản năng co rút lại, răng nanh nhẹ nhàng lướt qua phân thân đang nóng đến phát ngạnh lên.

Quân Hàn Tâm gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ chiếu vào trong miệng Phong Tuyết Nguyệt. Toàn thân sáng khoái thư ra một hơi, loan hạ thất lưng đem Phong Tuyết Nguyệt tới gần, đem bạch trọc lau đi, cười nói: “Là ca ca không tốt, mau nhổ ra.”

Nào biết Phong Tuyết Nguyệt thể nhưng kịch liệt lắc đầu, má cổ tròn tròn, rụt lui chậm rãi nuốt xuống. Quân Hàn Tâm thở dài ôm y, nhẹ nhàng ma sát hai má y, “Tuyết Nguyệt rất đáng yêu.”

Mặc Mặc nói ra suy nghĩ của mình:

Hôm nay ra ngoài, cho nên chậm, buổi tối hắn là còn có một canh giờ a.

(3)(3)(3)(3)

11. Chương 10

CHƯƠNG 10

Rút đi ngây ngô của ngày xưa, tăng thêm vài phần quyến rũ, sóng mắt như nước, mặt tựa hoa đào.

Dùng đạo khô khốc gắt gao bao lấy ngón tay chính mình, cả người ghé vào trên giường, mân mê cái mông, cúc huyết hồng nhạt nhìn đến không sót một cái gì.

Ngón tay đã muốn để vào ba cái, trải qua đầy đủ khuếch trương, mật huyết đã ảm ướt mền mại. Quân Hàn Tâm đẩy mạnh một cái liền thẳng tiến đâm đến chỗ sâu nhất.

Phong Tuyết Nguyệt rên lên một tiếng ngọt nị, thân thể nhuyển xuống, Quân Hàn Tâm nhanh tay lẹ mắt bám trụ y, cười nói: “Sao vậy, cái này không được à ?” Nói xong hướng chỗ kia một chút hung hăng đâm tới.

“A..... Ca ca..... Nơi đó..... A ân.....” Phong Tuyết Nguyệt không tự giác lắc lắc cái mông, sắc mặt vừa là thoải mái lại vừa là thống khổ.

Quân Hàn Tâm mãnh liệt va chạm, hai người thân thể kết hợp một chỗ, tình cảnh rành mạch. Chỗ cực nóng phía trước đốt lên nhiệt lượng cực đại làm cho Quân Hàn Tâm thoải mái không nói nên lời, vừa nhanh lại vừa ấm nóng, quả thực là phiêu phiêu dục tiên.

Quân Hàn Tâm nâng thất lưng y lên, một bàn tay hướng ra phía trước niệp lộng nhũ tiêm của y. Đen mẳng tóc dài đen óng mềm mại tản ra hai bên, hảo một cái tiểu mỹ nhân kiều diễm ướt át a, rút đi một thân ngây ngô, còn lại tất cả đều là hơi thở mê người.

Quân Hàn Tâm trong lòng không biết là tư vị gì, ngày hôm qua một đêm tâm tình lặp lại biến hóa rất nhiều, tâm nhưng vẫn bất an. Hiện tại an lòng, chính là vẫn không rõ tình tự trong lòng.

Sau khi mây mưa thất thường, Quân Hàn Tâm đem Phong Tuyết Nguyệt ôm vào trong ngực. Trầm ngâm một lát mới nói: “Ngày mai ta liền xuất phát đi Lôi Châu, ta đem Thư Nghiễm lưu lại chiếu cố người, được không?”

Phong Tuyết Nguyệt ủy khuất nhìn hắn: “Ca ca..... Không thể mang ta đi theo sao?”

Quân Hàn Tâm mím môi, nghĩ thâm, rằng đến lúc đó gặp Ly Tán nhất định là không được tốt lắm, Phong Tuyết Nguyệt ở trong lòng chính mình tuy chính là ngoại nhân, nhưng dù sao đối với mình tình thâm ý trọng, chính mình cũng không muốn thương tổn y.

Thân thiết hôn nhẹ đôi thân như cánh hoa của y, cười nói: “Quái lạ a, một người chạy đến gặp mưa, cũng không để ý ca ca, làm cho chính mình phát sốt.” Trêu đùa đủ rồi mới ôn nhu thâm tình nói: “Người hai ngày này thân thể không tốt, ở đây hảo hảo nghỉ ngơi, ta rất nhanh sẽ trở lại, được không ?”

Phong Tuyết Nguyệt nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, vẫn là có chút không tình nguyện, nhìn Quân Hàn Tâm mềm nhẹ nói: “Ca ca, vậy người trở về sớm một chút.....”

“Đương nhiên, sao có thể để cho bảo bối của ta phải chờ được.” Khuôn mặt tươi cười trong suốt, bộ dáng ôn nhuận tao nhã.

(@ @)~(^ ^){}{(> <)} } (^) o (_) o ~ () = ” quân = ” hàn = ” tâm = ”
mới = ” đi = ” ba = ” ngày = ” phong = ” tuyết = ” nguyệt = ” liền = ” nhin = ” không = ” được = ”
mỗi = ” ngày = ” chạy = ” tới = ” chạy = ” lui = ” không = ” có = ” việc = ” gì = ” thư = ” nghiễm = ”
cũng = ” quản = ” không = ” được = ” mỗi = ” ngày = ” đều = ” thực = ” sốt = ” ruột = ” nhiều = ”
lúc = ” sự = ” thật = ” là = ” không = ” biết = ” làm = ” như = ” thế = ” nào = ” cho = ” phải = ” một = ”
ngày = ” kia = ” phong = ” tuyết = ” nguyệt = ” nằm = ” ở = ” trên = ” sườn = ” núi = ” nhàm = ”
chán = ” hồi = ” lâu = ” trong = ” đầu = ” giặt = ” mình = ” một = ” cái = ” nếu = ” thân = ” thể = ”
tốt = ” là = ” có = ” thể = ” đi = ” tìm = ” ca = ” ca = ” a = ” nghĩ = ” thông = ” suốt = ” lập = ” tức = ”
thân = ” thái = ” sáng = ” láng = ” thu = ” thập = ” hành = ” trang = ” vừa = ” muốn = ” xuất = ”
môn = ” thư = ” nghiễm = ” liền = ” lập = ” tức = ” đi = ” tới = ” giữ = ” chặt = ” “phong = ” công = ”
tử = ” người = ” đi = ” đâu = ” a ? ” = ” thân = ” tình = ” đều = ” là = ” sốt = ” ruột = ” hiện = ”
tại = ” phong = ” tuyết = ” nguyệt = ” này = ” chính = ” là = ” nhân = ” mạng = ” của = ” mình = ”
a ! = ” phong = ” tuyết = ” nguyệt = ” hoang = ” mang = ” nhìn = ” hắn = ” “không = ” phải = ” đã = ”
nói = ” gọi = ” ta = ” “tuyết = ” nguyệt = ” là = ” tốt = ” rồi = ” nói = ” xong = ” thì = ” triển = ”
khinh = ” công = ” nhanh = ” như = ” chớp = ” liền = ” không = ” thấy = ” bóng = ” dáng = ” . = ” thư = ”
nghiễm = ” vỗ = ” đầu = ” tiểu = ” tổ = ” tông = ” này = ” vĩnh = ” viễn = ” chỉ = ” nghe = ” có = ”
câu = ” đầu = ” tiên = ” thôi = ” hử = ” _____ = ” trên = ” người = ” hành = ”
lí = ” không = ” nhiều = ” lắm = ” lại = ” không = ” biết = ” đường = ” cũng = ” may = ” lần = ” này = ”
đại = ” hội = ” luận = ” bàn = ” quy = ” mô = ” rất = ” lớn = ” sau = ” khi = ” hỏi = ” mấy = ” người = ”
liền = ” cũng = ” thuận = ” lợi = ” tới = ” được = ” lời = ” châu = ” cũng = ” không = ” biết = ” quân = ”

hàn=" " tâm=" " ở=" " chỗ=" " nào,=" " liền=" " ở=" " chung=" " quanh=" " tìm=" " kiếm,=" " tuy=" " đại=" " đa=" " số=" " biết=" " tiền=" " tình=" " công=" " tử,=" " lại=" " không=" " biết=" " tiền=" " tình=" " công=" " tử=" " tên=" " là=" " quân=" " hàn=" " tâm.= " tìm=" " một=" " ngày=" " cũng=" " không=" " tìm=" " được,=" " gắt=" " gao=" " nắm=" " trong=" " tay=" " ba=" " tiền=" " đồng=" " ở=" " ven=" " đường=" " ngồi=" " xuống,=" " tay=" " khê=" " ăn=" " bụng.= " một=" " trận=" " hương=" " bánh=" " mỳ=" " bay=" " tới,=" " không=" " tự=" " giác=" " nuốt=" " nuốt=" " nước=" " miếng.= " “đứa=" " nhỏ,=" " ăn=" " đi.”= " vừa=" " nhắc=" " đầu,=" " liền=" " thấy=" " một=" " lão=" " phụ=" " nhân=" " hiền=" " lành,=" " cảm=" " trong=" " tay=" " một=" " cái=" " bánh=" " mỳ=" " trắng=" " bóc.= " “cám=" " ơn=" " nãi=" " nãi.”= " ngọt=" " ngào=" " cười,=" " lộ=" " ra=" " nguyệt=" " nha=" " loan=" " loan=" " cùng=" " răng=" " nanh=" " trắng=" " noãn,=" " cũng=" " không=" " từ=" " chối=" " liền=" " nhận=" " lấy.= " cắn=" " một=" " mồm=" " thật=" " to,=" " cắn=" " ra=" " cái=" " một=" " miếng=" " hình=" " trăng=" " rằm=" " nha.= " hương=" " vị=" " có=" " chút=" " quái=" " dị,=" " bắt=" " quá=" " bụng=" " đã=" " đói=" " đến=" " còn=" " cào,=" " cũng=" " liền=" " không=" " so=" " đo=" " nửa.= " phụ=" " nhân=" " kia=" " thấy=" " y=" " ăn=" " một=" " miếng=" " thật=" " to,=" " trên=" " mặt=" " liền=" " lộ=" " ra=" " tươi=" " cười.= " có=" " chút=" " âm=" " trầm=" " trầm=" " hồi:=" " = " ăn=" " được=" " không=" " “ăn=" " ngon.”= " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " lộ=" " ra=" " tươi=" " cười=" " thỏa=" " mãn,=" " sờ=" " sờ=" " bụng=" " nói,=" " “cám=" " ơn=" " nãi=" " nãi,=" " nãi=" " nãi,=" " ta=" " đi=" " trước.”= " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " lại=" " hỏi=" " vài=" " người,=" " vẫn=" " là=" " không=" " ai=" " biết.= " tổng=" " cảm=" " thấy=" " được=" " phía=" " sau=" " có=" " người=" " đi=" " theo=" " mình,=" " y=" " thân=" " mình=" " vừa=" " chuyển=" " liền=" " không=" " thấy.= " đúng=" " vào=" " lúc=" " này,=" " có=" " người=" " chụp=" " lấy=" " bả=" " vai=" " chính=" " mình,=" " vừa=" " quay=" " đầu=" " lại,=" " đúng=" " là=" " phó=" " kiếm=" " sấu.= " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " cao=" " hừng=" " cực=" " kỳ,=" " vội=" " vàng=" " ngọt=" " ngào=" " hô:=" " “ông=" " nội,=" " ông=" " nội=" " người=" " sao=" " vậy=" " ở=" " trong=" " này=" " a?”= " phó=" " kiếm=" " sấu=" " hai=" " mắt=" " nhìn=" " trái=" " nhìn=" " phải,=" " bộ=" " dáng=" " có=" " chút=" " khấn=" " trương,=" " vội=" " vàng=" " lôi=" " kéo=" " y=" " đi=" " qua=" " rất=" " nhiều=" " nơi,=" " cuối=" " cùng=" " vào=" " một=" " gian=" " khách=" " ***=" " nhiều=" " người.= " “phong=" " huỳnh=" " đệ,=" " người=" " có=" " cảm=" " thấy=" " không=" " thoải=" " mái=" " không=" " sắc=" " mặt=" " lo=" " lắng=" " thập=" " phần.= " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " trùng=" " mắt=" " nhìn=" " người=" " trước=" " mặt=" " y,=" " cái=" " đầu=" " lắc=" " liền=" " tục=" " như=" " trống=" " bỏi.= " phó=" " kiếm=" " sấu=" " khẩu=" " khí=" " thư=" " hoãn=" " := " “người=" " vừa=" " rồi=" " gặp=" " chính=" " là=" " bọn=" " buôn=" " người=" " a!= " cho=" " người=" " ăn=" " bánh=" " mỳ=" " đều=" " đã=" " hạ=" " được=" " qua,=" " ta=" " hôm=" " nay=" " không=" " có=" " dẫn=" " người=" " xuất=" " môn,=" " cũng=" " không=" " dám=" " tùy=" " tiện=" " xuất=" " hiện,=" " liền=" " theo=" " người=" " một=" " đường!”= " phó=" " kiếm=" " sấu=" " nói=" " xong=" " mới=" " nghĩ=" " lại,=" " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " này=" " dùng=" " độc=" " dùng=" " cổ=" " có=" " thể=" " nói=" " là=" " cao=" " thủ,=" " mặc=" " dù=" " bình=" " thường=" " không=" " có=" " dùng=" " tới=" " thủ=" " đoạn,=" " nhưng=" " mê=" " được=" " bình=" " thường=" " với=" " y=" " quả=" " thực=" " là=" " không=" " có=" " tác=" " dụng.= " nhớ=" " tới=" " vừa=" " rồi=" " kích=" " động,=" " không=" " khỏi=" " bật=" " cười,=" " vỗ=" " vỗ=" " bờ=" " vai=" " y=" " := " “tốt=" " lắm=" " tốt=" " lắm,=" " không=" " có=" " việc=" " gì=" " liền=" " hảo,=" " người=" " sao=" " một=" " mình=" " ở=" " chỗ=" " này?”= " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " nói=" " tới=" " đây=" " liền=" " nhả=" " lại=" " khuôn=" " mặt=" " nhỏ=" " nhắn,=" " nhẹ=" " nhàng=" " mềm=" " mại=" " nói:= " “ta=" " đến=" " tìm=" " ca=" " ca,=" " nhưng=" " ta=" " tìm=" " không=" " thấy.”= " phó=" " kiếm=" " sấu=" " hiền=" " lành=" " cười:= " “người=" " gặp=" " được=" " ông=" " nội,=" " ông=" " nội=" " tự=" " nhiên=" " có=" " thể=" " mang=" " người=" " đi.”= " “cám=" " ơn=" " ông=" " nội.”= " nói=" " xong=" " liền=" " vội=" " đi=" " ra=" " ngoài.= " phó=" " kiếm=" " sấu=" " vội=" " vàng=" " giữ=" " chặt=" " y,=" " vỗ=" " vỗ=" " tay=" " y=" " nói:= " “không=" " vội,=" " ông=" " nội=" " đương=" " nhiên=" " không=" " thể=" " cho=" " người=" " đói=" " bụng,=" " không=" " đến=" " lúc=" " đó=" " quân=" " huỳnh=" " đệ=" " lại=" " trách=" " ta.”= " nói=" " xong=" " liền=" " gọi=" " gã=" " sai=" " vặt.= " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " suy=" " nghĩ=" " một=" " lát,=" " khó=" " được=" " nhìn=" " thấy=" " ông=" " nội,=" " liền=" " cùng=" " nhau=" " ăn=" " cơm=" " đi.= " chọn=" " vài=" " đồ=" " ăn,=" " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " ăn=" " đồ=" " vặt=" " này=" " nọ=" " đến=" " chậm=" " rãi.= " phó=" " kiếm=" " sấu=" " trong=" " lòng=" " cười,=" " thật=" " sự=" " là=" " cùng=" " quân=" " hàn=" " tâm=" " có=" " vài=" " phần=" " tương=" " tự.= " trong=" " chốn=" " giang=" " hồ,=" " khách=" " đến=" " có=" " nhiều=" " sự=" " tình=" " nhất,=" " vẫn=" " là=" " khách=" " ***=" " tại=" " lôi=" " châu.= " võ=" " lâm=" " mình=" " chủ=" " liễu=" " thanh=" " phong="

ở=" tai=" lời=" châu,=" rất=" nhiều=" sự=" kiện=" này=" nọ=" cũng=" liền=" tổ=" chức=" ở=" lời=" châu,=" bởi=" vậy=" lời=" châu=" thành=" chính=" là=" nơi=" vũ=" lâm=" nhân=" sĩ=" tụ=" tập.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" chính=" là=" vô=" cùng=" cao=" húng=" ăn=" đồ=" ăn,=" đi=" vào=" hai=" bước=" liền=" hướng=" bên=" cạnh=" ngồi=" xuống.= " một=" người=" nhân=" tiện=" nói=" "hôm=" nay=" gặp=" ma=" giáo=" kia=" bị=" người=" đánh=" hạ=" tràng,=" thật=" đúng=" là=" vui=" sướng=" a."=" "người=" nọ=" võ=" công=" mặc=" dù=" cao,=" lại=" kinh=" nghiệm=" không=" đủ,=" bị=" đả=" bại=" cũng=" là=" trong=" dự=" kiến.= " chính=" là,=" sợ=" chỉ=" sợ=" người=" trong=" ma=" giáo=" sẽ=" đến=" trả=" thù."=" người=" nọ=" cười=" ha=" ha=" "trả=" thù,=" tốt=" lắm=" a,=" nghe=" nói=" ma=" giáo=" giáo=" chủ=" hoa=" doanh=" vũ=" kia=" người=" so=" với=" hoa=" còn=" đẹp=" hơn,=" hấn=" nếu=" dám=" tới,=" ta=" thật=" phải=" giam=" giữ=" hấn,=" ném=" thử=" chút=" tư=" vị=" tiêu=" hồn=" của=" tiểu=" hoa=" huyết=" kia."=" "lộng=" sát=" một=" tiếng,=" đầu=" người=" nọ=" thế=" nhưng=" rõ=" ràng=" bị=" chặt=" xuống,=" chỉ=" một=" thoáng=" trong=" khách=" ***=" tất=" cả=" mọi=" người=" đều=" ngừng=" hô=" hấp.= " nhất=" tê=" quay=" đầu=" nhìn=" xem,=" chỉ=" thấy=" người=" nọ=" vẻ=" mặt=" tươi=" cười,=" mắt=" to=" linh=" động,=" khê=" cầu=" nhàu=" gì=" đó.= " ly=" tán=" hì=" hì=" cười:= " "giáo=" chủ=" có=" lệnh,=" phạm=" là=" giáo=" chúng=" hoa=" ảnh=" giáo,=" bên=" ngoài=" nghe=" được=" có=" người=" nhục=" mạ=" giáo=" chủ,=" giết=" không=" tha."=" lại=" giả=" giọng=" thờ=" dài=" nói=" "ai,=" ta=" cũng=" là=" vì=" tốt=" cho=" các=" người=" thôi,=" nếu=" là=" bị=" giáo=" chủ=" chúng=" ta=" nghe=" được,=" nhất=" định=" là=" muốn=" các=" người=" sống=" không=" bằng=" chết."=" mọi=" người=" không=" một=" người=" dám=" lên=" tiếng,=" phải=" biết=" rằng=" hôm=" nay=" đêm=" tên=" kia=" đánh=" hạ=" chính=" là=" cao=" thủ=" số=" một=" số=" hai=" trên=" giang=" hồ,=" những=" người=" này=" cho=" dù=" cùng=" tiền=" đến,=" cũng=" không=" chiếm=" được=" chút=" tiện=" nghi=" nào.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" liếc=" mắt=" một=" cái=" liền=" nhận=" ra=" người=" nọ=" là=" ly=" tán,=" vốn=" định=" tiến=" lên=" đêm=" người=" té=" trên=" mặt=" đất=" nọ=" cứu=" lên,=" chỉ=" là=" cả=" đầu=" đều=" đã=" muốn=" rút=" xuống,=" có=" thể=" nói=" là=" vô=" pháp=" nghịch=" thiên.= " hóc=" mắt=" đỏ=" lên,=" liền=" có=" chút=" ghen=" ngào.= " phó=" kiếm=" sâu=" biết=" y=" tâm=" địa=" thiện=" lương,=" nhịn=" không=" được=" võ=" võ=" bờ=" vai=" của=" y,=" khuyên=" nhủ:= " "tốt=" lắm,=" chuyện=" giang=" hồ=" chúng=" ta=" không=" quản,=" vẫn=" là=" mau=" chút=" xuất=" phát,=" đi=" tìm=" quân=" huynh=" đệ=" đi.= " có=" chút=" râu=" rì=" đi=" theo=" phó=" kiếm=" sâu=" xuất=" môn,=" một=" đường=" đi=" tới=" chỗ=" quân=" hàn=" tâm=" ngụ=" lại.= " phó=" kiếm=" sâu=" sớm=" đã=" nhìn=" ra=" quan=" hệ=" giữa=" bọn=" họ,=" nhưng=" lại=" cũng=" không=" để=" ý.= " lại=" nghĩ,=" phong=" tuyết=" nguyệt=" bên=" ngoài=" đã=" nhiều=" ngày=" chịu=" khổ,=" quân=" hàn=" tâm=" khi=" biết=" nhất=" định=" sẽ=" luyện=" tiếc.= " đến=" lúc=" đó=" gặp=" mặt=" chính=" mình=" lại=" ở=" trong=" này,=" thật=" sự=" là=" đã=" già=" còn=" muốn=" làm=" ngoại=" nhân,=" không=" bằng=" sớm=" rời=" đi.= " thanh=" phong=" nói=" tuyết=" nguyệt=" đừng=" rời=" đi,=" ngày=" mai=" công=" bố=" xong=" liền=" đến=" nhìn=" y,=" ba=" người=" hảo=" hảo=" gặp=" mặt.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" chờ=" hấn=" đi=" rồi,=" khẩn=" cấp=" chạy=" tới=" cửa,=" vừa=" định=" đẩy=" cửa=" mà=" vào,=" nghĩ=" lại,=" chính=" mình=" là=" trộm=" chạy=" đến=" đây,=" cũng=" không=" biết=" ca=" ca=" có=" thể=" hay=" không=" sinh=" khí.= " ở=" cửa=" bởi=" hồi=" thật=" lâu,=" chậm=" chạp=" không=" dám=" đi=" vào.= ">

~~ Đúng vào lúc này, bên trong cánh cửa truyền ra tiếng vang, một thiếu niên hấp cái mũi không ngừng oán giận: “Người kia thế nhưng lại đánh ta.” “Không khóc không khóc, bảo bối nhi không khóc, ngày mai ca ca thay người trả thù.” Là giọng nói của ca ca, Phong Tuyết Nguyệt về mặt kinh hãi, nhịn không được muốn đi vào. “Hừ, đừng có ăn nói lung tung, cẩn thận bị bảo bối kia nhà các người nghe được, sẽ ghen tị chết a.” Phong Tuyết Nguyệt cả kinh, thu tay về, khóe miệng nở một chút ý cười, đều là ta không tốt, tùy tiện ghen tuông, sẽ bị người khác chế giễu. “Nói gì vậy, bảo bối của ta chính là Tiểu Tấn Nhi yêu quý, Phong Tuyết

Nguyệt tính cái gì chứ, bắt quá là nuôi luyện đồng thôi, chính là ta Quân Hàn Tâm thích học đòi văn vẻ, cho dù là luyện đồng cũng sẽ hảo hảo đối đãi mà thôi.” Thanh âm dừng một chút lại nói, “Người chó không phải là ghen đi ? Ta đã sớm nói qua, ta chờ người, chờ người nguyện ý theo ta, đến lúc đó chó nói Phong Tuyết Nguyệt, chính là danh hào Tiễn Tình công tử này ta cũng có thể không cần.” Trong thanh âm mơ hồ mang theo vui cười. “Chê cười, đừng nói ta Ly Tấn không thích nam nhân, chính là ta thích nam nhân cũng không thích bị người áp! Nhưng thật ra cái kia Phong Tuyết Nguyệt thập phần hợp khẩu vị ăn uống của ta. Nhìn qua thật mềm mại a.” Phong Tuyết Nguyệt gắt gao cắn thân, thân thể cứng ngắc, mặt sau trong lời nói một câu cũng nghe không rõ. Như là đã đánh mất hồn, chung quanh đi loạn, lại chỉ muốn đi thật xa để không thấy ca ca nữa. “Chó nói ta không nhắc nhở người, bảo bối nhi kia của người chính là đến Lôi Châu tìm người.” Ly Tấn ha ha cười, “Người đáng về sao lại khẩn trương vậy !” Một đường chạy đi, bộ dáng thất hồn lạc phách. Lời nói Quân Hàn Tâm một mực quanh quẩn bên tai, chính mình nguyên lai bắt quá chỉ là một luyện đồng a, tuy rằng không biết luyện đồng là cái gì, nhưng là mơ hồ biết ca ca đối chính mình không phải thiệt tình. Ca ca không thích mình..... Cổ họng nghẹn ngào, nước mắt tuôn rơi từng hàng, ca ca không thích mình, chính là mình vẫn là nghĩ muốn ca ca, thích ca ca. Đi một vòng rồi lại nhớ tới nơi đó, trước cửa có một cây cổ thụ rất lớn, Phong Tuyết Nguyệt hấp hấp cái mũi ở gốc thụ ôm mặt ngồi xuống. Ca ca nếu xuất môn là có thể thấy y, như vậy ca ca cũng sẽ không nhìn đến chính mình, sẽ không chán ghét mình, cũng sẽ không sinh khí. Cuộn lại thân thể ôm chặt lấy chính mình, nước mắt một giọt một giọt tích hạ rơi xuống, ca ca sẽ không đau lòng vì mình đâu, ca ca đều là lừa mình mà thôi. Nguyên lai ca ca không phải chỉ đối tốt với chính mình, ca ca đối với ai cũng đều tốt lắm, là chính mình ngốc nghếch, còn tưởng rằng ca ca thích mình. Phong Tuyết Nguyệt càng nghĩ trong lòng lại càng đau, y rất muốn ôm Quân Hàn Tâm, gắt gao ôm lấy hân. Chính là đã có người kia rồi, ca ca lại không thích mình nữa. Ca ca quả nhiên vẫn là thích vị thiếu niên ngày đó. Ca ca ngay tại căn phòng trong kia, cùng người đó ở một chỗ cũng không biết làm cái gì. Ca ca lần trước liền hôn y, lần này cũng không biết có thể hay không..... gắt gao cắn môi, lại vẫn là nhịn không được phát ra thanh âm nức nở. Ca ca..... Tuyết Nguyệt rất nhớ người..... Dưới tàng cây ngồi trọn một đêm không nhúc nhích, trên mặt vương đầy nước mắt, vành mắt hồng hồng sưng đỏ đến ép không ra một giọt nước mắt. Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên có một mảnh bóng đen đè ép xuống dưới. Phong Tuyết Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu đi, ánh mắt ẩm ướt nhìn người trước mắt, thanh âm khô khốc khàn khàn: “Ông nội.....” Phó Kiếm Sầu ngoan như vậy, cười nói: “Ta còn tưởng làm sao lại chạy tới một tiểu hoa miêu, nguyên lai là Phong huynh đệ a, sao một người ngồi ở chỗ này vậy ?” “Ông nội..... Ta đói.....” Phó Kiếm Sầu mang theo Phong Tuyết Nguyệt tới một gian quán, gọi một chén mì thật to. Phong Tuyết Nguyệt một câu cũng không nói, cúi đầu rầu rĩ ăn, ánh mắt một mảnh ướt át, giống như nháy mắt lệ thủy sẽ rơi xuống. Phó Kiếm Sầu lẳng lẳng nhìn y, vừa thấy bộ dáng y như vậy liền biết cùng Quân Hàn Tâm có quan hệ. Trầm ngâm một lát, mới lộ ra tươi cười nói: “Phong huynh đệ, người trước tiên ở nơi này ăn, ta có chút sự tình muốn làm, đi một chút sẽ trở lại.” Thấy Phong Tuyết Nguyệt không nói lời nào, tiện lợi cho là y đáp ứng rồi. Phó Kiếm Sầu đi không lâu liền đã trở lại. Phong Tuyết Nguyệt nghe được hân gọi tên mình, liền chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy một khuôn mặt khác đang đùng đùng nổi giận. Quân Hàn Tâm trầm trầm nghiêm mặt, bạc thần lẳng lẳng mẫn trụ, toàn thân tản ra một cỗ khí âm hàn. Phong Tuyết Nguyệt còn chưa nói, Quân Hàn Tâm liền xông lên trước trách mắng: “Không phải cho người ở lại Tiễn Tình Cư đợi sao? Ai cho người tới, còn tại bên ngoài ngồi nguyên một đêm, sao vậy, hiện tại khinh thường ta có phải hay không, tới Lôi Châu rồi cũng không tới tìm ta.” Miệng lưỡi lưu loát mắng đến trôi chảy, thấy Phong Tuyết Nguyệt nhụt nhụt cúi đầu, thần tình lệ tích một bộ đáng đáng thương, trong lòng lại luyến tiếc. Sắc mặt tốt hơn một ít, ngồi vào bên người ôm lấy y, ôn nhu nói: “Sao lại không nghe lời ca ca nói, tay sao lạnh như thế? Để cho ca ca nhìn xem.” Quân Hàn Tâm đem Phong Tuyết Nguyệt ôm vào trong ngực, vật nhỏ về mặt ủy khuất, mấy ngày không thấy mình đã như vậy rồi. Ôm thân hình mềm mại tự nhiên có chút tâm viên ý mã, này vật nhỏ quả nhiên là trời sinh đến khắc chính mình, mắng hai câu mà mình cũng đau lòng. Phong Tuyết Nguyệt hấp hấp cái mũi, hồng vành mắt nhìn hân, giọng nói êm ái: “Ca ca..... Chúng ta đi đến chỗ người ở được không?” Vật nhỏ trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở, Quân Hàn Tâm tối chịu không nổi điểm này, cơ hồ là đè nặng tiếng nói mở miệng đáp ứng. Cùng Phó Kiếm Sầu nói tạm biệt liền ôm vật nhỏ đã đông lạnh đến yếu ớt trở về. Phong Tuyết Nguyệt thủy chung cúi đầu, ngồi ở ẩm áp đích dục trong nước vẫn không nhúc nhích. Quân Hàn Tâm thu hồi chiết phiến, nhéo nhéo hai má lạnh lẽo của y, cười nói: “Bị ca ca nói hai câu liền sinh khí?” Phong Tuyết Nguyệt lắc lắc đầu, bỗng nhiên ngẩng đầu đối với Quân Hàn Tâm nói: “Ca ca, ta muốn người giúp ta tắm rửa.” Quân Hàn Tâm cười tùm tùm nhìn y, gọi lên cầm y cười nói: “Cậu dẫn ta sao ?” Nói xong liền hôn xuống, đầu lưỡi liếm qua đôi cánh hoa lạnh lẽo, như là hấp thụ không muốn buông ra. Phong Tuyết Nguyệt đột nhiên ôm

cổ hần thập phần nhiệt tình hôn trở lại. Quân Hàn Tâm sững sốt, này vật nhỏ hôm nay sao lại nhiệt tình như thế ? Một tay ôm ngang lấy y, thân thể lạnh lẽo đã muốn dần dần khôi phục độ ấm. Vừa nằm đến trên giường, Phong Tuyết Nguyệt lại đột nhiên ngồi dậy, nâng phần thân của Quân Hàn Tâm lên một ngụm hàm trụ. Quân Hàn Tâm cả kinh, hỏi: “Tuyết Nguyệt, người xảy ra chuyện gì?” Vội vàng kéo ra, đưa y ôm vào trong ***g ngực. Cúi đầu kinh dị nhìn y, thân tình sốt ruột. Phong Tuyết Nguyệt nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, hấp hấp cái mũi: “Ca ca người không vui sao?” Quân Hàn Tâm thoải mái cười: “Nguyên lai người là người muốn ca ca thoải mái a.” Phong Tuyết Nguyệt hấp hấp cái mũi lại cúi người xuống một ngụm hàm trụ, tay nhỏ bé bộ lộng qua lại, thỉnh thoảng vuốt ve túi cầu phía dưới, đầu lưỡi liếm đỉnh lỗ nhỏ. Quân Hàn Tâm sớm đã như si như mê, hôm nay Phong Tuyết Nguyệt không có ngây ngô ngày xưa, toàn thân đều tản ra một cỗ hơi thở quyến rũ, phá lệ động lòng người. Phần thân trong miệng đã muốn ngạnh nóng lên, Phong Tuyết Nguyệt nghẹn ngào một chút, chủ động bài khai hoa huyệt ngồi xuống. Quân Hàn Tâm hơi nhíu mi, hôm nay Phong Tuyết Nguyệt rất không ổn, ngày xưa luôn đỏ bừng mặt, chân tay luống cuống. Phong Tuyết Nguyệt tựa vào khuôn ngực rắn chắc của Quân Hàn Tâm, cái mông cao thấp di động phun ra nuốt vào dục vọng cực nóng. Bỗng nhiên động tác dừng một chút, hốc mắt hồng hồng, cúi xuống thân mình sợ hãi hỏi: “Ca ca, người.....người không thể hôn ta một chút sao ?” Quân Hàn Tâm sững sốt, cười nói: “Vì sao không thể?” “Ta vừa rồi thay người, thay người.....” Đúng là vẫn còn e lệ, nhưng lại nói không nên lời câu nói kia. Quân Hàn Tâm bình thường trở lại, tiểu gia khóa vẫn là ôn nhu như vậy. Một cái xoay người đem nhân đặt ở dưới thân, cười cợt chớp mũi y, cái hôn chậm rãi hạ xuống, hôn ở đôi môi kia. Đầu lưỡi dò xét đi vào, bên trong có hương vị của chính mình, nhưng lại tuyệt không chán ghét. Đầu lưỡi vật nhỏ vẫn ngọt như vậy, làm cho người ta muốn ngừng mà không được. Hai người triền miên mấy lần, Phong Tuyết Nguyệt cuối cùng mệt mỏi, một cái nằm xuống liền ngủ. Quân Hàn Tâm nhẹ nhàng trạc trạc hai má y, thân tình vui vẻ. Vật nhỏ ngủ bộ dáng vẻ mặt không chút phòng vệ, lông mi thật dài nhẹ nhàng vỗ về, làn da trắng nõn phiếm về phần hồng. Quân Hàn Tâm thở dài, có lẽ Ly Tấn nói đúng, này mới là bảo bối thuộc sở hữu của mình. Giữ chặt tay y, nhẹ nhàng một cái liền đưa y ôm chặt vào trong ***g ngực mình. Ngày mai sau Đại hội luận bàn liền có thể trở về, bảo bối nhi gần đây mấy ngày ủy khuất, chính mình cũng đau lòng, sau khi trở về nhất định phải hảo hảo bồi thường y. _____ Không thích trảo trùng ~~~>__<~~ mọi=’’’’ người=’’’’ thứ=’’’’ lỗi....=’’’’ đoạn=’’’’ thời=’’’’ gian=’’’’ qua=’’’’ phải=’’’’ đi=’’’’ ra=’’’’ ngoài=’’’’ du=’’’’ lịch,=’’’’ gần=’’’’ nhất=’’’’ không=’’’’ có=’’’’ thời=’’’’ gian=’’’’ đầu=’’’’ ~=’’’’ cho=’’’’ nên=’’’’ đối=’’’’ mới=’’’’ thiếu=’’’’ một=’’’’>

12. Chương 11

CHƯƠNG 11

Quân Hàn Tâm nắm chắc thắng lợi, sáng sớm tỉnh dậy liền thần thái sáng láng, vừa chuyển một đầu đầu tóc đen, dây buộc tóc bằng tơ lụa cũng theo đó mà đóng đưa.

Phong Tuyết Nguyệt chậm rãi mặc hảo quần áo, đi qua đi lại ở hần, rầu rĩ nói: “Ca ca, ta nghĩ nhớ bà bà, nam tử ca ca.”

Quân Hàn Tâm thấy y một bộ dáng đáng thương kia, chung quy chính là mềm lòng, quay về ôm lấy y : “Chờ ngày mai chúng ta liền quay về Miêu Cương nhìn một cái, được không ?”

“Hảo.” Phong Tuyết Nguyệt như trước cúi đầu rầu rĩ. Qua thật lâu sau lại rầu rĩ hỏi: “Ca ca, người hôm nay có thể mang ta đi theo không? Một lần cuối cùng”

Quân Hàn Tâm cười: “Cái gì một lần cuối cùng, sau này ca ca đi nơi nào đều mang theo người. Như thế này người ngoan ngoãn không chạy loạn đi, nếu có người làm khó dễ người, người cứ nói người là Tiên Tình công tử, biết chưa ?”

“Hảo.” Như trước là thanh âm mềm mại, Quân Hàn Tâm bỗng nhiên ngoéo... khóe môi. Này đứa nhỏ quả nhiên đã muốn đi vào trong lòng chính mình mất rồi.

Nhớ tới lúc trước ác ngôn ác ngữ, có chút hối hận, không khỏi ngữ khí mềm nhẹ nói: “Tuyết Nguyệt, sau này ca ca đối với người thật tốt, nha ?”

Cổ họng nghẹn ngào một chút, thanh âm lại mơ hồ mang theo âm khốc nức nở: “Ca ca vẫn rất tốt với ta, ta biết.” Nói xong lại cúi đầu, bộ dáng gục đầu ủ rũ, chính là ca ca không thích ta.....

Quân Hàn Tâm vỗ vỗ đầu y, cũng không nghĩ nhiều liền lôi kéo y ra cửa.

Lần này trận đấu nếu là luận bàn, hình thức so đấu tự nhiên cũng có điều tùy ý. Nguyên ý lên đài liền đi lên, thắng đến khi có người đem người đả bại mới thôi. Như vậy trận đấu thường thường đi lên sớm có hại, đạo lý ai cũng đều hiểu, tự nhiên cũng có người tính tình kì quái không chịu nổi, tỷ như Ly Tấn.

Quân Hàn Tâm lần người cuối cùng lên đài, trên đài người nọ tên là Tiêu Giác, là cao thủ số một số hai trong chốn võ lâm, ở đây là đối thủ đầu tiên của hắn.

Phong Tuyết Nguyệt một người tránh ở trong đoàn người đứng xem, hốc mắt ẩm ướt, ca ca thật sự tốt lắm, bộ dạng đẹp, võ công cũng tốt, đối với chính mình cũng tốt. Chính là hắn lại luôn lừa dối mình, dễ dàng mình.

Quân Hàn Tâm ở trên đài quay người lại rút kiếm cùng khí thế nghiêm nghị, thủy chung mặt luôn mang tươi cười, bình tĩnh tự nhiên, thành thạo đối phó với Tiêu Giác.

Ánh mặt trời vi liễm, chiếu nghiêng ở trên người Quân Hàn Tâm ẩn ẩn mang theo kim quang, nam tử tuấn mỹ vô cùng kia rõ ràng cười đến thân thiết ôn nhu, lại làm cho người ta không hẹn lại có cùng một cảm giác cao cao tại thượng xa đến không với tới.

Phong Tuyết Nguyệt cúi đầu, vô luận thích hắn nhiều đến thế nào cũng đều vô dụng, chính mình quá ngu ngốc, ca ca sẽ không thích mình a.

Phó Kiếm Sầu ở xa xa trông thấy Phong Tuyết Nguyệt, thấy y ở một người liền đi lại. Cười nói: “Quân huynh đệ võ công quả nhiên rất cao a, hôm qua Ly Tấn một ngày tung hoành hồi lâu, bị Tiêu Giác này đánh hạ đài, hôm nay Quân huynh đệ nhưng lại chính là vài chiêu liền chiếm thượng phong.”

Phong Tuyết Nguyệt mạnh mẽ nhắc đầu, chung quy là nhịn xuống nước mắt, hấp hấp cái mũi đối với Phó Kiếm Sầu nói: “Ông nội, bụng ta không thoải mái, còn muốn đi chỗ kia một chút.”

Phó Kiếm Sầu vội vàng đem y đến địa phương kia, Phong Tuyết Nguyệt nói tiếng tạ ơn liền rời đi.

Thời điểm này vốn cũng sẽ không mang theo đồ vật linh tinh này nọ, hiện tại phải đi rồi. Thời điểm xuất môn luyện tiếu mặc xiêm y cùng hài mà ca ca cấp cho, hiện tại tự nhiên cũng không thể lấy đi, bây giờ thực sự rất luyện tiếu.

Ca ca nhất định sẽ không tìm mình, ca ca tốt như vậy nhất định có rất nhiều người thích hắn. Phong Tuyết Nguyệt mỗi một bước đều đi rất chậm, đi đến đau đớn.

Thiếu niên nho nhỏ kia, nguyên bản đơn thuần ở tại Miêu Cương, cùng bằng hữu của y sinh sống. Mỗi ngày đều mỉm cười cùng nhóm bằng hữu chơi trò chơi, thời điểm nam tử cùng Cao gia tiểu muội vui đùa âm ỉ đến cãi nhau, Phong Tuyết Nguyệt đều đứng ở một bên ngốc hồ hồ cười, đơn thuần hạnh phúc.

Thắng đến khi gặp Quân Hàn Tâm, nam tử kia tuấn mỹ tựa như bức tranh, mỉm cười nhắc mắt đều tựa như thiên nhân. Khi đó liền bị hắn thu hút đến không cách nào suy chuyển, cho dù thời điểm phát hiện hắn làm chuyện xấu cũng vô điều kiện tin tưởng hắn là người thiện lương.

Thiếu niên nhu nhược kia bị che mờ hai mắt, trong bóng đêm gắt gao muốn bắt được bàn tay ở phía trước, đem tâm tư chính mình nhất nhất đào đi ra đặt vào trong lòng bàn tay người nọ. Nghĩ đến đây là tình yêu, ở trong thế giới hắc ám cô độc vô y gắt gao ôm lấy nhau.

Chính là tâm tư đã trao đi rồi lại không thể thu hồi, trước kia không có phát hiện, hiện tại cúi đầu mới nhìn thấy được, ***g ngực chính mình đã máu tươi đầm đìa, đã đau đớn như vậy.

Chưa bao giờ biết được yêu mến, tựa hồ cùng nam tử kia ở một chỗ nhiều nhất đó là sợ hãi, nhất cử nhất động đều thật cẩn thận, sợ hắn sẽ thấy phiền chán chính mình.

Đoạn kí ức cổ ý bị chính mình xem nhẹ lần nữa ào tới, Quân Hàn Tâm từng nói qua, người chỉ là vật sở hữu này nọ của Quân Hàn Tâm ta.

Chính là mình không nhớ rõ, mình không muốn nhớ rõ. Thế là liền quên.....

Phong Tuyết Nguyệt hít sâu một hơi, thống khổ ngồi chồm hổm xuống dưới, trong lòng bàn tay gắt gao ấn tại trước ngực, địa phương kia cảm giác đau đớn bắt đầu sinh sôi.

Thân thể đột nhiên bị ủng trụ, Phong Tuyết Nguyệt cả kinh quay đầu, đối diện chính là cặp mắt đang cười kia.

Quân Hàn Tâm mỉm cười, buộc chặt cánh tay nói: “Sao chính mình vội đi trước, không chờ ca ca sao ? Ca ca không phải nói sẽ cùng người trở về sao ?”

Chung quy là không muốn nhất đao lưỡng đoạn, ôm ôm cổ Quân Hàn Tâm, nức nở nói: “Ta nhớ bà bà, nghĩ muốn gặp bà bà.”

Quân Hàn Tâm nghe thanh âm khóc thút thít của y, tâm liền đau. Hôn thân lên hai má y, hỏi: “Tuyết Nguyệt có phải hay không không nghĩ rời đi Miêu Cương?”

Phong Tuyết Nguyệt gật gật đầu, cả sức nặng dựa vào trong ***g ngực của Quân Hàn Tâm.

Quân Hàn Tâm gắt gao mân thần, suy nghĩ thật lâu sau mới nói: “Tuyết Nguyệt, ca ca trước đem người đưa về Nam Cương, người chờ ca ca một năm, sau một năm, đến lúc đó ca ca cùng người ở tại Nam Cương, cả đời cùng người, được không ?”

Phong Tuyết Nguyệt nở nụ cười, đến lúc này còn có thể nghe được ca ca nói đến tốt đẹp như thế, đã muốn thỏa mãn. Người cùng ta lúc này như thế nào có cả đời để nói đến đây?

“Hành lý ca ca còn để tại trong khách ***, chúng ta trước đi về lấy, rồi mới mượn xe ngựa, ta rất luyến tiếc bảo bối nhi của ta đi xa như vậy.”

Phong Tuyết Nguyệt đứng ở trước mặt hắn, thân thể hơi hơi run rẩy, bỗng nhiên buộc chặt cánh tay gắt gao ôm lấy hắn, không ngừng gọi hắn ca ca.

Quân Hàn Tâm cười: “Hôm nay xảy ra chuyện gì, giống như không cần ca ca nữa.”

Phong Tuyết Nguyệt kiễng mũi chân ở trên môi hắn hôn một cái, nhẹ giọng nói: “Ca ca, thực xin lỗi.”

Phong Tuyết Nguyệt khoát tay, tốc độ cực nhanh. Quân Hàn Tâm đã bị điểm trúng huyệt đạo.

Quân Hàn Tâm oán hận cắn răng, cả giận nói: “Người làm cái gì ?”

Phong Tuyết Nguyệt cúi đầu rầu rĩ: “Ca ca, ta võ công không tốt, huyệt đạo như thế này ca ca liền chính mình giải khai. Ta đi rồi.....”

“Phong Tuyết Nguyệt, người đứng lại đó cho ta!” Quân Hàn Tâm cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng giờ khắc này trong lòng sinh ra lo lắng, Tuyết Nguyệt của hắn tựa hồ muốn rời đi .

Vì cái gì, người không phải thực yêu ta sao? Vì cái gì phải rời khỏi ta, vì cái gì không cần ta? Là vì cái gì a ?

Phong Tuyết Nguyệt cúi đầu rất nhanh đi về phía trước.

“Tuyết Nguyệt! Người trở về cho ta.” Quân Hàn Tâm khàn cả giọng, trong nháy mắt luống cuống, hắn không muốn Phong Tuyết Nguyệt rời đi. Hắn vừa rồi còn tại trong lòng thề thốt, cả đời này đều phải cùng Phong Tuyết Nguyệt hảo hảo ở một chỗ, vĩnh viễn bảo hộ y, chính là vì sao mới trong chốc lát tất cả đều thay đổi ???

Gọi Phong Tuyết Nguyệt lại không trở về, đổi lại là một người không thể tưởng tượng đến Tiêu Giác!

Tiêu Giác cười to: “Người Quân Hàn Tâm hôm nay thực làm náo động, xảy ra chuyện gì, này một chút gặp được đối thủ ?”

Quân Hàn Tâm cười lạnh: “Thì tính sao? Cùng người có quan hệ gì đâu?”

Tiêu Giác rút ra kiếm, cười nói: “Nghe đồn Tiễn Tình công tử võ công độc bộ thiên hạ, hôm nay vừa thấy quả nhiên không giống bình thường, chính là ta Tiêu Giác luôn luôn không muốn để người khác so với ta cường đại hơn, hiện nay ngươi rơi vào trong tay của ta, liền chính là cừu tử nhất sinh!” Dứt lời, lập tức hướng hần đâm tới.

Đột nhiên một cái thân ảnh màu trắng nhoáng lên một cái mà qua, thân kiếm đâm vào chỗ trái tim, xuyên thấu thân thể.

Phong Tuyết Nguyệt phát tay áo lên, Tiêu Giác thân mình run lên, lập tức toàn thân căng cứng, thân thể không nhúc nhích.

Quân Hàn Tâm thân thể kịch liệt run rẩy, lập tức mạnh mẽ giải khai huyết đạo, phun ra một ngụm tiên huyết, gân mạch bị hao tổn, sắc mặt nhợt nhạt tái nhợt. Ôm cổ Phong Tuyết Nguyệt, thanh âm đều đang run đầu: “Ngươi sao lại trở lại?”

Cũng không nghĩ Phong Tuyết Nguyệt nở nụ cười: “Ca ca như thế, nhất định, nhất định cừu gia không ít, ta, ta lo lắng.” Nói xong lại phun ra một ngụm tiên huyết nhuộm đỏ vạt áo.

Quân Hàn Tâm thần tình đều là mờ mịt, môi ngáp ngừng, thân thể kịch liệt run rẩy, trong miệng thì thào: “Không có việc gì, không có việc gì, Tuyết Nguyệt của ta nhất định không có việc gì.”

Phong Tuyết Nguyệt mỉm cười, đột nhiên một chưởng đánh ra, mềm nhũn không hề có lực lượng. Quân Hàn Tâm lại bất ngờ không kịp phòng, nhẹ buông tay nhưng lại buông lỏng y ra.

Phong Tuyết Nguyệt vội vàng thi triển thân hình rời đi, khinh công của y vô cùng tốt, lại vẫn có thể bỏ xa Quân Hàn Tâm một đoạn.

Quân Hàn Tâm một đường đuổi theo y, trong lòng càng phát ra bất an, chỗ Phong Tuyết Nguyệt chạy đến đúng là đoạn nhai!

Phong Tuyết Nguyệt đứng ở trên vách đá, tay ghì chặt miệng vết thương, chờ Quân Hàn Tâm tới đây.

Quân Hàn Tâm vừa đến liền thấy Phong Tuyết Nguyệt đứng ở trên vách núi đen, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, quần áo tuyết trắng nhuộm đầy vết máu. Bàn tay ấn tại trước ngực, lại vẫn có máu tươi cuộn cuộn không ngừng theo giữa khe hở chảy ra.

Quân Hàn Tâm nhắm hai mắt lại, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt, cau mày thống khổ nói: “Tuyết Nguyệt, ca ca cầu ngươi, ngươi lại đây.”

Phong Tuyết Nguyệt nở nụ cười: “Ca ca, ngươi mở to mắt, lại nhìn liếc mắt Tuyết Nguyệt một lần, được không?”

“Ca ca, ta thích ngươi, không ai khác, chỉ thích ngươi.” Nói xong xuất ra một viên dược hoàn, lại nói, “Khỏa dược hoàn này tên là [Hối tình tương tư], cho dù ta hôm nay không chết, ta cũng sẽ không nhớ rõ Quân Hàn Tâm, rồi tính tình ta sẽ đại biến, cho dù chúng ta tái gặp nhau, ta cũng sẽ không tái yêu thương ngươi.” Dược hoàn đưa đến bên miệng, nhét vào miệng nhắm nuốt, nước mắt một giọt một giọt tích hạ xuống, mỗi một giọt đều đánh vào tâm Quân Hàn Tâm.

Quân Hàn Tâm cơ hồ là không khống chế được hô to: “Không cần, không thể! Tuyết Nguyệt, ca ca cầu ngươi, ngươi cần cái gì ca ca đều cho ngươi, đều đáp ứng ngươi, ngươi đem dược nhổ ra đi.”

Phong Tuyết Nguyệt cười to: “Ca ca, ta muốn ngươi phải vĩnh viễn nhớ rõ có một người tên là Phong Tuyết Nguyệt, đã từng thật sâu mê luyến ngươi.”

Thống khổ nhắm hai mắt lại, thả người ngã xuống, nước mắt phiêu lung, trôi giữa thiên nhai bát ngát, hoàng hôn rực rỡ giống như nhuộm qua huyết sắc.

Ca ca, ta muốn dùng phương thức tối độc ác này khiến cho ngươi nhớ kỹ ta, đây là ta lần cuối cùng ích kỷ, lần cuối cùng tùy hứng.

Dù cho sau này ta rốt cuộc nhớ không nổi đoạn thời gian chúng ta vui vẻ, nhớ không được ta đã từng yêu Quân Hàn Tâm thật sâu, ngươi đó từng ôm qua chính mình, thân qua chính mình, nói thích chính mình — Quân Hàn Tâm.

Quân Hàn Tâm một bước xa tiến lên, muốn bắt lấy y, lại phác cái khoảng không trước mặt. Nhìn lòng bàn tay trống rỗng, nản lòng thoái chí, khuôn mặt đại ra.

Phong Tuyết Nguyệt nhắm mắt lại, trong nháy mắt cuối cùng nhìn thấy, đó là vẻ mặt thống khổ của Quân Hàn Tâm. Mỉm cười, cuộc đời này đã viên mãn.

Ca ca cuối cùng vẫn là thương tâm cho ta .

Quân Hàn Tâm chậm rãi đứng thẳng thân thể, ngửa mặt lên trời cười to, dưới chân lão đảo, thống khổ nhìn lên, thanh âm run rẩy nói: “Người Phong Tuyết Nguyệt quả thực là bảo bối của Quân Hàn Tâm ta ? Cho dù người chết, ta cũng sẽ không có một chút khổ sở!”

“Ta cả đời cũng sẽ không nhớ tới người, Phong Tuyết Nguyệt..... Tuyết Nguyệt..... A....ha cáp..... Cáp.....”

Ta cả đời cũng không tha thứ người rời bỏ ta mà đi.....

13. Chương 12

CHƯƠNG 12

Nắng sớm hơi lộ ra, mí mắt bị ánh sáng dữ dội kích thích, hơi hơi mở mắt. Phong Tuyết Nguyệt toàn thân cao thấp đều đau, vừa động liền động đến miệng vết thương toàn thân. Không khỏi nức nở một tiếng, đau đến sắc mặt trắng bệch. Chung quanh đánh giá một chút, nhưng lại phát hiện đây là một tòa tiểu cư bằng gỗ. Xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra ngoài, là một mảnh nắng rực rỡ, phong cảnh rất tốt.

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích.” Đứng vào lúc này, một cái lão nhân râu bạc trắng đẩy cửa mà vào, vừa thấy Phong Tuyết Nguyệt liền cười tủm tỉm. Đây chính là con dâu a!

“Người là ai a?” Phong Tuyết Nguyệt trừng mắt nhìn người trước mặt, bỗng nhiên cúi đầu, “A, tóc của ta sao lại trắng như vậy, ta nhớ rõ, nhớ rõ ta là tới tìm cổ để đưa bà bà chữa bệnh, sao lại thành như vậy a.”

Một đầu ngân phát phô tẩn ra, tô đậm cho đôi môi cánh hoa càng thêm đỏ sẫm, tiểu thối cùng tấm ván gỗ cột bị thành một khối, vừa động liền xả đến phát đau, phỏng chừng xương cốt đều đã bị gãy.

Huyền Dịch đạo nhân khuôn mặt tươi cười đến trong suốt, ngồi ở một bên thay y rót một chén trà, cười nói: “Người lúc tìm cổ bị ngã xuống vách núi đen, vừa may trong cốc có một hồ sâu, mới cứu người một mạng. Ta thấy người hôn mê hồi lâu, đã tìm người trở về trị liệu cho bà bà của người, hiện tại đã muốn không có việc gì, cẩn thận dưỡng thương thể, người bị thương cũng không thể khinh thường a.”

Vị trí trái tim ẩn ẩn cảm thấy phát đau, rốt cuộc không thể bận tâm một đầu ngân phát kia nữa, đem lực lượng toàn thân đều đặt ở trên ván giường, một mỗi nhắm hai mắt lại. Chỗ khoe mắt chảy ra lệ thủy, bất tri bất giác liền khóc ra, trong lòng đều là áp lực khó chịu, lại tìm không thấy căn nguyên.

Có lẽ là bị Huyền Dịch đạo nhân ảnh hưởng, Phong Tuyết Nguyệt trở nên có chút điên điên khùng khùng, cả ngày cùng lão đầu vô mồm, làm sao còn có bóng dáng một Phong Tuyết Nguyệt đáng yêu nhu thuận năm đó nữa.

Huyền Dịch đạo nhân thích ăn ngon, Phong Tuyết Nguyệt lại làm được một tay hảo đồ ăn, thế là Huyền Dịch đạo nhân liền suy nghĩ mỗi ngày đưa y mang theo bên người.

Lúc này thân thể Phong Tuyết Nguyệt đã khỏi hẳn, đã có thể bôn bôn khiêu nhảy, lập tức dọn dẹp một chút liền về Nam Cương, một mái tóc dài màu ngân bạch vùng vẫy cực kỳ hoạt bát.

Huyền Dịch đạo nhân ngăn y lại cười nói: “Phong Nhi, người muốn hay không theo ta đại giang Nam Bắc tiêu tiêu sái sái, luôn ru rú ở Miêu Cương muốn gặp cũng không quen mặt a ~”

Phong Tuyết Nguyệt miệng dẩu lên, tròn mắt trừng trừng : “Miêu Cương xảy ra chuyện gì, Miêu Cương thì thế nào, Miêu Cương rất tốt nha !”

Huyền Dịch đạo nhân bật cười, vội vàng cười làm lành nói: “Miêu Cương tốt, bằng không sao lại sinh ra được sư tốt như Phong Tuyết Nguyệt a.”

“Đúng vậy, hừ.” Nguyệt miệng nghiêng đầu qua.

Huyền Dịch đạo nhân trông mắt vừa chuyển lại nói: “Người đi theo ta, ta có thể thu người làm đồ đệ, bao nhiêu người đều cầu không được đâu, ta cả đời này thu không quá một đồ đệ.”

“Làm đồ đệ người có ưu đãi gì không a?”

“Đương nhiên là có a, chờ người học xong, người không những có thể tinh thông ngũ hành bát quái, còn có thể đoán trước số mạng định trước của người.”

Phong Tuyết Nguyệt có chút tâm động, liếc nhìn lão một cái, lạnh lạnh nói: “Mệnh định người? Vậy người mau mau tính cho ta. Ta thích bộ dạng đẹp.”

Huyền Dịch đạo nhân nhấp mí mắt nói, trong lòng cảm thán. Ngày đó tính Quân Hàn Tâm một kiếp kia, có thể hóa giải chỉ có Phong Tuyết Nguyệt. Bởi vậy sự tình mới dần dần từng bước diễn biến cho tới hôm nay.

Lão cũng từng suy nghĩ qua lợi hại, Phong Tuyết Nguyệt kia hai [Tương tư cổ] có một đặc điểm. Quân Hàn Tâm nếu chết, con cổ kia trong cơ thể Phong Tuyết Nguyệt sẽ có phản ứng phát sinh, Phong Tuyết Nguyệt hẳn phải chết. Tương phản lại cũng thế. Huyền Dịch đạo nhân lúc ấy nghĩ thầm, rằng, này một kiếp không qua được liền mà hai người đã chết, chẳng phải làm cho hai người họ thiên nhai vĩnh cách sao ???

Cũng không nghĩ đến Phong Tuyết Nguyệt hiện giờ nhưng lại biến thành loại bộ dáng này, chỉ đồ thừa thiên mệnh nan vi* a. (* số trời đã định)

Huyền Dịch đạo nhân thanh thanh giọng nói: “Ta trước lộ ra một chút thiên cơ với người, người nếu là gặp được ‘Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân’, đó là người số mạng của người đã định. Chỉ cần làm cho hấn phá thân mình, các người liền có thể bỏ dục song phi* (*kẻ vai sát cánh).”

Phong Tuyết Nguyệt nói nhỏ: “Xú lão đầu.”

Huyền Dịch đạo nhân trông mắt trừng lên, tức giận đến thần tình đỏ bừng.

Phong Tuyết Nguyệt cười khúc khích, làm cái mặt quỷ liền chạy mất.

Sau đó Phong Tuyết Nguyệt liền đi theo Huyền Dịch đạo nhân du lịch giang hồ ba năm chưa quay về Miêu Cương, cũng cứ thế mà vô luận Quân Hàn Tâm bao nhiêu lần phái người đến Miêu Cương tìm kiếm đều tay không mà quay về.

Mới đầu, người phái đi nếu tìm không thấy dấu vết để lại, sẽ là giết không tha. Mãi sau đấy, tâm tình trở nên dần dần tuyệt vọng, nhiều ít luôn ngồi bên ở vách núi đen kia lạnh lùng nhìn xuống đáy vực, oán hận thì thầm:” Phong Tuyết Nguyệt, nếu là tái gặp nhau, ta phải để người chết không nơi táng thân.”

Ba năm, một cái chớp mắt mà qua. Đối với việc giang hồ, có thể nói đã muốn nghiêng trời lệch đất.

Bát Vương gia Ly Uyên vừa mới tiêu diệt Hoa Ảnh Giáo, bắt giữ Hoa Doanh Vũ. Võ lâm minh chủ Liễu Thanh Phong vô có mất tích. Võ lâm đệ nhất đại gia — Sở gia chỉ chủ Sở Tư Viễn kêu gọi võ lâm tìm kiếm Liễu Thanh Phong, cũng tạm gánh vác trách nhiệm của Võ lâm minh chủ.

Quân Hàn Tâm danh hào dữ thịnh, người lại càng thêm thần bí. Trong chốn giang hồ trừ bỏ biết hấn gọi là Tiên Tình công tử, những thứ khác đều không biết.

Gặp lại, đã qua ba năm.

bo(> <)o(*^ ^*)o(v)o~(@^_ ^@)~o(>_<)o ~~(+ +)~(^ ^)o()o=” “xú=”” lão=”” đầu=”” chúng=”” ta=”” đi=”” chỗ=”” nào=”” a.”=”” nguyên=”” bản=”” thanh=”” âm=”” mềm=”” mại=”” qua=”” ba=”” năm=”” đã=”” trở=”” nên=”” thanh=”” thúy=”” lại=”” càng=”” thêm=”” êm=”” tai=”” bông=”” nhiên=”” quay=”” đầu=”” kia=”” một=”” đầu=”” đầu=”” bạc=”” theo=”” gió=”” phiêu=”” khởi=”” đứng=”” ở=”” trên=”” cầu=”” tò=”” mò=”” hết=”” nhìn=”” đông=”” tới=”” nhìn=””

tây,=" dưới=" cầu=" thuyền=" hoa=" xuyên=" qua.=" phong=" tuyết=" nguyệt=" cả=" kinh=" vui=" về=" chỉ=" vào=" con=" thuyền=" xa=" hoa=" nọ,=" nói=" "xú=" lão=" đầu,=" người=" mau=" nhìn.=" huyền=" dịch=" đạo=" nhân=" khinh=" thường=" liếc=" liếc=" mắt=" một=" cái,=" tiểu=" tử=" này=" giống=" như=" một=" tiểu=" hài=" tử=" vậy.=" bắt=" quá=" quả=" nhiên=" là=" đáng=" yêu,=" chính=" mình=" còn=" muốn=" ăn=" liền=" vào=" bụng.=" phong=" tuyết=" nguyệt=" cúi=" đầu=" trong=" chóc=" lát,=" nhếch=" miệng=" cười,=" nhẹ=" nhàng=" hỏi=" "sư=" phụ,=" chúng=" ta=" đi=" tọa=" thuyền=" hoa=" đi.=" sư=" phụ!=" lông=" mao=" huyền=" dịch=" đạo=" nhân=" đều=" dựng=" hết=" cả=" lên,=" chỉ=" có=" loại=" thời=" điểm=" này=" mới=" cung=" kính=" nói=" một=" tiếng=" 'sư=" phụ,=" bình=" thường=" đều=" là=" 'xú=" lão=" đầu,=" đến=" 'xú=" lão=" đầu,=" đi=" tiểu=" tử=" quân=" hàn=" tâm=" kia=" đến=" tột=" cùng=" là=" làm=" sao=" bắt=" nó=" dễ=" bảo=" như=" vậy=" huyền=" dịch=" đạo=" nhân=" hừ=" một=" tiếng,=" còn=" chưa=" nói,=" liền=" nghe=" phong=" tuyết=" nguyệt=" nói=" "buổi=" tối=" ta=" làm=" cho=" người=" phỉ=" thúy=" viên=" tử,=" tây=" hồ=" ngư=" nhục=" canh,=" kim=" ngọc=" mẫn=" đường,=" còn=" có.....=" (*)=" thao=" thao=" bắt=" tuyết=" nói=" một=" đồng.= huyền=" dịch=" đạo=" nhân=" cười=" tùm=" tùm=" loát=" loát=" chòm=" râu=" hoa=" râm=" :=" "thêm=" lát=" sao=" ngư=" phiến.=" (*)=" (*)=" phỉ=" thúy=" viên=" tử=" :=" dịch=" chính=" xác=" là=" bánh=" viên=" ngọc=" bích,=" làm=" tử=" bột=" và=" nước=" ép=" lá=" hoặc=" phẩm=" màu,=" ăn=" mẫn=" thì=" làm=" nhân=" thịt,=" ăn=" ngọt=" thay=" nhân=" đồ,=" nấu=" như=" chè.= tây=" hồ=" ngư=" nhục=" canh=" :=" cạnh=" thịt=" bò=" kim=" ngọc=" mẫn=" đường=" :=" tùm=" lại=" là=" 1=" món=" ăn=" ngày=" lễ,=" như=" lên=" gọi,=" gồm=" ngô,=" đậu=" hà=" lan,=" ớt=" xanh,=" cà=" rốt,...=" đem=" xào=" lên=" lát=" sao=" ngư=" phiến=" :=" cá=" kho=" cay=" phong=" tuyết=" nguyệt=" quyết=" quyết=" miệng,=" nói=" nhỏ=" :=" ==" người=" nghĩ=" muốn=" mệ=" chết=" ta=" a,=" xú=" lão=" đầu.= lát=" sao=" ngư=" phiến.....=" phong=" tuyết=" nguyệt=" trong=" đầu=" vừa=" nói=" đến=" cái=" tên=" kia=" liền=" chột=" lóc=" qua=" trước=" mắt=" bóng=" trắng=" nhoáng=" lên,=" cực=" kỳ=" không=" chân=" thật,=" hoảng=" hốt=" giống=" như=" có=" thể=" thấy=" cảnh=" tượng=" một=" cái=" thanh=" niên=" tuấn=" mỹ=" nhảm=" mắt=" thè=" lưỡi.= tái=" nhoáng=" lên=" một=" cái=" liền=" biến=" mất=" hầu=" như=" không=" còn.= hai=" người=" cãi=" nhau=" thượng=" thuyền=" hoa,=" huyền=" dịch=" đạo=" nhân=" hưng=" trí=" vô=" cùng,=" ăn=" trà=" bánh=" nghe=" điệu=" hát=" dân=" gian,=" còn=" có=" mấy=" nữ=" tử=" trẻ=" tuổi=" trẻ=" mạn=" vũ.= phong=" tuyết=" nguyệt=" bĩu=" môi,=" này=" có=" cái=" gì=" đẹp,=" không=" bằng=" nhìn=" xem=" tây=" hồ=" mỹ=" cảnh.= phong=" tuyết=" nguyệt=" ghé=" vào=" chỗ=" lan=" can,=" trong=" tay=" ngoạn=" lưu=" tô=" trên=" song=" liềm=" được=" thả=" xuống,=" một=" bên=" nói=" thăm:= tây=" hồ=" cũng=" thật=" mĩ=" a.= bắt=" quá=" vắn=" là=" miêu=" cương=" hảo.= thuyền=" hoa=" chậm=" rãi=" xuyên=" qua=" mặt=" hồ,=" phong=" tuyết=" nguyệt=" đứng=" lúc=" vừa=" nhắc=" đầu,=" trông=" thấy=" bên=" bờ=" hồ=" có=" một=" cái=" nam=" tử=" áo=" trắng.= nam=" tử=" bạch=" y=" phiến=" phiến,=" trong=" tay=" cầm=" một=" nha=" cốt=" chiết=" phiến*= (= *quat=" khảm=" ngà=" voi=")=" nhẹ=" lay=" động,=" ở=" dưới=" tàng=" cây=" cùng=" một=" thiếu=" niên=" nói=" chuyện=" thân=" hình=" cao=" to,=" ánh=" mắt=" hiên=" ngang,=" khéo=" môi=" khinh=" dương,=" lông=" mi=" quải=" nguyệt,=" mĩ=" cười=" lại=" có=" tư=" thái=" khuyh=" quốc=" khuyh=" thành,=" lại=" không=" chút=" nào=" có=" khí=" âm=" nhu.= phong=" tuyết=" nguyệt=" chỉ=" vào=" người=" bên=" hồ=" nọ=" kinh=" hô=" một=" tiếng=" "mỹ=" nhân!=" động=" tác=" dao=" động=" quá=" lớn,=" thân=" mình=" nghiêng=" một=" cái,=" sợ=" hãi=" kêu=" ra=" tiếng.= huyền=" dịch=" đạo=" nhân=" chỉ=" cảm=" thấy=" thân=" thuyền=" bỗng=" nhiên=" lay=" động,=" còn=" chưa=" phản=" ứng,=" nghe=" thấy=" 'bùm=' một=" tiếng,=" vừa=" chuyển=" đầu=" liền=" thấy=" phong=" tuyết=" nguyệt=" rơi=" vào=" trong=" nước.= bờ=" bên=" kia=" hai=" người=" còn=" đang=" nói=" chuyện.= thư=" nghiêng=" phút=" chốc=" quay=" đầu,=" chỉ=" vào=" mặt=" hồ=" đối=" với=" quân=" hàn=" tâm=" vui=" về=" nói="

“côg=” tử=” mau=” nhìn,=” có=” người=” rơi=” vào=” trong=” nước.=”” nghiê=”
 nhiên=”” môt=” bộ=” dáng=” xem=” náo=” nhiệt.=”” quân=” hàn=” tâm=” mĩ=” cười,=”
 thu=” hồi=” chiết=” phiến=” gổ=” đầu=” hấn=” :=” “liên=” thích=” xem=” náo=”
 nhiệt,=”” nếu=” như=” bị=” người=” khác=” thấy=” ta=” ở=” trong=” này,=” không=”
 cứu=” người=” là=” không=” thể=” được.=”” vẫn=” là=” đi=” nhanh=” đi.=”” quân=”
 hàn=” tâm=” cũng=” quay=” đầu=” lại=” nhìn=” liếc=” mắt=” môt=” cái,=” lại=” chỉ=”
 nhìn=” thấy=” bóng=” dáng=” nổi=” tại=” trên=” mặt=” nước.=”” hoảng=” hốt=” về=”
 tới=”” ba=” năm=” trước=” đây,=” đột=” nhiên=” nhớ=” tới=” cái=” thiếu=” niên=”
 kia,=”” bộ=” dáng=” nhu=” nhược=” dụ=” ngoan.=”” có=” chút=” thống=” khổ=” nhảm=”
 lại=” hai=” mắt,=”” xoay=” người=” liên=” đi.=”” ba=” năm=” trước=” đây,=”” nếu=”
 không=” phải=” chính=” mình=” không=” muốn=” thừa=” nhận=” yêu=” thương=” y,=”
 lại=” như=” thể=” nào=” rơi=” vào=” kết=” cục=” như=” thể.=”” phong=” tuyết=”
 nguyệt=”” thản=” nhiên=” phiêu=” đăng=” ly=” khai=” trong=” cuộc=” sống,=” lưu=”
 cho=” chính=” mình=” cũng=” là=” thống=” khổ=” vĩn=” viễn.=”” tuyết=” nguyệt,=”
 thực=”” ngoan=” tâm,=”” người=” quả=” nhiên=” là=” khiến=” ca=” ca=” phải=” nhớ=”
 người=” cả=” đời!=”” thống=” khổ=” cả=” đời!=”” phong=” tuyết=” nguyệt=”” cả=” người=”
 ướ=”” sùng=” theo=” trong=” nước=” trời=” lên,=” hai=” tay=” ghé=” vào=” thân=”
 thuyền=”” liêu=” mạng=” thở=” dốc.=”” ánh=” mắt=” ngập=” nước,=”” môt=” bộ=” dạng=”
 ủy=”” khuất=” đáng=” thương.=”” huyền=” dịch=” đạo=” nhân=” vui=” tươi=” hơn=” hỏ=”
 nói:=”” “phong=” nhi,=”” người=” đây=” là=” muốn=” hóng=” mát=” ở=” đâu?”=”” phong=”
 tuyết=”” nguyệt=”” ủy=”” khuất,=”” thở=”” phì=”” phì=”” đến=”” sái=”” quai=”” hàm:=”” “xú=”
 lão=”” đầu.....”=”” thanh=”” âm=”” hảo=”” ủy=”” khuất,=”” nhưng=”” lại=”” giống=”” như=”
 ba=”” năm=”” trước=”” đây=”” khinh=”” nhuyển=”” giống=”” nhau.=”” huyền=”” dịch=”” đạo=”
 nhân=”” cũng=”” không=”” trêu=”” chọc=”” y=”” thêm=”” nữa,=”” dù=”” sao=”” đây=”” cũng=”
 là=”” con=”” dâu,=””” đến=”” lúc=”” đó=”” ăn=”” không=”” được=”” hảo=”” đồ=”” ăn=”” không=”
 nói,=””” nói=””” không=””” chừng=””” còn=””” bị=””” quân=””” nhi=””” lột=””” da.=””” duỗi=””” tay=”
 ra=””” liền=””” đưa=””” y=””” kéo=””” lên.=””” “xú=””” lão=””” đầu.....”=”””=””” xuyên=””” qua=”
 đám=””” người=””” rộ=””” ràng=””” hoà=””” thuận=””” vui=””” vẻ,=””” thiên=””” hạ=””” kia=””” ướ=”
 sùng=””” đi=””” đến=””” đầu=””” cũng=””” đều=””” dẫn=””” đến=””” chú=””” ý=””” của=””” người=””” ta,=”
 trên=””” người=””” còn=””” tích=””” thủy,=””” cố=””” tình=””” đi=””” bên=””” cạnh=””” lão=””” nhân=”
 không=””” nhanh=””” không=””” chậm,=””” nước=””” từ=””” từ=””” nhỏ=””” xuống=””” .=””” “xú=””” lão=”
 đầu,=””” người=””” đi=””” nhanh=””” môt=””” chút,=””” tìm=””” gian=””” khách=””” ***=””” ta=””” phải=”
 thay=””” quần=””” áo.=””” u=””” oán=””” kéo=””” kéo=””” ngân=””” phát=””” trên=””” đầu=””” mình.=”
 đột=””” nhiên=””” thoảng=””” qua=””” môt=””” bóng=””” người,=””” cú=””” đầu=””” đúng=””” là=””” môt=”
 cái=””” tiểu=””” hài=””” tử=””” ngơ=””” ngác=””” nắm=””” môt=””” chuỗi=””” mứt=””” quả=””” ghim=”
 thành=””” xâu.=””” tiểu=””” hài=””” tử=””” nâng=””” đầu=””” nhìn=””” y=””” môt=””” hồi=””” lâu=””” đột=”
 nhiên=””” oa=””” oa=”””” môt=””” tiếng=””” khóc=””” lên:=””” “phụ=””” thân,=””” có=””” thủy=””” quá.=””
 nhẹ=””” buông=””” tay,=””” mứt=””” quả=””” ghim=””” thành=””” xâu=””” liền=””” đánh=””” rơi=””” trên=”
 mặt=””” đất.=””” biển=””” tình=””” phong=””” tuyết=””” nguyệt=””” mếu=””” máo=””” nhìn=””” chăm=”
 chăm=””” xuyên=””” mứt=””” quả=””” kia=””” thật=””” lâu=””” sau=””” mới=””” buồn=””” bả=””” nói:=”
 “thực=””” đáng=””” tiếc.”=””” cú=”””” đầu=””” ở=””” trên=””” mặt=””” tiểu=””” hài=””” tử=””” bẹ=””” môt=”
 ngum,=””” nghe=””” tiểu=””” hài=””” tử=””” khóc=”””” lớn=””” hơn=””” nữa=””” lúc=””” này=””” mới=”
 cười=””” tũm=””” tũm=””” tiêu=””” sái,=””” đi=””” lại=””” nhẹ=””” nhàng,=””” tâm=””” tình=””” tốt.=”
 hai=””” người=””” tới=””” khách=””” ***=””” lớn=””” nhất=””” trong=””” thành=””” thì=””” dừng=””” lại,=”
 phong=””” tuyết=””” nguyệt=””” nhìn=””” thấy=””” chỗ=””” kia=””” tằm=””” bằng=””” hiệu=””” thật=””” to=”
 thì=””” trâm=””” ngâm=””” thật=””” lâu=””” sau,=””” trong=””” lòng=””” yên=””” lặng=””” nói:=””” xú=”
 lão=””” đầu=””” bóng=””” lộc=””” thật=””” không=””” sai=””” a~’=””” huyền=””” dịch=””” đạo=””” nhân=”
 liếc=””” nhìn=””” hấn=””” môt=””” cái,=””” bí=””” hiểm=””” cười=””” liên=””” đi=””” vào.=””” phía=””” bên=”
 phải=””” hai=””” gian=””” phòng,=””” đang=””” muốn=””” đẩy=””” cửa=””” mà=””” vào,=””” đã=””” thấy=”
 chỗ=””” rẽ=””” có=””” môt=””” thân=””” ảnh=””” hồng=””” sắc,=””” phong=””” tuyết=””” nguyệt=””” đứng=”
 ở=””” tại=””” chỗ=””” nhìn=””” thật=””” lâu,=””” bóng=””” dáng=””” này=””” giống=””” như=””” là=””” hoa=”
 doanh=””” vũ.=””” hoa=””” doanh=””” vũ=””” tiền=””” bối=””” tàng=””” hàng=””” phục=””” quá=””” miêu=”
 cương=””” xà=””” vương,=””” cùng=””” phong=””” tuyết=””” nguyệt=””” có=””” thể=””” giao.=””” phong=”
 tuyết=””” nguyệt=””” cùng=””” huyền=””” dịch=””” đạo=””” nhân=””” trong=””” lúc=””” du=””” lịch=”

giang=" hô=" có=" đi=" qua=" hoa=" ảnh=" giáo=" hoa=" doanh=" vũ=" bằng=" hữ=" cực=" ít=" thấy=" phong=" tuyết=" nguyệt=" trên=" mặt=" chẳng=" hề=" để=" ý=" châm=" chọc=" khiêu=" khích=" kì=" thực=" hân=" vô=" cùng=" tốt=" phong=" tuyết=" nguyệt=" quay=" đầu=" nhìn=" trong=" chốc=" lát=" nghĩ=" thăm=" đi=" xem=" sẽ=" biết=" thôi=" quân=" hàn=" tâm=" thời=" điểm=" lên=" lâu=" thấy=" trước=" của=" phòng=" hoa=" doanh=" vũ=" đứng=" một=" ngân=" phát=" nam=" tử=" cả=" người=" ướ=" sũng=" không=" khỏi=" nhần=" mi=" lại=" ly=" uyên=" phụng=" hoàng=" mệnh=" hỷ=" hoa=" ảnh=" giáo=" lại=" để=" cho=" hoa=" doanh=" vũ=" chạy=" thoát=" cho=" hân=" một=" cơ=" hội=" báo=" thù=" kì=" thực=" là=" đau=" lòng=" hân=" rồi=" lại=" làm=" cho=" quân=" hàn=" tâm=" này=" tiến=" đến=" bảo=" hộ=" hoa=" doanh=" vũ=" chỉ=" nghe=" qua=" danh=" hào=" tiến=" tình=" công=" tử=" mặt=" khác=" hoàn=" toàn=" không=" biết=" rằng=" bình=" thường=" hân=" chính=" là=" một=" thương=" nhân=" áp=" chế=" hân=" hộ=" tổng=" mình=" đến=" miêu=" cương=" tìm=" phong=" tuyết=" nguyệt=" khô=" phục=" công=" lực=" sai=" sót=" ngẫu=" nhiên=" biến=" thành=" cảnh=" tượng=" lần=" này=" quân=" hàn=" tâm=" ánh=" mắt=" bỗng=" nhiên=" trở=" nên=" âm=" lãnh=" bên=" người=" nổi=" lên=" sát=" ý=" giang=" hô=" tất=" cả=" cao=" thủ=" cơ=" hồ=" đều=" bị=" triều=" đình=" không=" chế=" người=" trước=" mắt=" này=" đầu=" đây=" ngân=" phát=" theo=" bóng=" dáng=" liền=" biết=" không=" thể=" khinh=" thường=" (= quân=" hàn=" tâm=" ngư=" nghĩ=" đến=" nhiều=" lắm=" o()o=" phong=" tuyết=" nguyệt=" vừa=" định=" gõ=" cửa=" xương=" bả=" vai=" đột=" nhiên=" bị=" người=" nắm=" lấy=" nhất=" thời=" truyền=" đến=" một=" trận=" đau=" đón=" thấu=" xương=" hóc=" mắt=" ẩm=" ướt=" suýt=" rơi=" nước=" mắt=" bỗng=" nhiên=" xoay=" người=" lực=" lượng=" trên=" vai=" bỗng=" nhiên=" buông=" lỏng=" chỉ=" nghe=" thấy=" 'lạch=" cạch=" một=" tiếng=" một=" phen=" cốt=" phiến=" rơi=" xuống=" trên=" mặt=" đất=" nâng=" lên=" ánh=" mắt=" nước=" mắt=" lưng=" tròng=" vừa=" thấy=" trước=" mắt=" nhần=" đột=" nhiên=" nhần=" tình=" sáng=" lên=" ngay=" cả=" đau=" cũng=" không=" đau=" mỹ=" nhân=" a!= thân=" thể=" quân=" hàn=" tâm=" kịch=" liệt=" run=" rẩy=" địa=" phương=" chỗ=" trái=" tim=" nảy=" lên=" là=" vui=" hay=" là=" buồn.....=" hoặc=" cũng=" là=" thống=" khổ=" hóc=" mắt=" đỏ=" lên=" cho=" thấy=" nước=" mắt=" cơ=" hồ=" là=" muốn=" tràn=" vánh=" mắt=" mà=" ra=" ngón=" tay=" bị=" niết=" trở=" nên=" trắng=" bệch=" đôi=" môi=" run=" rẩy=" ngáp=" ngừng=" nói=" không=" ra=" lời=" phong=" tuyết=" nguyệt=" thấy=" hân=" một=" bộ=" dáng=" này=" có=" chút=" sót=" ruột=" thật=" cần=" thận=" hoán=" thanh=" "mỹ=" nhân=" ngư=" không=" thoả=" má.....=" a.....=" đột=" nhiên=" bị=" người=" trước=" mắt=" ửng=" vào=" trong=" ***g=" ngực=" xương=" cốt=" như=" là=" bị=" bóp=" nát=" hoảng=" hốt=" có=" loại=" ảo=" giác=" chính=" mình=" bị=" người=" no=" nhu=" tiến=" vào=" trong=" thân=" thể=" quân=" hàn=" tâm=" thống=" khổ=" nhắm=" mắt=" lại=" khóe=" miệng=" lại=" nhin=" không=" được=" nhếch=" lên=" là=" tuyết=" nguyệt=" của=" hân=" thật=" là=" tuyết=" nguyệt=" của=" hân=" bảo=" bối=" của=" hân.....=" còn=" sống.....=" thẳng=" đến=" khi=" vãi=" dẹt=" trước=" ngực=" bị=" phong=" tuyết=" nguyệt=" tẩm=" thấp=" lúc=" này=" hân=" mới=" phục=" hồi=" tỉnh=" thân=" lại=" không=" để=" ý=" phong=" tuyết=" nguyệt=" phản=" ứng=" một=" tay=" kéo=" lấy=" y=" vào=" trong=" phòng=" của=" mình=" phong=" tuyết=" nguyệt=" vẽ=" mặt=" hồ=" đồ=" gốc=" hồ=" hồ=" bị=" lôi=" kéo=" bước=" đi=" quân=" hàn=" tâm=" vào=" phòng=" lúc=" này=" mới=" chú=" ý=" tới=" phong=" tuyết=" nguyệt=" một=" đầu=" ngân=" phát=" tự=" trách=" thống=" khổ=" phò=" thiên=" mà=" đến=" cái=" trán=" kê=" sát=" cái=" trán=" của=" y=" thì=" thảo=" tự=" nói=" "tuyết=" nguyệt=" xảy=" ra=" chuyện=" gì.....=" phong=" tuyết=" nguyệt=" đẩy=" hân=" ra=" một=" chút=" := "ngư=" sao=" biết=" ta=" gọi=" là=" tuyết=" nguyệt=" nguyệt=" " = " bộ=" dáng=" oai=" đầu=" thấp=" phần=" đáng=" yêu=" lúc=" này=" lí=" trí=" quân=" hàn=" tâm=" mới=" quay=" về=" nhớ=" tới=" tình=" cảnh=" năm=" ấy=" ở=" trên=" đoạn=" nhai=" thiếu=" niên=" nhu=" nhọc=" kia=" thân=" tình=" đây=" nước=" mắt=" nhìn=" mình=" phía=" sau=" là=" vách=" núi=" đen=" vạn="

trượng,=" là=" trời=" xanh=" vô=" ngần,=" y=" nói=" với=" mình.....=" sau=" này=" không=" bao=" giờ...=" yêu=" mình=" nữa.=" nghen=" ngào=" một=" chút,=" miễn=" cường=" gọi=" lên=" tươi=" cười=" nói:=" "ta=" có=" xiêm=" y=" sạch=" sẽ,=" trước=" cho=" người=" thay=" đi."=" theo=" ngăn=" tử=" xuất=" ra=" kia=" quần=" áo=" một=" màu=" nguyệt=" nha,=" ba=" năm=" vẫn=" còn=" mới=" như=" trước,=" tuyết=" nguyệt=" vẫn=" không=" mặc=" vào,=" hiện=" tại=" xuất=" ra=" mới=" giặt=" mình=" phát=" giắc,=" chung=" quy=" thứ=" gì=" đó=" mà=" y=" vẫn=" tùy=" thân=" mang=" theo,=" hảo=" hảo=" mà=" bảo=" hộ,=" mĩm=" cười:=" "thay=" đi."=" phong=" tuyết=" nguyệt=" cũng=" không=" biết=" chính=" mình=" xảy=" ra=" chuyện=" gì,=" cảm=" thấy=" được=" người=" trước=" mắt=" rất=" quen=" thuộc,=" chính=" mình=" thực.....=" thích.....=" tiếp=" nhận=" quần=" áo=" hơi=" giặt=" mình=" đứng=" yên=" thật=" lâu,=" chậm=" rãi=" ngẩng=" đầu,=" cái=" kia=" nam=" tử=" đối=" diện=" chính=" mình=" mĩm=" cười,=" cười=" đến=" ôn=" nhuận=" sũng=" nịch,=" có=" chút=" nhẩn=" nhó=" đẩy=" đẩy=" hấn:=" "người=" trước=" đi=" ra=" ngoài."=" đầy=" mặt=" đỏ=" bừng,=" quân=" hàn=" tâm=" ha=" hả=" nở=" nụ=" cười,=" gât=" gât=" đầu=" liền=" đẩy=" cửa=" mà=" ra,=" một=" mực=" canh=" giữ=" .=" phong=" tuyết=" nguyệt=" thay=" quần=" áo=" dạo=" qua=" một=" vòng,=" thế=" nhưng=" vừa=" a,=" quần=" áo=" thật=" khá,=" do=" dự=" một=" chút=" mới=" nhẹ=" nhàng=" nói:=" "cái=" kia,=" người=" có=" thể=" vào=" được."=" quân=" hàn=" tâm=" đẩy=" cửa=" mà=" vào,=" si=" gốc=" nhìn=" thiên=" hạ=" trước=" mắt,=" ba=" năm,=" thế=" nhưng=" một=" chút=" cũng=" chưa=" thay=" đổi,=" nhìn=" thấy=" liền=" xuất=" thần,=" chính=" mình=" là=" yêu=" thích,=" tái=" lữa=" chính=" mình=" cũng=" vô=" dụng,=" phong=" tuyết=" nguyệt=" thấy=" hấn=" nhìn=" mình=" như=" vậy,=" có=" chút=" ngượng=" ngừng,=" nột=" nột=" nói:=" "cám=" ơn."=" quân=" hàn=" tâm=" cũng=" không=" nói=" chuyện,=" mĩm=" cười=" lấy=" ra=" khăn=" mặt=" nhẹ=" nhàng=" chà=" lau=" gân=" phát=" của=" y,=" trong=" lòng=" bàn=" tay=" lướt=" qua=" là=" mềm=" mại=" như=" tóc=" đen=" lúc=" trước,=" chỉ=" là=" nhan=" sắc=" cũng=" không=" hoàn=" lại=" được,=" có=" chút=" chua=" sớt,=" có=" chút=" hối=" hận,=" phong=" tuyết=" nguyệt=" có=" chút=" chân=" tay=" luống=" cuống,=" trong=" lòng=" bồn=" chồn=" giống=" như=" đang=" nhảy=" múa,=" trên=" mặt=" như=" thiêu=" cháy=" đến=" nóng=" bỏng,=" tóc=" hơi=" khô=" liền=" khăn=" cấp=" nói=" tạ=" ơn=" rồi=" xông=" ra=" ngoài,=" quân=" hàn=" tâm=" đứng=" tại=" chỗ,=" chua=" sớt=" cười,=" quả=" nhiên=" sẽ=" không=" tái=" thích=" ta=" sao=" như=" vậy=" chua=" sớt=" lại=" chỉ=" như=" là=" một=" cái=" chớp=" mắt,=" quân=" hàn=" tâm=" ánh=" mắt=" bỗng=" nhiên=" trở=" nên=" ngoan=" lệ,=" ta=" phải=" khiến=" người=" là=" của=" ta,=" không=" tiếc=" hết=" thấy=" đại=" giới,=" khuôn=" mặt=" nhỏ=" nhắn=" của=" phong=" tuyết=" nguyệt=" đỏ=" lên,=" một=" chút=" chủ=" ý=" đều=" không=" có,=" mỹ=" nhân=" hảo=" mê=" người=" a,=" nghĩ=" thầm,rằng=" tìm=" xú=" lão=" đầu=" thương=" lượng=" thương=" lượng,=" xú=" lão=" đầu=" nói=" đệ=" nhất=" mỹ=" nhân=" chính=" là=" vợ=" mình,=" là=" người=" này=" a=" !!!=" cười=" hì=" hì=" đẩy=" cửa=" mà=" vào,=" gọi=" một=" tiếng:=" "lão=" nhân!"=" nhìn=" quét=" một=" vòng=" nhưng=" lại=" không=" có=" một=" người=" ở,=" con=" người=" trờng=" lên,=" lão=" nhân=" đầu,=" đến=" gần=" phát=" hiện=" trên=" bàn=" lưu=" lại=" một=" tờ=" giấy:=" vi=" sư=" đi=" trước=" một=" bước,=" mặt=" sau=" bức=" tranh=" còn=" có=" một=" khuôn=" mặt=" xấu=" hề=" hề=" tươi=" cười,=" phong=" tuyết=" nguyệt=" cơ=" hồ=" là=" nghiêng=" răng=" nghiêng=" lợi=" hô=" to=" :=" "xú=" lão=" đầu!=" người=" chưa=" lưu=" bạc=" lại=" cho=" ta=" a=" !!!=" trong=" lòng=" bàn=" tay=" bị=" nắm=" thành=" một=" đoàn=" quân=" hàn=" tâm=" ở=" trong=" phòng=" ngời=" một=" lát,=" trong=" lòng=" quyết=" định=" chủ=" ý,=" đang=" chuẩn=" bị=" đi=" tìm=" y,=" đẩy=" cửa=" ra=" nhưng=" lại=" thấy=" vật=" nhỏ=" kia=" đứng=" ở=" trước=" cửa=" phòng=" mình,=" mặt=" đỏ=" bừng,=" ngón=" tay=" nghịch=" nghịch,=" thân=" tình=" ủy=" khuất,=" nhìn=" thấy=" y=" phó=" ra=" bộ=" dáng=" này=" tâm=" đều=" đau,=" thật=" muốn=" ôm=" lấy=" y=" tìm=" một=" địa=" phương=" để=" hảo=" hảo=" yêu=" thương,=" cổ=" nén=" dục=" vọng=" nổi=" lên=" ở=" trong="

lòng,="=" trăn="=" định="=" nhìn="=" vật="=" nhỏ,="=" cười="=" hỏi="=" "xây="=" ra="=" chuyện="=" gì?"="=" "ta,="=" ta.....="=" ủy="=" khuất="=" nhìn="=" quân="=" hàn="=" tâm,="=" nột="=" nột="=" mọt="=" câu="=" đều="=" nói="=" không="=" được="=" vật="=" nhỏ="=" tựa="=" hồ="=" là="=" mọt="=" chút="=" cũng="=" chưa="=" thay="=" đổi,="=" giống="=" như="=" ba="=" năm="=" trước="=" đây="=" thời="=" điểm="=" lần="=" đầu="=" tiên="=" nhìn="=" thấy,="=" bộ="=" dáng="=" ngây="=" ngô="=" nhu="=" nhược="=" "xây="=" ra="=" chuyện="=" gì?"="=" ân?"="=" đem="=" người="=" kéo="=" tiến="=" vào="=" nhẹ="=" nhàng="=" hỏi="=" "ta="=" không="=" có="=" bạc."="=" nói="=" xong="=" liền="=" đầy="=" mặt="=" đỏ="=" bừng,="=" hường="=" mọt="=" người="=" không="=" quen="=" biết="=" mượn="=" bạc,="=" cũng="=" thật="=" dọa="=" người="=" kia."="=" "ta="=" có="=" a."="=" quân="=" hàn="=" tâm="=" ngoéo="=" khốe="=" môi="=" phong="=" tuyết="=" nguyệt="=" nhần="=" nhó="=" nửa="=" ngày="=" mới="=" chậm="=" rãi="=" nói="=" "kia,="=" có="=" thể="=" hay="=" không..."="=" "ân?"="=" mặt="=" đỏ="=" lên="=" "cho="=" ta="=" mượn="=" mọt="=" chút."="=" quân="=" hàn="=" tâm="=" chịu="=" đựng="=" cười,="=" vật="=" nhỏ="=" vẫn="=" là="=" như="=" thể="=" thú="=" vị="=" a."="=" ra="=" về="=" bình="=" tĩnh="=" nói="=" "đương="=" nhiên.....="=" không="=" được.....="=" phong="=" tuyết="=" nguyệt="=" mặt="=" căng="=" cứng="=" nóng="=" lên,="=" có="=" chút="=" ủy="=" khuất,="=" đầu="=" óc="=" đột="=" nhiên="=" mọt="=" cái="=" giạt="=" mình,="=" cười="=" nói="=" :==" "đúng="=" rồi,="=" ta="=" có="=" thể="=" đi="=" hỏi="=" doanh="=" vũ="=" á,="=" ta="=" vừa="=" rồi="=" nhìn="=" thấy="=" hần."="=" quân="=" hàn="=" tâm="=" nguy="=" hiểm="=" ánh="=" mắt="=" neho="=" lại,="=" mọt="=" tay="=" đem="=" y="=" ấn="=" đến="=" trên="=" tường,="=" nắm="=" lấy="=" cầm="=" y="=" hỏi="=" "doanh="=" vũ?"="=" người="=" nhưng="=" thật="=" ra="=" kêu="=" rất="=" thân="=" thiết="=" a,="=" người="=" cùng="=" hần="=" có="=" quan="=" hệ="=" gì="=" mọt="=" chút="=" cũng="=" không="=" có="=" phát="=" giác="=" chính="=" mình="=" tức="=" giận,="=" thân="=" thể="=" phần="=" nộ="=" bắt="=" đầu="=" run="=" rẩy="=" phong="=" tuyết="=" nguyệt="=" cảm="=" thấy="=" được="=" có="=" chút="=" sợ="=" nam="=" tử="=" trước="=" mắt="=" nổi="=" lên="=" ngoan="=" lệ,="=" cắn="=" cắn="=" môi,="=" đầu="=" óc="=" mọt="=" hỏi="=" thốt="=" ra:==" "là="=" nương="=" tử="=" của="=" ta="=" !=="=" quân="=" hàn="=" tâm="=" trong="=" lòng="=" lạc="=" lỏng="=" mọt="=" chút,="=" hần="=" là="=" biết="=" quan="=" hệ="=" của="=" hoa="=" doanh="=" vũ="=" cùng="=" ly="=" uyên,="=" nhưng="=" mà="=" theo="=" trong="=" miệng="=" phong="=" tuyết="=" nguyệt="=" nghe="=" thấy="=" lời="=" nói="=" như="=" vậy,="=" trong="=" lòng="=" vẫn="=" là="=" nhin="=" không="=" được="=" không="=" thoải="=" mái,="=" hận="=" không="=" thể="=" đem="=" hoa="=" doanh="=" vũ="=" mọt="=" chuồng="=" đập="=" nát.==" "nương="=" tử?"="=" hần="=" là="=" nam="=" nhân!="="=" hung="=" tợn,="=" mọt="=" chút="=" cũng="=" không="=" có="=" về="=" quân="=" tử="=" phong="=" nhã="=" "ta="=" chính="=" là="=" thích="=" nam="=" nhân!="="=" phong="=" tuyết="=" nguyệt="=" nhưng="=" lại="=" rất="=" chịu="=" thua="=" rống="=" lên="=" trở="=" về.==" quân="=" hàn="=" tâm="=" sưng="=" sốt,="=" đột="=" nhiên="=" ý="=" thức="=" được,="=" hần="=" cùng="=" phong="=" tuyết="=" nguyệt="=" quả="=" nhiên="=" đã="=" không="=" còn="=" giống="=" năm="=" đó.==" trong="=" mắt="=" y="=" tất="=" cả="=" đều="=" là="=" chính="=" mình,="=" chỉ="=" có="=" chính="=" mình.==" hai="=" tay="=" vô="=" lực="=" rủ="=" xuống,="=" bả="=" vai="=" bị="=" đựng="=" phải="=" mọt="=" chút,="=" phong="=" tuyết="=" nguyệt="=" hừ="=" mọt="=" tiếng="=" liền="=" xông="=" ra="=" ngoài.==" quân="=" hàn="=" tâm="=" đỡ="=" khóc="=" đỡ="=" cười="=" sờ="=" sờ="=" bên="=" hông,="=" vật="=" nhỏ="=" này="=" !=="=" phong="=" tuyết="=" nguyệt="=" ra="=" cửa="=" phòng="=" hừ="=" cười="=" mọt="=" tiếng,="=" phao="=" phao="=" túi="=" tiền,="=" áng="=" chừng="=" sức="=" nặng,="=" mỹ="=" nhân="=" thực="=" sự="=" giàu="=" a="=" ~="=">

14. Chương 13

CHƯƠNG 13

Tìm một nhà gian tại tửu lâu tốt nhất, điểm một bàn đầy đồ ăn, còn không ngừng chặc lưỡi: “Tiền tài bất nghĩa như nước chảy, sớm đi hoa điệu mới tốt.....”

“Phong huynh hảo nhĩ hứng a.” Một tiếng cười sang sảng truyền ra, mơ hồ có chút hương vị sủng nịch.

Phong Tuyết Nguyệt bỗng nhiên quay đầu, nhìn thấy là vị tuyết thể mỹ nam tử kia, mặt ửng hồng lên, trong lòng bàn tay theo bản năng xiết chặt túi tiền rỗng tuếch.

Quân Hàn Tâm một trận cười khê, đi đến lảng điếu trước mặt Phong Tuyết Nguyệt, cười tủm tỉm xuất ra khăn tay giúp y chà lau qua cái miệng nhỏ nhắn, buồn cười nói: “Sao gọi nhiều như thế, định làm gì hả?”

Quân Hàn Tâm tay tựa như xà, hư vô mờ mịt đem túi tiền bên hông Phong Tuyết Nguyệt tháo xuống. Cười nói: “Hảo nhẹ a.”

Phong Tuyết Nguyệt trên mặt hồng đến nóng lên, nột nột nói: “Chờ, chờ ta tìm được sư phụ ta, ta trả lại người.”

“Sư phụ người?” Có chút tò mò nheo lại ánh mắt.

“Đúng.” Phong Tuyết Nguyệt đầy mặt ngượng ngùng, “Ta, sư phụ ta có rất nhiều tiền.”

Quân Hàn Tâm tâm tư sao còn tại chỗ này, một lòng thâm nghĩ làm Phong Tuyết Nguyệt trở lại bên người mình, một lòng thâm nghĩ bồi thường. Đúng là vẫn còn cười chua sót, cho dù mắt đã tràn đầy lệ, khóe miệng vẫn thản nhiên lộ ra tươi cười có chút như không, nhẹ nhàng, thản nhiên nói: “Tại hạ Quân Hàn Tâm.”

Phong Tuyết Nguyệt lúc này mới phục hồi tinh thần lại: “Đúng rồi, người sao biết ta gọi là Phong Tuyết Nguyệt?” Bộ dáng oai đầu đáng yêu cực kỳ.

“Bởi vì, bởi vì.....” Hít vào một hơi nghẹn ngào một tiếng, “Bởi vì ta đến Miêu Cương, từng gặp qua người.” Trong lòng rất đau, này trí nhớ ngăn ngủ lại khắc cốt铭心, thật sâu khảm tiến vào trong cốt thịt. Chính mình hàng đêm bồi hồi ác mộng, ở trong mắt Phong Tuyết Nguyệt bất quá là mảnh kí ức chưa từng có được.

Chính mình không phải đã nói qua sao, gặp lại nhất định phải làm cho y sống không bằng chết, tái thà bằng ngày. Cũng thật sự đã tái kiến, trong lòng lại chỉ còn có đau đớn, cùng yêu thương năm đó chưa từng phát giác.

Phong Tuyết Nguyệt tròn mắt vừa chuyển, ánh mắt phát ra quang mang giảo hoạt, cười hào phóng nói: “Quân huynh đệ, gặp lại chỉ hận quá muộn a, bữa tiệc này ta mời, mau ngồi xuống.”

Quân Hàn Tâm cười khổ không được ngồi xuống, thanh thanh giọng nói: “Phong Tuyết Nguyệt, người chớ nên cùng ta xưng huynh gọi đệ, người chớ quên, người lấy của ta không ít bạc.”

Phong Tuyết Nguyệt ủy khuất, không phải nói sẽ trả lại người sao không?

Nhìn thấy y bày ra bộ dáng này, Quân Hàn Tâm cảm thấy mềm nhũn, thanh âm ôn hòa nói: “Ta gần nhất gặp một ít phiền toái, không biết người có hỗ trợ hay không, như thế lời này bạc thiếu liền quên đi.”

Phong Tuyết Nguyệt bĩu môi, có chút không muốn.

Quân Hàn Tâm tiếp tục nói: “Người cũng biết Hoa Doanh Vũ hiện giờ chạy nạn bên ngoài, Bát Vương gia đang nơi nơi tìm hẩn?”

Phong Tuyết Nguyệt cả kinh, lại nghe hẩn nói.

“Ta là người của Bát Vương gia.”

Phong Tuyết Nguyệt có chút mơ hồ, nhẹ giọng hỏi: “Người là có ý tứ gì?”

Quân Hàn Tâm đứng lên tinh tế nói: “Ta đã là người của Bát Vương gia, lại cũng là người của Hoàng Thượng, Bát Vương gia tâm trao Hoa Doanh Vũ, cố ý rời khỏi triều đình cùng giang hồ.”

Phong Tuyết Nguyệt nhìn trời, liên quan gì đến ta đâu.

Quân Hàn Tâm lại nói: “Bất quá Bát Vương gia vì Hoàng Thượng làm việc nhiều năm, đã xem như thu phục được giang hồ, hiện giờ Hoàng Thượng không chịu tha người, nếu là giết Hoa Doanh Vũ lại sợ Ly Uyên tức giận, liền làm cho ta đem người giấu đi, tốt nhất làm cho bọn họ đầu đến người chết ta sống.”

Phong Tuyết Nguyệt tiếp tục nhìn trời, lại không liên quan đến ta kìa.

Quân Hàn Tâm bật cười, nhéo nhéo hai má y nói: “Đừng có mà nghĩ không liên quan đến người, người chớ quên người còn thiếu ta bạc.”

Phong Tuyết Nguyệt biểu tình mếu máo, không tình nguyện nói: “Ta đây phải làm cái gì a.....”

“Mang Hoa Doanh Vũ đi.” Dừng một chút lại nói, “Ta sẽ không thương tổn hần.”

Phong Tuyết Nguyệt không tình nguyện tiêu sái tới cửa, “Ân” một tiếng xem như đáp ứng rồi.

Vừa muốn đi ra cửa lại đột nhiên bị người ôm lấy, Quân Hàn Tâm đúng là vẫn nhìn không được, gắt gao đưa y khẩu vào trong ***g ngực.

“Người làm gì a.” Phong Tuyết Nguyệt đỏ mặt lên, cả người không được tự nhiên. Trong lòng có loại cảm giác quái dị, thế nhưng tuyệt không cảm thấy sinh khí, đã có chút ngượng ngùng.

Xoay người ngẩng đầu nhìn chằm chằm Quân Hàn Tâm, nhãn khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh âm mềm mềm : “Buông ra.....”

Chung quy là muốn nói, há miệng thở dốc lại cái gì đều nói không ra, đột nhiên một tay đem Phong Tuyết Nguyệt ấn tới trên tường, cúi đầu liền hôn lên, hai tay ấn vai y, môi như cánh hoa chạm vào, mùi hương truyền đến chóp mũi Phong Tuyết Nguyệt chỉ có độc một mùi được.

Vươn đầu lưỡi thật cẩn thận khai mở đôi môi Phong Tuyết Nguyệt, dò xét đi vào, tìm được cái lưỡi đang lúi lúi kia, câu nhiều, triển miên.

Ba năm, giống như đã cách xa tam thế.

Phong Tuyết Nguyệt bình khí, cả người đều đang run rẩy, khóe mắt có nước mắt tràn ra, chính mình xảy ra chuyện gì, tựa hồ thực quyền luyện cái hôn này, rất muốn ở bên người kia, cứ như vậy trôi qua cả đời, cứ như vậy khát vọng cả đời.

Trong đầu hiện lên một màn lại một màn kia, giống như không thấy rõ hình ảnh của chính mình, có thiếu niên ngồi ở trên cỏ, đầy mặt ngượng ngùng nhìn nam tử trước mắt ôn nhu giúp mình mang vào tân hài màu trắng, thế là nở nụ cười, đầy mặt vui mừng.

Lại kí ức hoảng hốt giữa một ngày mưa, nam tử đem một cái lại một cái châu châu treo lên mái hiên, theo mưa nhỏ giọt, một viên một viên giống như trân châu.

Nước mắt cũng như chuỗi trân châu bị chặt đứt càng không ngừng rơi xuống, một giọt tích ngã trên mặt đất.

Qua thật lâu sau, bên tai truyền đến thanh âm kia không đúng, thật giống như ảo ảnh : “Chúng ta, sau này cứ như vậy đi.....”

Nâng mâu, trông thấy con mắt sáng rực của Quân Hàn Tâm, kia ánh sáng ở chỗ sâu trong đôi mắt như ngọc chảy ra nồng đậm đau thương cùng cô đơn.

Cặp bạc thần kia ngay tại bên môi mình, Phong Tuyết Nguyệt nhợt nhạt mở miệng sẽ gặp ma xát nhẹ nhàng. Hơi hơi nghiêng đầu một ít, có chút nột nột hỏi: “Cái gì vậy.....”

“Chính là như vậy.” Chuyển đầu y qua, lại một lần nữa cường thế hôn xuống, không để cho y trốn tránh.

Phong Tuyết Nguyệt bị hần hôn nhuyển xuống, một chút khí lực đều không có, tựa vào trên vai hần thở dốc.

Quân Hàn Tâm ôm trong ***g ngực, cười vuốt nhẹ sau đầu y.

Người trong ***g ngực nhẹ nhàng phát ra một tiếng: “Ân.” Khinh địch không phát hiện.

“Ân?” Quân Hàn Tâm thoáng đẩy y ra một ít, khó có thể tin nhìn y.

Phong Tuyết Nguyệt đỏ bừng khuôn mặt, hét to một tiếng: “Ân chính là đáp ứng rồi thôi.” Nói xong lại đem đầu vùi vào trong ***g ngực hần, không cho người xem!

Quân Hàn Tâm có chút giật mình, hần vốn tưởng rằng Phong Tuyết Nguyệt sau khi sống lại sẽ là không bao giờ... thích mình nữa, lại không thể tưởng được bảo bối như vậy lại dễ dàng lần nữa trở về bên mình. Trong lòng có chút chua xót, thêm một lần chính là dễ dàng chiếm được như vậy, cho nên khinh thị, cho nên mất đi.

Tưởng tượng đến vừa rồi vì cùng Phong Tuyết Nguyệt có liên hệ liền cùng hấn giao dịch, không khỏi nở nụ cười.

Phong Tuyết Nguyệt nghe thấy hấn cười, nghĩ đến hấn cười nhạo bộ dáng mình, mân mê miệng trềng hấn, cả giận nói: “Không cho phép cười !”

“Hảo hảo, không cười.” Sờ sờ ngực, không đến nơi đến chốn, trong lòng thực vui mừng.

Hai người liền cứ tư thế ôm nhau này trong chốc lát, Phong Tuyết Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn, nhẹ nhàng nói: “Đói.....”

Quân Hàn Tâm lời kéo y ngồi xuống, vừa ngồi xuống Phong Tuyết Nguyệt liền ngửa đầu hé miệng, nghiêm nhiên một bộ dáng phải ụy.

Quân Hàn Tâm ách nhiên thất tiểu, trước kia cũng không có cái dạng này, hiện tại sao càng phát ra nuông chiều như vậy .

Quân Hàn Tâm chọn chọn mi nói: “Phải ụy?”

“Không ụy không để cho người thân.”

Quân Hàn Tâm cười ngửa đi đường quen đưa y ôm đến trên đùi, một ngụm đồ ăn ụy đến.

Phong Tuyết Nguyệt tuyệt không cảm thấy được không tốt, trong lòng luôn luôn có một loại cảm giác là lạ, tựa hồ đã từng phát sinh qua trường hợp này.

Phong Tuyết Nguyệt đem gì đó trong miệng nuốt vào, ở trên miệng Quân Hàn Tâm bẹp một ngụm, đột nhiên nói: “Ta cuối cùng cũng cảm thấy được người thực muốn xin lỗi ta.”

Quân Hàn Tâm cả kinh, lập tức cười nói: “Nói cái gì vậy, chúng ta không phải mới nhận thức sao ?”

Phong Tuyết Nguyệt ngẫm lại, lại nói: “Nói như vậy không sai, chính là ta vì cái gì phải với người cùng một chỗ? Cái kia tôm, mau gấp, còn có cá, xương cốt phải bỏ sạch sẽ.”

Quân Hàn Tâm bật cười, này tiểu tử tông sau khi mất trí nhớ ý định là tới khắc chính mình mà.

Phong Tuyết Nguyệt nghĩ nghĩ nói, chính mình cũng không hiểu được, rõ ràng là lần đầu tiên gặp người này, thế nhưng lại tùy tiện đáp ứng với hấn ở cạnh với hấn. Nghĩ lại tưởng tượng, xú lão đầu không phải nói, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân chính là vợ mình . Kia hấn là đúng vậy.

Quân Hàn Tâm bỗng nhiên cười nói: “Tuyết Nguyệt, ước định vừa rồi hấn người sẽ không quên đi.” Không nghĩ để người tái rồi khỏi chính mình.

Phong Tuyết Nguyệt vừa nghe, gắt gao bắt lấy túi tiền, ủy ủy khuất khuất nhìn hấn, mềm mại nói: “Ta không có bạc trả lại người.....”

Ở bên hông y vỗ vỗ một phen, nói: “Của chúng ta đều là của người, còn so đo bạc làm cái gì.”

“Vậy người vừa rồi sao khi để ta?”

Quân Hàn Tâm cười: ” Lúc nào a ???”

” Lúc muốn ta trả lại bạc.” Dừng một chút lại nói, “Giống con cáo già.”

Quân Hàn Tâm tức giận đến xanh mặt, dùng sức cắn mạnh lấy đôi môi y.

Phong Tuyết Nguyệt ăn đau, dùng lực đẩy hấn ra, ồn ào: “Ta không cần cùng người nữa.”

Quân Hàn Tâm làm sao còn chịu được lời nói như vậy, ôm y ngàn hồng vạn lừa mới dỗ được y nở nụ cười.

Ngày hôm sau sáng sớm Quân Hàn Tâm liền khẩn cấp muốn đi tìm Phong Tuyết Nguyệt, gõ cửa đến nửa ngày cũng chưa thấy có người ra mở, nghĩ thâm, rằng vật nhỏ hiện tại lại giống tiểu trư.

Đẩy cửa đi vào, tươi cười nháy mắt cứng đờ, trong phòng làm sao còn có bóng người, trên bàn hé ra tờ giấy, viết : Ta là cảm thấy được thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là Hoa Doanh Vũ, cảm ơn bạc của người, còn có lần sau đừng đem đầu lưỡi với vào, ướt sũng khó chịu chết được.

Đúng vào lúc này, Thư Nghiễn vội vội vàng vàng tới tìm Quân Hàn Tâm, vừa thấy hần liền vội nói: “Không thấy Hoa Doanh Vũ đâu.”

Quân Hàn Tâm sắc mặt xanh mét, đem trang giấy tê một cái dập nát. Gắt gao nắm thành quyền, móng tay khảm tiến vào trong thịt.

Phong Tuyết Nguyệt, người lừa ta hai lần, tiếp theo khiến người sẽ chết không nơi chôn thân!

“Thư Nghiễn, truyền lệnh ta, canh chừng Tuyết Nguyệt trở về! Đừng giết chết, ta muốn cho y sống không bằng chết!”

Phong Tuyết Nguyệt mang theo Hoa Doanh Vũ hoan hỉ vui mừng trở về Miêu Cương, ba năm đi không trở lại, một hồi đi liền đi gặp bà bà, thân thể bà bà vẫn là tốt lắm a, nam tử kia thể nhưng lại cùng tiểu muội Cao gia thành thân, còn sinh một đại tiểu tử béo mập.

Phong Tuyết Nguyệt thích cực kỳ, mỗi ngày đều ôm tiểu tử béo kia chạy tới chạy lui, vật nhỏ kêu Kì Nhân, phấn phấn nộn nộn, ánh mắt không thể mở, hé ra cái miệng nhỏ nhảnh mở rồi lại ngậm, rất đáng yêu.

Tiểu Cao muội muội cũng không có cách nào khác, thấy y thích như thế liền cho y bày đặt dưỡng hai ngày.

Phong Tuyết Nguyệt cao hứng, cả ngày ôm tiểu oa nhi, cũng không nhớ rõ trong nhà còn có tổ tông !

Hoa Doanh Vũ thủy chung mây đen đầy đầu, Phong Tuyết Nguyệt một ngày về nhà nhưng lại phát hiện mặt Hoa Doanh Vũ bị hủy dung ! Từng tuyết đại phương hoa, khuynh quốc khuynh thành, hiện giờ thần tình mệt mỏi, sọc trải rộng.

Cảm thấy cả kinh suýt nữa đánh rớt tiểu oa nhi trong lòng .

Phong Tuyết Nguyệt biết, Hoa Doanh Vũ là tự hại chính mình, tâm bỗng nhiên đau đớn, hốc mắt bỗng nhiên xốt , tự mình hại mình thì sẽ vui vẻ hơn được chút nào sao ?

Yêu thủy chung là thứ gì đó tối không đáng tin, hờ hững xoay người, cuối cùng vẫn là không mở miệng đi an ủi được.

Ôm tiểu oa nhi phấn điều ngọc mài đi đến bên dòng suối, nhẹ nhàng ca hát, đùa đùa nó, tâm tình chậm rãi cũng tốt hơn một ít.

Đem tiểu bảo bảo đặt ở bên bãi cỏ bên dòng suối, chính mình cúi thấp lưng xuống vốc một ngụm nước uống hết. Đúng vào lúc này, một bóng đen hiện lên, trước mắt một trận phiêu lượng, thân kiếm thẳng tắp hướng chính mình đâm tới.

Phong Tuyết Nguyệt cả kinh, thân hình chợt lóe, ôm lấy tiểu oa nhi thối lui hai bước.

Vài năm này đi theo Huyền Dịch đạo nhân chung quanh chạy loạn, ngũ hành thuật nhưng thật ra học hơn phân nửa, đến nỗi võ công lại chỉ biết một ít da lông.

Sợ bị thương búp bê trong ngực, lại không dám tùy tiện thi độc, trầm ngâm một lát quyết định chạy trước.

Quay người lại, lập tức thi triển thân hình, người nọ che mặt thể tới rào rạt, mỗi một kiếm đều gây sát thương. Hai người dây dưa thật lâu, Phong Tuyết Nguyệt cũng thủy chung thoát thân không được.

Người bịt mặt hai mắt hiện lên một đạo quang mang lợi hại, nâng mắt nhìn thẳng tiểu oa nhi trong ngực Phong Tuyết Nguyệt, giờ kiếm hướng đứa trẻ đâm tới.

Phong Tuyết Nguyệt trong lòng lạnh lùng, theo bản năng đem tiểu oa nhi hộ vào trong ngực, nghiêng người nghênh kiếm. Hai mắt nhắm nghiền, hẳn đã có quyết tâm phải chết.

Tình huống hết sức mãnh liệt treo chuông, một đạo bóng trắng hiện lên, song chỉ giữ lấy mũi kiếm, mắt lạnh đảo qua, trong tay dùng một chút lực thân kiếm vỡ thành bột mịn, phiêu tán vô tung vô tích.

Hắc y nhân nhìn thấy Quân Hàn Tâm, lập tức quì một gối, cung kính nói một tiếng: “Chủ nhân.” Sắc mặt cung kính.

Quân Hàn Tâm sắc mặt rét run, cả giận nói: “Ai cho người đả thương y ?”

Hắc y nhân có chút buồn bực, rõ ràng thu được lệnh đuổi giết. Tuy là như thế nhưng cũng nhắm chặt miệng, một câu cũng không dám nói ra.

Quân Hàn Tâm chậm rãi xoay người sang chỗ khác, Phong Tuyết Nguyệt chính là đang đỡ tiểu oa nhi trong ngực, xoay người dư quang bắt gặp Quân Hàn Tâm, chậm rãi nâng lên mắt, trong ánh mắt có chút khiếp đảm, không khỏi thối lui từng bước.

Quân Hàn Tâm liếc mắt một cái tiểu oa nhi phần điêu ngọc mài trong ***g ngực y, gắt gao mãn thần tức giận lan tràn. Mắt phiếm sát ý, lạnh lùng nói: “Người này, ta tới giết!” Ngữ tất, trong hư vô mờ mịt đã muốn ra tay, một phen nắm lấy cổ Phong Tuyết Nguyệt.

Phong Tuyết Nguyệt cả kinh, tay lại đem người ôm càng chặt.

Quân Hàn Tâm mím môi, trong tay tăng lớn khí lực. Người trước mắt khoe mắt chậm rãi tràn ra nước mắt, trong lòng mềm nhũn, tay vẫn là buông lỏng ra, thản nhiên không có một tia độ ẩm nói: “Lần sau, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

Hất tay xoay người liền đi, ngoái đầu nhìn lại trên khoe mắt cũng có chất lỏng ẩm áp tràn ra, không nghĩ thừa nhận chính mình là đồ kỹ. Cẩn chặt răng tốc độ nhanh hơn, đối với hắc y nhân bên cạnh nói: “Hủy bỏ lệnh đuổi giết.”

Hắc y nhân đáp ứng với một tiếng lập tức phi thân rời đi.

“Từ từ.” Quân Hàn Tâm nghe được thanh âm của Phong Tuyết Nguyệt thì cước bộ dừng một chút, do dự một chút vẫn là về phía trước đi.

“Quân Hàn Tâm, cực cương là nam hài.”

Quân Hàn Tâm một chút cũng không có quay đầu lại, khoe miệng lại nhin không được giờ lên.

Phong Tuyết Nguyệt trong lòng có chút lo lắng không hiểu nổi, chuyển tới trước mặt hắn, có chút chân tay luống cuống.

Quân Hàn Tâm mím môi dương trang sinh khí, nói: “Liên quan gì đến ta.”

Phong Tuyết Nguyệt vừa nghe, cũng không liên quan đến hắn, trong lòng có chút mất mát, thế là nhìn mũi chân lặng yên.

Quân Hàn Tâm mắt liếc nhìn y một cái, hừ lạnh một tiếng lại nói: “Người ngày đó rời ta mà đi, lưu lại tờ giấy liền quên đi? Người thực nghĩ rằng ta Quân Hàn Tâm có thể tha người sao?”

Phong Tuyết Nguyệt có chút ủy khuất, mềm mềm hỏi: “Kia, vậy sao người phải bày ra bộ dạng như vậy.....”

Quân Hàn Tâm hừ lạnh một tiếng xoay người bước đi, Phong Tuyết Nguyệt vô thức vươn tay nắm lấy góc áo hắn, chết cũng không chịu buông ra.

Hai người liền như thế giằng co thật lâu sau, Quân Hàn Tâm mới lạnh lạnh nói: “Ướt sũng, không thoải mái?”

“A?” Phong Tuyết Nguyệt có chút mặc danh kỳ diệu nhìn hắn.

Quân Hàn Tâm cười lạnh một tiếng, đè lại y liền hôn xuống, đầu lưỡi thấp nhiệt tham tiến vào loạn giáo thông suốt, hôn thật lâu sau mới buông y ra, buồn bã nói: “Không thoải mái?”

Phong Tuyết Nguyệt mặt đỏ lên, biết hắn đang nói cái gì, ánh mắt trừng, cư nhiên cũng có chút sinh khí, nam nhân này thật sự là lòng dạ hẹp hòi. Nhẹ nhàng đem tiểu oa nhi trong lòng đặt ở trên cổ mềm, rồi mới đi đến trước mặt Quân Hàn Tâm, hừ một tiếng.

Quân Hàn Tâm nhú mày, Phong Tuyết Nguyệt nói lầm bầm hai tiếng, đột nhiên thân hắn, học bộ dáng của hắn đem đầu lưỡi vói vào loạn giáo.

Quân Hàn Tâm cả kinh, có chút nột nột mặc y thân cận, Phong Tuyết Nguyệt thật lâu sau mới buông lỏng ra, lạnh lùng nói: “Thoải mái?”

Quân Hàn Tâm đỏ khốc đỏ cười nhìn y, vật nhỏ còn biết mang thù đó. Nhẹ nhàng hỏi: “Muốn làm không?”

Phong Tuyết Nguyệt vừa nghe, trên mặt lập tức như bị đốt nóng, toàn bộ hồng rực thập phần đáng yêu.

Quân Hàn Tâm có tâm tư muốn ôm y, đưa y đến trong ***g ngực ghé vào lỗ tai thổi một hơi, thấp giọng nói: “Có sao, à?”

Phong Tuyết Nguyệt nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nói: “Muốn.” Dừng một chút, lại nói: “Muốn ở mặt trên.”

Quân Hàn Tâm sắc mặt lạnh lùng, đẩy y ra.

Phong Tuyết Nguyệt lại dựa vào khăn cầu nói: “Được không?”

Tái đẩy ra.

Tái dựa vào.

Đẩy ra.

Dựa vào.

“Hảo! Sợ người!” Cười nói xong một câu này, bỗng nhiên ôn nhu, khẽ vuốt vành tai Phong Tuyết Nguyệt, ôn nhu nói: “Người cao hứng là tốt rồi.”

Phong Tuyết Nguyệt trong lòng chợt hăng! Một chút, địa phương trong lòng tối mềm mại lập tức bị xâm chiếm. Xong rồi, lần này thật sự thích rồi!

Cười tủm tỉm kiễng chân ở trên mặt Quân Hàn Tâm hôn một cái, nắm tay hắn ôm lấy tiểu oa nhi cười nói: “Đi, ta mang người đi gặp bà bà.”

Quân Hàn Tâm bị y nắm, đi từ từ trên đồng cỏ bát ngát, trong lòng bình thường trở lại, cuối cùng viên mãn. Lúc này đây mới chân thật có cảm giác một lần nữa có được Phong Tuyết Nguyệt.

Hàng đêm trời cao vô ngần, này nhất thành bất biến gì đó luôn có vẻ dài lâu xa xưa, thế là bị xem nhẹ. Đã nghĩ cảm tình này, nguyên tưởng rằng không tồn tại gì đó cũng đã ôm lấy thật sâu.

“Cho ta ôm đi.” Quân Hàn Tâm cười tủm tỉm nhìn y, tâm tình rất không sai.

Phong Tuyết Nguyệt hồ nghi đã quên hẳn liếc mắt một cái, đem tiểu oa nhi trong ngực ôm chặt hơn chút.

Quân Hàn Tâm thấy y một bộ dáng đề phòng, cười nói: “Cũng không phải người sinh, ta động nó làm cái gì?”

Phong Tuyết Nguyệt nở nụ cười, thế là Quân Hàn Tâm trong lòng ôm tiểu nhi, trong tay nắm một đại nhi, một đường đi về phía trước.

Nhanh chóng đến phòng nhỏ, Quân Hàn Tâm bỗng nhiên dừng bước, trầm ngâm một lát mới nói: “Tuyết Nguyệt, ta nhớ ta còn có việc gấp, hiện tại phải đi.”

Kỳ thật Quân Hàn Tâm là sợ gặp được nam tử, dù sao nam nhân kia ba năm trước đây gặp qua mình, hắn và Phong Tuyết Nguyệt vẫn chưa ổn định, không nghĩ đề cập đến chuyện tình phía trước.

Phong Tuyết Nguyệt cũng không vui, mới cùng một chỗ sao đã muốn đi. Quyết miệng cả người cứng nhắc.

Quân Hàn Tâm cười tủm tỉm ở trên môi y trác một ngụm, nhẹ giọng hỏi: “Muốn theo ta đến Trung Nguyên không?”

Phong Tuyết Nguyệt ngẩn người, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, đột nhiên cảm thấy đầu rất đau, bộ phận bị thiếu trong trí nhớ một chút ở trong đầu bồi hồi, mơ mơ hồ hồ khán bất chân thiết.

Quân Hàn Tâm thấy y do dự, lại hỏi một lần: “Muốn cùng ca ca đi Trung Nguyên không?”

Ca ca?

“Ca ca.....” Phong Tuyết Nguyệt nhẹ giọng nỉ non, “Ca ca.....”

“Xảy ra chuyện gì?” Miệng cười ôn nhu mê người, làm cho Phong Tuyết Nguyệt tâm nhảy dựng.

Dùng sức gạt đầu: ” Được.”

Quân Hàn Tâm nhẹ nhàng thở ra, độ cung khoe miệng phát ra càng lớn.

Phong Tuyết Nguyệt nghĩ nghĩ nghiêng đầu nói: “Bất quá ta hiện tại không thể đi theo người, ta còn muốn chiếu cố Hoa Doanh Vũ, hẳn gần nhất không tốt.....”

Quân Hàn Tâm mím môi, hẳn dự đoán được quyền lực nhất định phải là Ly Uyên diệt trừ, nhưng mà Ly Uyên chỉ có cùng Hoa Doanh Vũ một chỗ mới có thể cam tâm tình nguyện rời xa triều đình. Cho nên, Ly Uyên nhất định phải tìm được Hoa Doanh Vũ!

Trầm ngâm một lát cười nói: “Tự nhiên là được rồi, ca ca xong việc sẽ tìm người, được không ?”

“Kia phải bao lâu a?”

Quân Hàn Tâm mỉm cười: “Người nghĩ muốn bao lâu?”

“Càng nhanh càng tốt.”

Quân Hàn Tâm xoa bóp mũi y nói: “Người cái triền nhân tinh!”

“Àn, ta nghĩ thượng người sớm một chút sẽ tốt hơn.”

.....

Quân Hàn Tâm mím môi không nói.

Phong Tuyết Nguyệt ôm lấy thất lưng hẳn cọ hai cái, có chút rầu rĩ dựa vào hẳn nói: “Ca ca, người nói Ly Uyên có thể hay không tìm đến Doanh Vũ?”

Quân Hàn Tâm tối chịu không nổi gọi mình là ca ca, kia thanh âm mềm mại nhu nhu rơi vào trong tai liền tiến nhập xương cốt , làm sao còn nghe được đến mặt sau trong lời nói của y.

Trong lòng cảm thán thập phần, đã lâu không có nghe y như thế gọi mình.

Vừa cúi đầu đã thấy Phong Tuyết Nguyệt hai mắt sương mù nhìn mình, hấp một hơi mỉm cười nói: “Người nghĩ muốn hẳn tới sao?”

“Nghĩ muốn a.”

“Kia hẳn nhất định sẽ đến.”

Ta liệu rời khỏi nơi này..... có đúng không ????

15. Chương 14

CHƯƠNG 14

Long đông tịch tuyết, Tiễn Tình trong cốc nhất phái ngân bạch, suối nước róc rách vô tận. Đã không còn tiếng ve kêu ngày hè, ngược lại có vẻ nhất phái tịch liêu.

“Công tử, đã đến Lạc thành.” Thư Nghiễn bấm báo xong liền cho phép bỏ câu đưa tin trong tay cất cánh .

Quân Hàn Tâm hơi hơi gợn lên khoe môi, cuối cùng đã trở lại.

Thư Nghiễn thấy hẳn tựa hồ bộ dáng thật cao hứng, có chút khó hiểu nói: “Công tử, người sao cao hứng như thế, Bất Vương gia trở về chẳng phải trong lời nói có ý không muốn cầm quyền sao ?”

Quân Hàn Tâm liếc nhìn hẳn một cái, tâm tình không tồi liền nói: “Hoa Doanh Vũ cùng triều đình, hẳn chỉ có thể chọn một cái. Hơn nữa, hẳn nhất định chọn Hoa Doanh Vũ.”

Đến lúc đó mâu thuẫn trở nên gay gắt, triều đình liền rút cuộc không chấp nhận được hẳn, một khi Ly Uyên ly khai, giang hồ liền từ từ nằm trong tay mình!

Thư Nghiễn nghiêng đầu: “Kia công tử, chờ người sau khi nắm trong tay giang hồ thì muốn làm gì ?”

Quân Hàn Tâm cả kinh, quay đầu trừng hẳn một cái, cả giận nói: “Lắm miệng.” Vung tay áo liền vào phòng.

Quân Hàn Tâm nằm trên giường trong lòng có chút loạn, xưa đâu như bây giờ, này đã tâm sớm bị mài mòn sạch sẽ, hiện tại giống như một loại quán tính, mỗi một bước đều hướng kế hoạch đi tới.

Chính là, hiện tại thậm nghĩ cùng Phong Tuyết Nguyệt bên nhau. Bỗng nhiên nở nụ cười, ba năm trước đây chính mình làm một quyết định, còn không kịp thực hiện thì Phong Tuyết Nguyệt liền rời đi. Hiện giờ còn muốn đảm đương thật sự là buồn cười, chính mình chớ không phải là nghĩ muốn giẫm lên vết xe đổ?

Không bao giờ... có thể nữa, thật vất vả một lần để người kia quay về một lần nữa, nên hảo hảo quý trọng .

Chuyện tình của Ly Uyên thì tùy theo bọn họ đi thôi, chính mình cũng không tiện nhúng tay, đến lúc đó nghĩ biện pháp thoát thân, mang theo Tuyết Nguyệt chu du khắp nơi chẳng phải tốt sao ?

o()o~o(>_<)o~=" o)/~=" o()o (_)~()/~=" (^o^)/~=" o__o~=" ="
phong=" tuyết=" nguyệt=" đi=" theo=" hoa=" doanh=" vũ=" tới=" hoa=" ảnh=" giáo,=" "
lúc=" này=" hoa=" ảnh=" giáo=" đã=" hoàn=" toàn=" bị=" triều=" đình=" nắm=" "
trong=" tay,=" trong=" ngoài=" đều=" là=" người=" của=" triều=" đình,=" hoa=" "
doanh=" vũ=" vẫn=" là=" nghênh=" ngang=" tiến=" tiến=" xuất=" xuất,=" tuy=" rằng=" "
hoa=" doanh=" vũ=" không=" phải=" là=" giáo=" chủ,=" nhưng=" nghiễm=" nhiên=" "
đã=" là=" vương=" phi=" của=" ly=" uyên=" !==" phong=" tuyết=" nguyệt=" ôm=" "
hành=" lý=" vào=" phòng=" khách,=" trong=" lòng=" suy=" nghĩ=" làm=" sao=" tìm=" "
được=" quân=" hàn=" tâm,=" đang=" ở=" trầm=" tư=" kinh=" hồng=" thoáng=" bắt=" "
gặp=" chính=" mình=" trong=" gương=" đồng,=" nhưng=" lại=" phát=" hiện=" có=" "
một=" đầu=" tóc=" đen!==" chính=" mình=" cũng=" từng=" hoài=" nghi=" cái=" đầu=" "
bạc=" trắng=" này=" là=" từ=" đâu=" mà=" tới,=" bắt=" quá=" cũng=" không=" sao=" "
cả,=" cũng=" sẽ=" không=" miệt=" mài=" theo=" đuổi,=" hiện=" tại=" nghĩ=" đến=" "
nhưng=" thật=" ra=" cực=" kỳ=" kỳ=" quái.==" thân=" thể=" đột=" nhiên=" bị=" kéo=" "
vào=" một=" cái=" ấm=" áp=" ôm=" áp,=" trong=" lòng=" cả=" kinh,=" vừa=" nhắc=" "
đầu=" nhưng=" lại=" thấy=" quân=" hàn=" tâm=" đôi=" mắt=" mang=" ý=" cười.==" "
“người,=" người=" sao=" lại=" ở=" trong=" này=" phong=" tuyết=" nguyệt=" một=" "
bộ=" dạng=" ngơ=" ngác.==" quân=" hàn=" tâm=" thân=" y=" một=" ngụm,=" không=" "
dấu=" vết=" chặn=" lại=" đề=" tài=" nói:==" “nhớ=" người.”=“ phong=" tuyết=" nguyệt=" "
mặt=" đỏ=" lên=" liền=" đám=" hẳn.==" quân=" hàn=" tâm=" cười=" tùm=" tùm=" "
hỏi:==" “có=" muốn=" ta=" ở=" lại=" không=" phong=" tuyết=" nguyệt=" cơ=" hồ=" "
là=" không=" cần=" (phải)=“ nghĩ=" ngại,=" liền=" đáp:==" “=“ có=" “=“ quân=" hàn=" "
tâm=" nhéo=" nhéo=" hai=" má=" y=" liền=" mang=" theo=" y=" rời=" đi.=“ ngoài=" "
cửa=" sổ=" tuyết=" mùa=" đông=" phiêu=" phiêu,=" trong=" trướng=" xuân=" tiêu=" "
mộng.=“ quân=" hàn=" tâm=" ôm=" chặt=" lấy=" y,=" hôn=" lên=" môi=" y,=" động=" "
tác=" mềm=" nhẹ=" thâm=" tình.=“ phong=" tuyết=" nguyệt=" có=" chút=" nốt=" nốt=" "
hỏi:==" “như=" thế=" lần=" này=" ta=" ở=" mặt=" trên=" nha=" “lần=" sau.”=“ nói=" "
xong=" không=" để=" cho=" y=" phản=" kháng=" liền=" áp=" đảo,=" bốn=" cánh=" "
môi=" cùng=" thiếp=" lại=" một=" chỗ,=" hai=" tay=" trượt=" xuống=" dưới,=" trượt=" "
đến=" một=" mảnh=" cấm=" địa.=“ phong=" tuyết=" nguyệt=" thật=" sâu=" hấp=" "
một=" ngụm=" lương=" khí,=" thân=" thể=" như=" trước=" vẫn=" ngày=" ngô=" như=" "
vậy,=" ngưng=" ngưng=" khi=" độ=" cung=" đứng=" dậy,=" hơi=" hơi=" đầy=" hẳn=" "
ra=" một=" ít.=“ quân=" hàn=" tâm=" làm=" sao=" còn=" nhần=" được,=" thuận=" "
thực=" đem=" quần=" áo=" hai=" người=" cởi=" bỏ.=“ thân=" hình=" ấm=" áp=" "
giao=" triền=" giống=" như=" củi=" khô=" lửa=" bốc,=" quân=" hàn=" tâm=" cười=" "
khẽ=" gầy=" nhẹ=" đỉnh=" hoa=" hành=" của=" phong=" tuyết=" nguyệt,=" vật=" nhỏ=" "

rất=" nhanh=" liên=" ngẩng=" đầu=" lên,=" run=" rẩy=" đầu=" thập=" phần=" đáng=" yêu.= " "hảo=" đáng=" yêu.....=" nhẹ=" nhàng=" nói=" một=" câu=" lập=" tức=" cúi=" người=" hàm=" trụ,=" vừa=" nuốt=" vừa=" phun=" thập=" phần=" có=" tiết=" tấu.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" chịu=" không=" nổi,=" cố=" tình=" lại=" rất=" thoải=" mái,=" chột=" thân=" hình=" giật=" mình=" một=" cái,=" nhưng=" lại=" toàn=" bộ=" bắn=" ra.= " quân=" hàn=" tâm=" mím=" cười,=" chưa=" nói=" gì=" liên=" nuốt=" xuống.= " chính=" hấn=" hiểu=" được,=" nếu=" là=" ba=" năm=" trước=" đây=" hấn=" sẽ=" không=" vì=" phong=" tuyết=" nguyệt=" mà=" làm=" như=" vậy,=" hấn=" vẫn=" cho=" rằng=" loại=" sự=" tình=" này=" đều=" là=" luyện=" đồng=" mới=" có=" thể=" làm,=" phong=" tuyết=" nguyệt=" khi=" đó=" là=" nửa=" luyện=" đồng.= " xưa=" đầu=" như=" hiện=" tại,=" phong=" tuyết=" nguyệt=" là=" bảo=" bối=" của=" mình,=" là=" bảo=" bối=" tối=" quý=" trọng.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" nhần=" khuôn=" mặt=" nhỏ=" nhần,=" "ô=" oa=" một=" tiếng=" nhưng=" lại=" khóc=" ra.= " quân=" hàn=" tâm=" cả=" kinh,=" lập=" tức=" đưa=" y=" ôm=" vào=" trong=" ***g=" ngực=" dõ=" dành=" nói:= " "sao=" lại=" khóc?= " làm=" người=" mất=" hứng=" sao=" chóp=" mũi=" đỏ=" bưng,=" vừa=" kéo=" vừa=" nói:= " "ta=" thật=" là=" xấu,=" ta.....=" ô=" oa.....=" " quân=" hàn=" tâm=" bật=" cười,=" xoa=" bóp=" mũi=" y,=" gia=" khóa=" này!= " "đừng=" khóc.= " ân?"=" hấp=" hấp=" cái=" mũi:= " "muốn=" khóc.= " quân=" hàn=" tâm=" cổ=" họng=" nghẹn=" ngào=" một=" chút,=" phong=" tuyết=" nguyệt=" cái=" dạng=" này=" quả=" thực=" là=" rất=" mê=" người,=" thân=" thể=" phá=" lệ=" mềm=" mại,=" làn=" da=" phấn=" nộn,=" chóp=" mũi=" vì=" khóc=" mà=" hồng=" hồng,=" hai=" mắt=" dăm=" lệ=" lưng=" tròng=" nhìn=" mình.= " một=" ngậm=" hôn=" lên,=" đem=" phong=" tuyết=" nguyệt=" đẩy=" ngã,=" bàn=" tay=" to=" lướt=" qua=" da=" thịt=" non=" mịn,=" đi=" vào=" khối=" cảm=" địa.= " tham=" nhập=" một=" ngón=" tay,=" thực=" nhanh,=" thực=" vừa=" lòng!= " quân=" hàn=" tâm=" có=" chút=" đắc=" ý=" nở=" nụ=" cười,=" phong=" tuyết=" nguyệt=" quả=" nhiên=" là=" chỉ=" thuộc=" về=" riêng=" mình.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" mất=" tự=" nhiên=" ngắt=" nhẹ,=" nhẹ=" nhàng=" nói:= " "đau.....=" "ta=" sẽ=" ôn=" nhu.....=" " ngón=" tay=" đột=" nhiên=" đỉnh=" tới=" chỗ=" nổi=" lên=" một=" chút,=" nhần=" nhi=" dưới=" thân=" run=" lên,=" phát=" ra=" một=" tiếng=" rên=" rĩ=" mị=" nhần.= " khuếch=" trương=" xong,=" cái=" kia=" lửa=" nóng=" một=" chút=" đi=" vào,=" mới=" đầu=" là=" động=" tác=" thông=" thả,=" đợi=" sau=" khi=" phong=" tuyết=" nguyệt=" quen=" thuộc,=" đột=" nhiên=" động=" tác=" tăng=" lớn,=" mỗi=" một=" lần=" đều=" đỉnh=" đến=" chỗ=" nổi=" lên=" kia.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" hai=" chân=" vòng=" lấy=" thất=" lưng=" hấn,=" có=" chút=" ngưỡng=" ngừng=" che=" mặt=" mình,=" miệng=" vẫn=" là=" rên=" rĩ=" liên=" tục.= " quân=" hàn=" tâm=" cúi=" xuống=" thân=" mình=" cần=" lấy=" thù=" du=" phần=" hồng=" trước=" ngực,=" vừa=" gặm=" nhấm=" vừa=" lôi=" kéo,=" làm=" cho=" phong=" tuyết=" nguyệt=" vừa=" nhột=" vừa=" tê=" đại=" .=" đột=" nhiên=" đỉnh=" một=" cái=" thật=" sâu,=" chất=" lỏng=" nóng=" bóng=" toàn=" bộ=" bắn=" vào=" trong=" cơ=" thể=" phong=" tuyết=" nguyệt=" đây=" là=" lần=" đầu=" tiên=" thân=" thiết=" sau=" khi=" hai=" người=" tách=" nhau=" ra,=" quân=" hàn=" tâm=" không=" nghĩ=" làm=" bị=" thương=" phong=" tuyết=" nguyệt.= " sau=" khi=" dùng=" tể=" quyền=" chà=" lau=" sạch=" sẽ=" khi=" liên=" một=" tay=" ôm=" lấy=" nhần=" vào=" trong=" ngực,=" vành=" tai=" tóc=" mai=" chạm=" nhau.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" giống=" con=" con=" mèo=" nhỏ=" oa=" ở=" trong=" ***g=" ngực=" hấn=" ngoan=" ngoan=" xảo=" xảo,=" tựa=" hồ=" thực=" bình=" thường=" giống=" như=" nhiều=" năm=" trước.= " quân=" hàn=" tâm=" nhìn=" y=" thật=" lâu,=" bỗng=" nhiên=" nở=" nụ=" cười,=" [= " hối=" tình=" tương=" tư="]=" trừ=" bỏ=" làm=" cho=" hấn=" thất=" ý,=" cũng=" không=" dùng=" làm=" gì.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" thấy=" hấn=" cười=" tùm=" tĩm,=" ôm=" lấy=" mặt=" hấn=" bẹp=" một=" ngậm,=" bỗng=" nhiên=" sâu=" kín=" nhìn=" hấn=" nói=" "ly=" uyên=" muốn=" kết=" hôn=" với=" hoa=" doanh=" vũ.= " quân=" hàn=" tâm=" bật=" cười,=" hoa=" doanh=" vũ=" trách=" không=" được=" bị=" người=" coi=" là=" yêu=" nhần,=" thể=" nhưng=" lại=" nghĩ=" ra=" biện=" pháp=" cùng=" nam=" tử=" lập="

ít,=" "ở=" "địa=" "phương=" "y=" "uống=" "qua=" "tái=" "một=" "ngụm=" "hàm=" "trụ=" "miệng=" "chén,=" "cười=" "nói=" "“uống=" "rất=" "tốt.”=" "quân=" "hàn=" "tâm=" "buông=" "chuyện=" "tình=" "trong=" "tay,=" "một=" "lòng=" "cùng=" "y,=" "hai=" "người=" "cả=" "ngày=" "ở=" "cùng=" "một=" "chỗ.= "hai=" "người=" "dường=" "như=" "cách=" "thế=" "thân=" "một=" "kiếp,=" "không=" "để=" "ý=" "tới=" "chuyện=" "giang=" "hồ.= "thẳng=" "đến=" "ngày=" "nào=" "đó,=" "cuối=" "cùng=" "mới=" "phát=" "hiện,=" "tất=" "cả=" "chuyện=" "xưa=" "cũng=" "không=" "dựa=" "theo=" "chính=" "mình=" "tưởng=" "tượng=" "mà=" "phát=" "triển,=" "tất=" "cả=" "kết=" "cục=" "cũng=" "không=" "như=" "người=" "muốn.= "trời=" "cao=" "chẳng=" "qua=" "là=" "cho=" "chính=" "mình=" "một=" "cơ=" "hội,=" "làm=" "cho=" "hai=" "người=" "gặp=" "lại=" "nhau.= "lại=" "đã=" "quên,=" "trời=" "cao=" "cấp=" "chính=" "mình=" "không=" "phải=" "phong=" "tuyệt=" "nguyệt,=" "chính=" "là=" "một=" "cái=" "cơ=" "hội=" "mà=" "thôi.= "mà=" "chính=" "mình=" "lần=" "nữa=" "lộng=" "xảo=" "thành=" "chuyên.= "_____=" "ngày=" "nào=" "đó,=" "đồng=" "tuyệt=" "kéo=" "dài,=" "phong=" "tuyệt=" "nguyệt=" "vui=" "vẻ=" "giống=" "như=" "một=" "chú=" "thỏ=" "nhỏ.= "quân=" "hàn=" "tâm=" "đứng=" "ở=" "dưới=" "mái=" "hiên,=" "khuôn=" "mặt=" "tươi=" "cười=" "trong=" "suốt.= "trên=" "người=" "phong=" "tuyệt=" "nguyệt=" "khoác=" "áo=" "chàng=" "lông=" "hồ=" "có=" "vẻ=" "quá=" "lớn=" "của=" "quân=" "hàn=" "tâm,=" "có=" "vẻ=" "dáng=" "người=" "càng=" "thêm=" "nhỏ=" "xinh,=" "khí=" "sắc=" "hồng=" "nhuận.tuyệt=" "tinh=" "tế=" "roi=" "dùng=" "ở=" "trên=" "người=" "y,=" "che=" "lấp=" "tóc=" "đen=" "đậm=" "đậm,=" "giống=" "như=" "là=" "tinh=" "linh=" "đáng=" "yêu=" "linh=" "động.= "xoay=" "người=" "đổi=" "với=" "quân=" "hàn=" "tâm=" "hồ=" "to=" "“ca=" "ca,=" "người=" "lại=" "đây.”=" "quân=" "hàn=" "tâm=" "thoáng=" "như=" "không=" "nghe=" "thấy,=" "có=" "ý=" "đùa=" "y,=" "chọn=" "chọn=" "mi=" "như=" "cũ=" "đứng=" "tại=" "chỗ.= "phong=" "tuyệt=" "nguyệt=" "có=" "chút=" "giận,=" "đô=" "khởi=" "đôi=" "môi=" "đỏ=" "tươi=" "hướng=" "về=" "phía=" "quân=" "hàn=" "tâm=" "chạy=" "tới.= "dưới=" "chân=" "lảo=" "đảo=" "một=" "cái,=" "dẫm=" "phải=" "vật=" "áo=" "quá=" "dài,=" "phanh=" "một=" "tiếng=" "liền=" "tế=" "ngã=" "trên=" "mặt=" "đất,=" "cuốn=" "lên=" "vô=" "số=" "tuyệt=" "trắng.= "quân=" "hàn=" "tâm=" "quýnh=" "lên,=" "lập=" "tức=" "tiến=" "lên=" "ôm=" "lấy=" "y,=" "đem=" "vật=" "nhỏ=" "ủy=" "khuất=" "ôm=" "vào=" "trong=" "phòng=" "tinh=" "tế=" "xem=" "xét.= "phong=" "tuyệt=" "nguyệt=" "tế=" "ngã=" "ở=" "trên=" "mặt=" "đất=" "phủ=" "tuyệt=" "mềm=" "nên=" "không=" "có=" "đau,=" "lại=" "vẫn=" "là=" "tức=" "giận=" "đánh=" "hắn,=" "trong=" "thanh=" "âm=" "có=" "chút=" "ủy=" "khuất:= "“ta=" "gọi=" "người,=" "người=" "cũng=" "không=" "lại=" "đây.”=" "quân=" "hàn=" "tâm=" "làm=" "sao=" "còn=" "bỏ=" "được,=" "đau=" "lòng=" "đến=" "rối=" "tinh=" "rối=" "mù,=" "vội=" "vàng=" "nói=" "xin=" "lỗi,=" "đổi=" "với=" "hai=" "má=" "phấn=" "phấn=" "chính=" "là=" "hôn=" "một=" "ngụm.= "“y=" "phục=" "quá=" "lớn.....=" "miêu=" "cương=" "làm=" "sao=" "có=" "lạnh=" "như=" "thế,=" "chính=" "mình=" "tự=" "nhiên=" "cũng=" "không=" "có=" "xiêm=" "y=" "dây,=" "tưởng=" "tượng=" "đến=" "vừa=" "rối=" "mới=" "bị=" "ngã=" "một=" "cái=" "liền=" "không=" "vui=" "làm=" "nũng.= "quân=" "hàn=" "tâm=" "thấy=" "y=" "mặt=" "đỏ=" "lên,=" "bộ=" "dáng=" "giống=" "như=" "oán=" "giận=" "lại=" "giống=" "như=" "làm=" "nũng,=" "trong=" "lòng=" "nhanh=" "chóng=" "vui=" "mừng.= "ai=" "có=" "phúc=" "khí=" "tốt=" "như=" "hắn=" "a,=" "dường=" "một=" "cái=" "bảo=" "bối=" "nhi=" "đáng=" "yêu=" "phấn=" "phấn=" "nộn=" "nộn=" "như=" "thế,=" "chính=" "là=" "ôm=" "vào=" "trong=" "ngực=" "lòng=" "liền=" "tràn=" "đầy=" "vui=" "mừng.= "“bộ=" "đồ=" "mới=" "làm=" "còn=" "chưa=" "tốt,=" "để=" "ta=" "bảo=" "thư=" "nghiễn=" "đi=" "thúc=" "giục.”=" "bộ=" "dạng=" "cười=" "túm=" "tỉm,=" "vẻ=" "mặt=" "không=" "có=" "hảo=" "ý,=" "chính=" "là=" "thích=" "vật=" "nhỏ=" "mặc=" "y=" "phục=" "của=" "mình,=" "có=" "một=" "loại=" "cắm=" "giác=" "tự=" "hào=" "khi=" "ôm=" "lấy=" "a.= "“ca=" "ca=" "người=" "lạnh=" "không=" "vừa=" "mới=" "ủy=" "khuất=" "còn=" "sốt=" "lại,=" "hốc=" "mắt=" "như=" "trước=" "ướt=" "sưng.= "quân=" "hàn=" "tâm=" "luôn=" "luôn=" "không=" "thích=" "mặc=" "nhiều,=" "hiện=" "tại=" "cùng=" "phong=" "tuyệt=" "nguyệt=" "một=" "chỗ=" "liền=" "lại=" "càng=" "không=" "sợ=" "lạnh.= "lạnh=" "chê=" "cười,=" "mỗi=" "ngày=" "đều=" "dục=" "hỏa=" "đốt=" "người!= "gặp=" "quân=" "hàn=" "tâm=" "không=" "nói=" "lời=" "nào,=" "phong=" "tuyệt=" "nguyệt=" "chậm=" "rãi=" "giải=" "khai=" "áo=" "khoác,=" "đem=" "quân=" "hàn=" "tâm=" "bao=" "trụ,=" "thân=" "hình=" "ấm=" "áp=" "dịch=" "lại=" "gần.= "ánh=" "mắt=" "loan=" "thành=" "hình=" "nguyệt=" "nha=" " :=" "“như=" "vậy=" "liền=" "ấm=" "áp.”=" "quân=" "hàn=" "tâm=" "nhìn=" "khuôn=" "mặt=" "y=" "tươi=" "cười=" "đáng=" "yêu,=" "dục=" "hỏa="

đây=" " lên=" " luôn=" " qua=" " phía=" " sau=" " ôm=" " trụ=" " lấy=" " y," " bàn=" " tay=" " to=" " hoạt=" " hạ=" " ở=" " cái=" " móng=" " nhéo=" " mấy=" " điểm=" " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " có=" " chút=" " hờn=" " dỗi=" " bắt=" " lấy=" " cái=" " tay=" " của=" " hấn=" " đang=" " đặt=" " ở=" " móng=" " := " " không=" " để=" " cho=" " sờ=" " vật=" " nhỏ=" " đặc=" " ý=" " cười=" " quân=" " hàn=" " tâm=" " mỉnh=" " cười=" " lại=" " có=" " chút=" " tính=" " trẻ=" " con=" " nói=" " "cứ=" " sờ=" " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " đô=" " khởi=" " miệng=" " "người=" " đáp=" " người=" " tuyết=" " cho=" " ta=" " mới=" " cho=" " sờ=" " quân=" " hàn=" " tâm=" " mân=" " thần=" " không=" " nói=" " lời=" " nào," " chính=" " là=" " không=" " chịu=" " đứng=" " lên=" " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " dựa=" " lại=" " gần=" " ghé=" " vào=" " lỗ=" " tai=" " hấn=" " nhẹ=" " nhàng=" " nói=" " "người=" " đáp=" " cái=" " kia=" " lớn=" " một=" " chút," " ta=" " như=" " thế=" " liền=" " cho=" " người=" " sờ=" " sờ," " rồi=" " mới=" " cái=" " kia," " quân=" " hàn=" " tâm=" " đỡ=" " khóc=" " đỡ=" " cười," " thật=" " không=" " biết=" " vật=" " nhỏ=" " này=" " đang=" " nói=" " cái=" " gì=" " xoa=" " bóp=" " hai=" " má=" " y=" " := " " hảo=" " hảo," " ca=" " ca=" " đáp=" " phong=" " tuyết=" " nguyệt," " sau=" " đó=" " cũng=" " không=" " cần=" " người=" " nữa," " nhéo=" " mũi=" " y=" " xong=" " mới=" " đứng=" " dậy," " "hừ!" " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " sinh=" " khí," " mặt=" " đỏ=" " lên," " ca=" " ca=" " sao=" " luôn=" " trên=" " mình=" " như=" " vậy," " quân=" " hàn=" " tâm=" " đi=" " tới=" " cửa," " thấy=" " y=" " sinh=" " khí," " đi=" " trở=" " về=" " đến=" " theo=" " phía=" " sau=" " ôm=" " lấy=" " y," " nhẹ=" " nhàng=" " hàm=" " lộng=" " vành=" " tai=" " y," " nói=" " "lại=" " đáp=" " cả=" " quân=" " hàn=" " tâm," " được=" " không=" " vật=" " nhỏ=" " cao=" " hứng," " quay=" " đầu=" " đối=" " với=" " bờ=" " môi=" " của=" " hấn=" " chính=" " là=" " hôn=" " một=" " ngậm=" " quân=" " hàn=" " tâm=" " nhìn=" " thấy=" " kia=" " một=" " mảnh=" " tuyết=" " địa=" " trắng=" " xoa=" " liền=" " cảm=" " thán," " luôn=" " luôn=" " tự=" " cho=" " tiên=" " tình=" " công=" " tử=" " là=" " thanh=" " cao," " hiện=" " nay=" " thật=" " sự=" " thành=" " si=" " nhân," " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " cũng=" " ngồi=" " không=" " yên," " theo=" " trong=" " phòng=" " chạy=" " đến=" " quân=" " hàn=" " tâm=" " đáp=" " người=" " tuyết," " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " hướng=" " trên=" " người=" " quân=" " hàn=" " tâm=" " rải=" " tuyết," " thật=" " lâu=" " sau," " người=" " tuyết=" " cuối=" " cùng=" " cũng=" " ra=" " hình=" " dáng," " quân=" " hàn=" " tâm=" " xoay=" " người=" " bắt=" " lấy=" " tay=" " y," " bàn=" " tay=" " nhỏ=" " bé=" " trắng=" " noãn=" " đã=" " muốn=" " hồng=" " hồng=" " toàn=" " bộ," " quân=" " hàn=" " tâm=" " đau=" " lòng," " hôn=" " nhẹ=" " lên=" " hai=" " má=" " lạnh=" " lẽo=" " của=" " y," " dụ=" " dỗ=" " nói=" " "ngoan=" " ngoan," " mau=" " vào=" " trong=" " phòng=" " đi," " quân=" " hàn=" " tâm=" " bên=" " ngoài=" " đứng=" " đó=" " là=" " mấy=" " canh=" " giờ," " cuối=" " cùng=" " đem=" " hai=" " cái=" " người=" " tuyết=" " đáp=" " tốt=" " lắm," " trong=" " đó=" " nhìn=" " một=" " cái=" " tượng=" " càng=" " nhìn=" " càng=" " thấy=" " nhỏ=" " nhắn," " giống=" " như=" " tuyết=" " nguyệt=" " đáng=" " yêu=" " của=" " hấn=" " a=" " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " vẫn=" " ghé=" " vào=" " cửa=" " sổ=" " nhìn=" " qua=" " bên=" " này," " có=" " một=" " chút=" " nhịn=" " không=" " được," " vội=" " vàng=" " chạy=" " ra=" " gặp=" " lòng=" " bàn=" " tay=" " quân=" " hàn=" " tâm=" " cũng=" " đã=" " hồng=" " hồng," " có=" " chút=" " ngượng=" " ngừng=" " đứng=" " trước=" " mặt=" " hấn," " quân=" " hàn=" " tâm=" " chọn=" " chọn=" " mi=" " hỏi=" " "không=" " thích=" " sao=" " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " đầu=" " lắc=" " như=" " trổng=" " bối=" " đột=" " nhiên=" " nắm=" " lấy=" " hai=" " tay=" " hạnh=" " như=" " bằng=" " của=" " hấn=" " đặt=" " ở=" " cái=" " móng=" " mình," " đứng=" " đắn=" " nói=" " "cho=" " người=" " sờ=" " quân=" " hàn=" " tâm=" " chịu=" " đựng=" " cười," " một=" " phen=" " ôm=" " lấy=" " y=" " := " " vào=" " nhà=" " sờ=" " vật=" " nhỏ=" " lá=" " gan=" " không=" " nhỏ=" " a," " thế=" " nhưng=" " hấp=" " dẫn=" " mình," " từ=" " từ=" " để=" " sờ=" " đến=" " đủ!" " vừa=" " định=" " vào=" " nhà," " quân=" " hàn=" " tâm=" " bỗng=" " nhiên=" " cau=" " mày," " buông=" " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " nhẹ=" " nhàng=" " nói=" " "người=" " đi=" " vào=" " trước," " ca=" " ca=" " có=" " bằng=" " hữu=" " đến=" " đây," " ta=" " rất=" " nhanh=" " trở=" " về," " nói=" " xong=" " cũng=" " không=" " nghe=" " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " gọi=" " to," " vẫn=" " cất=" " bước=" " đi=" " ra=" " xa=" " .=" " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " nhìn=" " bóng=" " dáng=" " hấn=" " rồi=" " trâm=" " hạ=" " mặt," " lòng=" " bàn=" " tay=" " không=" " tự=" " giác=" " nắm=" " chặt," " ánh=" " mắt=" " trong=" " treo=" " nhưng=" " lạnh=" " lùng," " hỗn=" " loạn=" " thống=" " khổ=" " cùng=" " cô=" " đơn=" " xoay=" " người=" " vào=" " phòng," " tìm=" " một=" " bầu=" " rượu=" " rồi=" " liền=" " ngồi=" " bắt=" " động=" " nhìn=" " bình=" " trúc=" " diệp=" " thanh=" " trước=" " mặt=" " mà=" " phần=" " uất," " phong=" " tuyết=" " nguyệt=" " mặt=" " không=" " chút=" " thay=" " đổi," " cúi=" " đầu=" " lại=" " trong=" " mắt=" " đã=" " mấy=" " phần=" " bi=" " thương=" " bỗng=" " nhiên=" " nghe=" " thấy=" " một=" " cái=" " thanh=" " âm="

cười=" dài,=" mang=" theo=" mấy=" phần=" già=" nua=" cùng=" ý=" cười=" vui=" vè.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" chặm=" rãi=" ngẩng=" đầu,=" thân=" nhiên=" nói=" "ngươi=" sao=" lại=" đến=" đây?"=" huyền=" dịch=" đạo=" nhân=" cười=" tùm=" tùm=" vuốt=" râu,=" xem=" xét=" một=" bầu=" rượu=" kia=" đến=" chảy=" nước=" miếng.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" chĩa=" chĩa=" tiểu=" hồ,=" "uống=" đi.= " thanh=" âm=" không=" nóng=" không=" lạnh,=" không=" hề=" phập=" phồng.= " huyền=" dịch=" đạo=" nhân=" thở=" dài,=" một=" bên=" uống=" rượu=" một=" bên=" nói=" "là=" chuẩn=" bị=" cho=" quân=" nhi=" đi.= " một=" ngậm=" ẩm=" hạ,=" trong=" lòng=" liên=" tiếp=" khen=" là=" hảo=" tửu.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" nhọt=" nhọt=" nở=" nụ=" cười,=" cười=" đến=" vãn=" đậm=" phong=" khinh.= " huyền=" dịch=" đạo=" nhân=" nhếch=" miệng:= " "hảo=" tửu=" a,=" đúng=" rồi,=" ngươi=" là=" tại=" thời=" điểm=" nào=" nhớ=" ra=" phong=" tuyết=" nguyệt=" chặm=" rãi=" cúi=" đầu,=" bắt=" lấy=" một=" lọn=" tóc=" đen=" buồn=" bã=" nói=" "dài=" ra=" bao=" nhiêu=" tóc=" đen,=" ta=" liền=" nhớ=" được=" bấy=" nhiêu.= " dứt=" lời,=" dùng=" sức=" dứt=" một=" cái,=" một=" đoạn=" tóc=" đen=" bị=" dứt=" xuống,=" khinh=" phiêu=" rơi=" trên=" mặt=" đất,=" kia=" trong=" nháy=" mắt=" đau=" đớn=" đến=" tận=" xương=" cốt.= " huyền=" dịch=" đạo=" nhân=" hơi=" hơi=" nhú=" mi,=" mấp=" máy=" môi=" không=" biết=" nói=" cái=" gì.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" nở=" nụ=" cười,=" cười=" đến=" chảy=" cả=" nước=" mắt=" "a,=" nếu=" không=" phải=" ta=" dùng=" qua=" [= " tương=" tư=" cổ="],=" ta=" lại=" như=" thế=" nào=" có=" thể=" nhớ=" được.= " chung=" quy=" là=" nghiệt=" duyên=" a,=" nhân=" quả=" luân=" hồi,=" cuối=" cùng=" dứt=" ra=" không=" được=" còn=" để=" tâm=" ý=" phiền=" loạn.= " huyền=" dịch=" đạo=" nhân=" thở=" dài,=" vẫn=" còn=" uống=" rượu,=" thật=" lâu=" sau=" mới=" nói:= " "hối=" hận=" phong=" tuyết=" nguyệt=" đứng=" dậy,=" lung=" lay=" sắp=" đổ,=" "ta=" như=" thế=" nào=" có=" thể=" ta=" không=" phải=" phong=" tuyết=" nguyệt=" của=" ba=" năm=" trước=" đây,=" ta=" cũng=" sẽ=" không=" vì=" ai=" mà=" tự=" liêm=" miệng=" vết=" thương,=" vì=" quân=" hàn=" tâm=" đem=" chính=" mình=" biến=" thành=" giống=" như=" một=" cái=" luyến=" đồng.= " hai=" tay=" chống=" bàn,=" hơi=" buông=" lỏng=" tay=" liền=" có=" thể=" té=" ngã=" trên=" mặt=" đất.= " huyền=" dịch=" đạo=" nhân=" uống=" xong=" một=" chén=" rượu=" cuối=" cùng,=" đứng=" dậy,=" thân=" nhiên=" nói:= " "uống=" rượu=" xong=" rồi,=" vi=" sư=" có=" việc=" tìm=" người.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" không=" nói=" lời=" nào,=" trong=" phòng=" một=" mảnh=" yên=" tĩnh,=" thật=" lâu=" sau=" mới=" nghe=" thấy=" huyền=" dịch=" đạo=" nhân=" thân=" nhiên=" nói:= " "hoàng=" thượng=" muốn=" gặp=" người.= " = " hừ=" (-∞)-=" tức=" (^) (@ @) ~ / (o) / ~ = " (~ = " o = " ~) ~ zzo (v) o ~ ~ o (= " > <) o = " gió=" đêm=" phơ=" phát,=" vãng=" trắng=" khuyết=" treo=" tại=" ngọn=" cây,=" hoảng=" hốt=" cảm=" thấy=" được=" nó=" lay=" động,=" lung=" lay=" đến=" sắp=" đổ=" như=" nhìn=" vào=" ảo=" ảnh.= " giữa=" hồ=" có=" một=" ngôi=" đình,=" nước=" gợn=" khởi=" gợn=" sóng,=" vào=" chớm=" đông=" gió=" hơi=" hơi=" lạnh,=" đăm=" có=" chút=" đau.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" đi=" vào=" một=" đoạn,=" mới=" phát=" hiện=" giữa=" hồ=" có=" một=" người=" ngồi,=" rót=" một=" bầu=" rượu=" nhọt=" nhọt=" tự=" ẩm,=" phía=" sau=" có=" hai=" cái=" nam=" tử=" mặc=" y=" phục=" thống=" nhất,=" bội=" kiếm=" treo=" bên=" người.= " người=" nọ=" y=" phục=" hồng=" sắc,=" một=" đầu=" tóc=" đen=" dùng=" một=" đoạn=" tơ=" bó=" lại=" phía=" sau=" đầu,=" mặt=" mày=" anh=" tuấn,=" bạc=" thân=" vi=" câu,=" một=" đôi=" mắt=" tràn=" đầy=" tính=" kẻ.= " thân=" thể=" thoáng=" ngửa=" ra=" phía=" sau,=" đối=" với=" phong=" tuyết=" nguyệt=" chọn=" chọn=" mi.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" có=" chút=" chán=" ghét=" nhìn=" sang=" một=" phía,=" lại=" không=" biết=" động=" tác=" hẹp=" hòi=" như=" thể=" có=" bao=" nhiêu=" đáng=" yêu.= " nam=" tử=" mím=" cười,=" bông=" nhiên=" bắt=" cần=" đòi=" nở=" nụ=" cười:= " "quỳ=" xuống.= " thanh=" âm=" nhẹ=" cũng=" không=" mất=" uy=" nghiêm,=" làm=" cho=" người=" ta=" bông=" ngẩn=" ra.= " phong=" tuyết=" nguyệt=" có=" chút=" đổi=" hừ=" một=" tiếng,=" sắc=" mặt=" trong=" treo=" nhưng=" lạnh=" lùng.= " nam=" tử=" bông=" nhiên=" cười=" ha=" ha,=" bước=" qua="

thạch=" bàn=" đi=" đến=" trước=" mặt=" y,=" một=" phen=" nắm=" lấy=" cầm=" y,=" hung=" hăng=" nói:=" “người=" muốn=" chết=" sao?=" phong=" tuyết=" nguyệt=" bị=" bắt=" nhìn=" thẳng=" hăn,=" lực=" đạo=" chỗ=" cầm=" cơ=" hồ=" muốn=" đem=" mình=" bóp=" vụn.=” rất=" muốn=" ra=" tay,=" nghĩ=" lại=" tưởng=" tượng=" quân=" hàn=" tâm=" là=" người=" của=" hăn,=" chính=" mình=" nếu=" động=" thủ=" quân=" hàn=" tâm=" nhất=" định=" chịu=" dính=" lúu.=” hóc=" mắt=" đau=" đến=" tràn=" hơi=" nước,=" phóng=" thấp=" thanh=" âm=" mềm=" mềm=" nói:=" “ta=" quỳ.....=" hai=" má=" phần=" nộn=" trưởng=" đến=" đỏ=" bùng,=" đôi=" mắt=" ẩm=" ướt,=" môi=" ngáp=" ngừng.=” ly=" trình=" nhẹ=" buông=" tay,=" có=" chút=" kinh=" ngạc=" nhìn=" y.=” thấy=" phong=" tuyết=" nguyệt=" phải=" lay=" hạ,=" bỗng=" nhiên=" một=" phen=" giữ=" chặt=" y,=" tay=" kéo=" một=" cái=" liền=" đưa=" vào=" trong=" ngực,=" vươn=" tay=" cười=" vuốt=" nhẹ=" đôi=" môi=" như=" cánh=" hoa,=" bỗng=" nhiên=" nói:=" “trách=" không=" được=" quân=" hàn=" tâm=" thích=" người=" như=" thể.=” phong=" tuyết=" nguyệt=" có=" chút=" không=" được=" tự=" nhiên=" thân=" thủ=" bắt=" lấy=" bàn=" tay=" đang=" hướng=" chỗ=" thất=" lưng=" y,=" thần=" tình=" không=" tình=" nguyện.=” ly=" trình=" tay=" căng=" thẳng,=" đem=" người=" càng=" kéo=" sát=" thêm=" một=" ít.=” phong=" tuyết=" nguyệt=" u=" oán=" nhìn=" hăn,=" khấn=" cầu=" nói:=" “buông=" ra.....=" ly=" trình=" buồn=" cười=" nhìn=" y,=" “người,=" là=" đang=" yêu=" cầu=" trẫm=" nói=" xong=" cười=" ha=" ha,=" buông=" phong=" tuyết=" nguyệt.=” ngồi=" vào=" tại=" chỗ=" bùng=" một=" chén=" rượu,=" cười=" hỏi:=" “người=" cũng=" biết=" trẫm=" vì=" sao=" bắt=" người?“=” bắt=" phong=" tuyết=" nguyệt=" cười=" cười,=" xú=" lão=" đầu!=” ly=" trình=" tự=" hỏi=" tự=" nói:=" “ly=" uyên=" có=" hoa=" doanh=" vũ,=" liền=" thoát=" ly=" triều=" đình,=" quân=" hàn=" tâm=" có=" người,=" cũng=" muốn=" rời=" trẫm=" mà=" đi.=” ly=" uyên,=" trẫm=" thả,=" còn=" quân=" hàn=" tâm!=” thả=" không=" được!=” ánh=" mắt=" đột=" nhiên=" âm=" ngoan=" lảng=" lẹ.=” phong=" tuyết=" nguyệt=" ngẩn=" ra,=" thối=" lui=" từng=" bước,=" vừa=" định=" hỏi=" “vì=" cái=" gì,=" đột=" nhiên=" nghĩ=" đến=" quân=" hàn=" tâm=" cùng=" ly=" tán,=" chưa=" sót=" nói:=" “quân=" hàn=" tâm=" mới=" không=" vì=" ta!=” ly=" trình=" sững=" sốt,=" bỗng=" nhiên=" nổ=" nụ=" cười:=" “sao=" có=" vẽ=" chán=" chường=" vậy.=” nhìn=" phong=" tuyết=" nguyệt=" vẽ=" mặt=" ủy=" khuất,=" nhin=" không=" được=" nói:=" “người=" nếu=" cảm=" thấy=" đi=" theo=" quân=" hàn=" tâm=" ủy=" khuất,=" không=" bằng=" đi=" theo=" trẫm,=" trẫm.....=" “hảo.=” ly=" trình=" còn=" chưa=" nói=" xong,=" phong=" tuyết=" nguyệt=" nhưng=" lại=" một=" ngụm=" đã=" đáp=" ứng=" rồi.=”>

16. Chương 15

CHƯƠNG 15

Ly Trinh sững sốt, sắc mặt nhợt không được lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, lá gan vặt nhỏ này thực không nhỏ, còn muốn lợi dụng mình? Vừa định nói chuyện, nhắc đầu lại thấy Phong Tuyết Nguyệt ánh mắt hồng hồng, biểu tình u oán.

Cảm thấy mềm nhũn, nhẹ nhàng nói: “Hiểu rõ rồi chứ?”

“Hiểu rõ rồi!” Khẩu khí tràn đầy giận dữ.

Ly Trinh cười ‘hừ’ một tiếng, nói: “Người muốn hay không xoay người liếc mắt một cái?”

Phong Tuyết Nguyệt ngẩn ra, cảm giác được phía sau là ánh mắt âm lãnh, thân thể run rẩy cũng không dám quay đầu lại, chỉ có thể đối với Ly Trinh nghiêng rằng nghiêng lợi.

Ly Trinh dở khóc dở cười, tiểu tử tông này rốt cuộc là làm cái gì a ? Đáng yêu thành như vậy?

Quân Hàn Tâm lãnh nghiêm mặt tiến lên, quỳ xuống cung kính nói: “Hoàng Thượng, Quân Hàn Tâm ta đối Hoàng Thượng trung tâm có trời đất chứng giám, tuyệt sẽ không giống như Bát Vương gia rời khỏi triều đình.”

Ly Trinh nắm chén trà lắc lư, cười một tiếng, vẻ mặt không kiềm chế được: “Đây là biểu thị trung tâm ? Trẫm đã sớm biết người trung tâm như một, cần chi nhiều lời ?”

Quân Hàn Tâm nhấp thần, sắc mặt xanh mét: “Hoàng Thượng, Tuyết Nguyệt y..... Y cùng ta đã có phu thê chi thực.”

Ly Trinh cười ha ha: “Chê cười, cái gì mà có phu thê chi thực với Quân Hàn Tâm người, bất quá cũng chỉ là một luyện đồng, người gấp cái gì?”

Quân Hàn Tâm còn chưa nói, Phong Tuyết Nguyệt nhưng lại rất nóng nảy, đối với Ly Trinh hô to một câu: “Ta không phải luyện đồng!”

Ly Trinh cười: “Đi theo Trẫm tự nhiên không phải, đi theo lời Hàn Tâm hẳn.....”

Phong Tuyết Nguyệt ánh mắt hồng hồng, cúi đầu bả vai khẽ run.

Ly Trinh liếc mắt nhìn y một cái, có chút không đành lòng, nhân tiện nói: “Quân Hàn Tâm, Trẫm hôm nay gọi các người đến, chính là nghĩ muốn nhắc nhở các người một chút, người nếu nghĩ muốn lập tức rời triều đình, Phong Tuyết Nguyệt chỉ có chết!” Nói xong liền đứng dậy rời đi, đi đến bên người Phong Tuyết Nguyệt cười nói: “Nếu một ngày Quân Hàn Tâm không cần người, người liền đi theo Trẫm, Trẫm nhưng thật ra rất thích nha.”

Nói xong liền cười ha ha ly khai.

Quân Hàn Tâm đi đến trước mặt Phong Tuyết Nguyệt, vẻ mặt lạnh lùng, đột nhiên đem Phong Tuyết Nguyệt mắt đỏ hồng một phen ôm vào trong ***g ngực, ôm chặt lấy, như là tuyên bố quyền sở hữu ở bên tai y hung tợn nói: “Nhớ kỹ, người chỉ có thể là của Quân Hàn Tâm ta ! Ít trêu chọc nam nhân khác, bằng không, cho dù là Hoàng Đế ta cũng giết!”

Phong Tuyết Nguyệt hấp hấp cái mũi, mềm mềm nói: “Người làm đau ta.....”

Quân Hàn Tâm hừ một tiếng, hôn nhẹ lên mí mắt y : “Làm sao không đau người, chính là đứa ngốc này, luôn khiến ta phải ghen.”

Phong Tuyết Nguyệt sờ nước mắt liền nói: “Người chính là đem ta thành luyện đồng !”

Quân Hàn Tâm nhìn thấy y bày ra bộ dáng mày liền dờ khóc dờ cười,

Quân Hàn Tâm một phen ôm lấy y, thấp giọng nói một câu: “Trở về thu thập người!”

Một hồi tới Tiễn Tình Cư, lập tức đem người đặt ở dưới thân, vừa cởi quần áo vừa nói: “Hoàng Thượng đối ta có ân, nhưng ta Quân Hàn Tâm không phải người tốt gì, người nào dám đối bảo bối của ta động tâm tư, ta đều không tha cho hẳn.”

Phong Tuyết Nguyệt thần tình thống khổ, mở mắt ra ai oán nhìn hắn, nhẹ nhàng nói: “Không cần gạt ta.”

Quân Hàn Tâm có chút đau lòng, hiện tại Phong Tuyết Nguyệt liền muốn như tiểu động vật bị bỏ rơi, ủy ủy khuất khuất, mặt tràn đầy khủng hoảng.

Quân Hàn Tâm khẽ hôn hai má y, ghé vào lỗ tai y thì thào: “Nhất định sẽ không.....”

Phong Tuyết Nguyệt ngẩng đầu ôm lấy mặt Quân Hàn Tâm, nhắm mắt hôn lên, đầu lưỡi quấn lẫn nhau, liều chết triển miên, thẳng đến khi không thể hô hấp, hoảng hốt cảm thấy được chính mình như sắp chết mới chậm rãi buông ra.

Hai mắt sương mù nhìn Quân Hàn Tâm, nhẹ giọng nói: “Ta đối với người..... Thực sự còn.....”

Quân Hàn Tâm mỉm cười: “Đứa ngốc, ta cũng giống người.”

Tóc đen rối tung, rơi rụng một giường đầy tóc, Quân Hàn Tâm cuối cùng nói: “Tuyết Nguyệt, ca ca sẽ nắm lấy người cả đời.”

Cái kia thiếu niên ngây ngô vừa đi không quay lại, nhắm mắt đưa lưng về phía Quân Hàn Tâm giả bộ ngủ, nghe được thanh âm mờ ảo không thực kia, mỉm cười, tâm từng đợt trồi đau.

Nào là lời nói thật, chính mình vĩnh viễn phân không rõ ràng.

Quân Hàn Tâm từng nói qua lời ngon tiếng ngọt hết thấy đều không tính. Cho đến hôm nay, mình sao lại đi tin hần.

Bất quá chỉ là hoàng lương nhất mộng*, là mộng, cuối cùng cũng phải tỉnh.

(*Hoàng lương nhất mộng: giấc mộng kê vàng : sự mơ tưởng viễn vông và những ước mong không thể thực hiện được.)

Bỗng nhiên nhớ tới ba năm trước đây trụy nhai khi tâm tình, lại bỗng nhiên nghĩ đến Hoa Doanh Vũ dùng cách thức hủy dung báo phục Ly Uyên, nguyên lai đều là giống nhau. Bất quá là muốn dùng phương pháp tối cực đoan làm cho chính mình đau triệt nội tâm, phóng không ra, chiếm không được, cuối cùng tình nguyện trở nên thấp hèn.

Duyên hoa thốn tấn, chính mình nguyên lai vẫn bất quá là một..... Luyến đồng.....

Vào trời đông khó thấy được thái dương, đạo ánh sáng rạng đông đầu tiên xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, phòng lập tức sáng rực rỡ, ngay cả bồn hoa bên cửa sổ cũng tựa hồ phiếm kim quang.

Khi Quân Hàn Tâm mở mắt ra việc thứ nhất trong nháy mắt đó là tìm kiếm người trong ***g ngực, tay duỗi ra lại tiếp xúc một cái khoảng không. Phút chốc mở to mắt lập tức gọi Thư Nghiễn.

Thư Nghiễn sờ sờ đầu, vẻ mặt mê vông, chỉ lắc đầu nói không nên một câu.

Quân Hàn Tâm tìm Phong Tuyết Nguyệt xung quanh, lại không hề thấy tung tích. Hoảng hốt nhớ tới ba năm trước đây, chính mình như thế nào tìm khắp mà không thấy người nọ.

Trong ngực kịch liệt phập phồng, rốt cuộc kiềm chế không được dòng cảm xúc này. Vung tay áo, chưởng phong đả rơi một mảng lá khô.

“Tìm ra Tuyết Nguyệt cho ta!!!!” Thanh âm tràn đầy phẫn nộ, tâm lại bắt đầu run rẩy, ngực tràn ngập tình tự sầu lo này.

Tay áo bay lên, vẻ mặt ngưng trọng, sắc mặt trắng bệch, hai tay gắt gao nắm chặt, khớp xương cũng trở nên trắng bệch.

Ở cửa đứng thật lâu, ngày hết trăng lên, thủy chung tâm thần vẫn chưa yên ổn. Biết trời chiều đã tắt, mới xa xa trông thấy một lão nhân với cái đầu bạc tu lũ (một mái đầu bạc).

Quân Hàn Tâm ngẩn ra, sắc mặt xanh mét, tiến lên liền cả giận nói: “Người để cho ta làm bộ như không biết y khôi phục trí nhớ, hiện tại đâu? Hiện tại ngay cả người cũng không thấy ! !”

Huyền Dịch đạo nhân cười tủm tỉm vuốt vuốt râu, cười nói: “Cái gọi là khổ tận cam lai* (*Đắng hết ngọt đến), không có việc này người sao lại biết quý trọng ?”

“Y ở nơi nào?” Cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, móng tay gắt gao đâm vào trong da thịt.

Huyền Dịch đạo nhân bí hiểm cười cười: “Hoa. Ảnh. giáo.” Vừa mới nói xong, Quân Hàn Tâm tựa như gió bay ra ngoài.

Phong Tuyết Nguyệt mặt không chút thay đổi đứng ở trong đại điện của Hoa Doanh Vũ, Ly tán ngồi ở chính giữa phía trên, chung quanh đầy những ngô công, té xà (*), như hổ rình mồi nhìn y.

(*) Ngô công, té xà : rắn rết, độc xà

Ly Tán nghiêng răng nghiêng lợi dè dặt nói: “Phong Tuyết Nguyệt, người muốn làm gì ? !”

Phong Tuyết Nguyệt xoay người nhìn hần, bỗng nhiên sâu kín cúi đầu, giật giật y phục, nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi.....”

Ly Tán làm sao còn sinh khí, nhựt chí hừ một tiếng mới nói: “Người muốn như thế nào?”

Phong Tuyết Nguyệt hốc mắt đều ảm , ánh mắt hồng hồng vô cùng đáng thương: “Chờ, chờ ca ca đến đây, ta liền thả người.”

Ly Tán hì hì cười: “Người bày ra bộ dáng này, Quân Hàn Tâm nhìn phải đau lòng chết mất thôi.”

Phong Tuyết Nguyệt hấp hấp không khí, cái mũi đỏ bừng.

Chợt nghe tiếng bước chân cấp tốc, Phong Tuyết Nguyệt chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy đó là vẻ mặt băng sương của Quân Hàn Tâm.

“Ca ca.....”

Nghe được Phong Tuyết Nguyệt dùng thanh âm mềm mềm dính dính gọi chính mình, cảm thấy mềm nhũn, tức giận liền tiêu vài phần. Trong giây lát trông thấy kia đây đấy là bò cạp rắn độc, sắc mặt lập tức lạnh lẽo.

Ly Tán ha ha cười nói: “Người đó là biểu tình gì a.”

Quân Hàn Tâm lạnh lùng nhìn Phong Tuyết Nguyệt, nói: “Thả hắn.”

Phong Tuyết Nguyệt hấp hấp cái mũi thối lui vài bước, dùng sức lắc đầu: “Không cần, ta muốn giết hắn.”

Quân Hàn Tâm cả kinh, sắc mặt phát lạnh.

“Thả hắn!” Cơ hồ chỉ dùng khẩu khí ra lệnh.

Phong Tuyết Nguyệt chưa sót cười, bỗng nhiên nâng tay hướng về phía Ly Tán tung ra một tay bột phấn. Quân Hàn Tâm nhanh tay lẹ mắt, lập tức một chưởng đánh tới, Phong Tuyết Nguyệt lão đảo một cái liền té ngã trên mặt đất. Bột phấn màu trắng dừng ở bên cạnh Ly Tán.

Quân Hàn Tâm thần tình hàn khí, tức giận lăm lăm.

Phong Tuyết Nguyệt khoe miệng tràn ra một tia vết máu, tê liệt một tiếng đau đến mặt mày nhú lại. Quân Hàn Tâm mày nhú lại, có chút hối hận, tựa hồ xuống tay rất nặng .

Phong Tuyết Nguyệt bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn về phía Ly Tán: “Ta..... ta nói, ca ca đến, ta sẽ tha cho người.....” Quân Hàn Tâm cùng Ly Tán lúc này mới chú ý, trên mặt đất xà hiết xanh xanh tím tím hết thấy rút đi, trong đại diện rộng lớn một mảnh.

Quân Hàn Tâm thở dài, đi ra phía trước ngồi xổm xuống đem Phong Tuyết Nguyệt ôm vào trong ngực. Nhẹ nhàng vuốt hai má y, ôn thanh mềm giọng: “Tuyết Nguyệt, người rốt cuộc bắt an chỗ nào.....”

“Ca ca..... Ta đau.....”

Quân Hàn Tâm tâm đều đau, kia thiên hạ bảo bối mà mình thích ghé vào trong ngực chính mình đau đến rên rỉ. Theo bản năng cúi đầu muốn nhìn một chút có phải hay không có ứ thanh, cúi đầu lập tức cả kinh. Nhìn thấy ghê người, đập vào mắt đều là huyết châu màu đỏ tươi, trong ngực cảm một thanh đoản kiếm chảy thử.

Phong Tuyết Nguyệt hấp hấp cái mũi, mềm mềm nói: “Ta chán ghét ca ca..... Ta không cần tái gặp lại người.....”

Quân Hàn Tâm thanh âm khàn khàn nói không nên lời, lập tức điểm huyết đạo của y, ngăn lại dòng máu tươi đang cuộn cuộn chảy kia.

Không biết khi nào, đã muốn đầy mặt nước mắt.

Phong Tuyết Nguyệt không biết khi nào đã muốn té xỉu, Quân Hàn Tâm đưa y ôm ngang lấy, mỗi một bước đi đều ngưng trọng. Đi tới cửa, bỗng nhiên hơi hơi nghiêng đầu, đối với Ly Tán đang đứng sững nói: “Không phải lỗi của người, chính là ta hận người, ta càng hận gấp lại người.”

Quân Hàn Tâm ôm Phong Tuyết Nguyệt đang hôn mê trở lại Tiễn Tình Cư, Huyền Dịch đạo nhân tựa hồ là có chuẩn bị, lập tức giúp y trị liệu miệng vết thương, vuốt vuốt chòm râu hoa râm cười tủm tỉm: “Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mạc cường cầu*.” Dứt lời liền cười ngênh ngang mà đi.

(*Theo Callme***: Mệnh lý hữu thì chung tu hữu, mệnh lý vô thì mạc cường cầu: Có duyên có phận thì nhất định sẽ đến với nhau, không duyên không phận thì đừng cường cầu làm gì...)

Phong Tuyết Nguyệt nằm ở trên giường, xiêm y màu nguyệt nha bị vết máu nhuộm đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lông mi thật dài run lên từng hồi.

Quân Hàn Tâm ở một bên ngồi xuống, thống khổ khê hôn khóe môi y, ở bên môi y chưa sót nói: “Người vì cái gì không hề tin ta một lần, lúc này đây là thật sự.....” Nước mắt theo khóe mắt nhắm chặt mà chảy xuống, một giọt tí tách rơi trên gương mặt tái nhợt của Phong Tuyết Nguyệt.

Quân Hàn Tâm biết y nghe không thấy, lại nhin không được nghĩ muốn lặp lại lần nữa.

Phong Tuyết Nguyệt hôn mê ba ngày mới chậm rãi tỉnh lại, vừa mở mắt lại nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy của Quân Hàn Tâm.

Phong Tuyết Nguyệt có chút khiếp đảm rụt lui thân thể, sợ hấn mắng mình.

Quân Hàn Tâm mỉm cười nhẹ nhàng niết lấy khuôn mặt y : “Còn đau không ?” Trong thanh âm nhin không được run rẩy.

Phong Tuyết Nguyệt lộ vẻ sầu thảm cười, liềm hạ ánh mắt, không nói được một lời.

Quân Hàn Tâm thấy y này ra bộ dáng này, ngược lại mỉm cười, nắm tay y lên đặt trước ngực mình : “Địa phương này, thật sự không có người khác.”

Phong Tuyết Nguyệt rút tay về, vẫn là không nói lời nào, gian nan đem thân thể lui vào trong chăn.

Quân Hàn Tâm cắn môi không nói lời nào, nghĩ thầm rằng y bị thương hấn là cần dỗ dành, liền ngồi ở đầu giường thủ y. Thật lâu sau mới nhớ tới ba ngày chưa ăn cơm hấn là đói bụng, liền đứng dậy tính toán tới cửa gọi Thư Nghiễn.

Mới đứng lên, liền nghe được phía sau truyền đến một thanh âm mềm mại suy yếu : “Người lại không cần ta.” Âm sắc có hơi khốc nức nở quẩn chặt lấy tâm của Quân Hàn Tâm. Lập tức xoay người đưa thân thể suy yếu của y thật cẩn thận kéo vào trong ***g ngực, tiểu hài tử thân thể mềm mại, thời điểm ủy khuất ánh mắt hồng hồng, Quân Hàn Tâm làm sao bỏ được, nhẹ nhàng gọi lên cầm y cười nói: “Đừng khóc, ca ca cần người, duy chỉ cần người.”

Bỗng nhiên mới phát hiện, Phong Tuyết Nguyệt đã là một đầu tóc đen, như nhau ba năm trước đây sơ ngộ. Chính là khuôn mặt ngây ngô non nớt lại mang mấy phần cô đơn cùng thê ai.

Hôn lên đôi thân lạnh lẽo của y, cánh hoa tê dại, nhẹ nhàng mà nói một lời vẫn chưa từng nói ra kia : “Tuyết Nguyệt, ca ca yêu người.....”

Phong Tuyết Nguyệt cả kinh, nghĩ muốn đẩy hấn ra lại bởi vì toàn thân vô lực, bị hấn gắt gao khấu vào trong ngực. Lại nghe Quân Hàn Tâm nói: “Còn có, ca ca ngày đó không phải muốn đánh người. Ta, ta rất sợ, ta nghĩ lại không thể nhìn thấy người.....”

Phong Tuyết Nguyệt cũng không phải một người ngoan hạ quyết tâm, đối Quân Hàn Tâm si mê sớm đã thật sâu khắc vào cốt tủy, khắc cốt minh tâm*(*ghi tạc vào lòng). Rõ ràng cho chính mình một cái cơ hội, làm cho chính mình ngoan tuyệt quyết tâm hận, rồi mới rời đi thật xa

Nâng lên ánh mắt sâu kín nhìn Quân Hàn Tâm, khuôn mặt tràn đầy nước mắt: “Ca ca, người thật sự thích ta.....”

Quân Hàn Tâm ôn nhu cười, khóe miệng giương lên tuyệt mỹ tươi cười.”Thật sự, chỉ thích bảo bối của ta.”

Phong Tuyết Nguyệt không hài lòng, biến tình méo máo lại hỏi: ” Bảo bối của người là ai?”

Quân Hàn Tâm nở nụ cười, vật nhỏ còn biết trêu chọc chính mình. Nhu nhu đầu của y bật cười nói: “Tự nhiên là bảo bối của ta Tuyết Nguyệt a.”

Phong Tuyết Nguyệt bỗng nhiên lại nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn: “Miệng vết thương đau.....”

Quân Hàn Tâm nhẹ nhàng nín mũi y : “Xứng đáng, ai cho người dùng loại phương pháp này chọc giận ca ca? Người dọa ta sợ”

Phong Tuyết Nguyệt theo dõi ánh mắt hắn thật lâu, mới buồn bã nói: “Ca ca, người hôm nay không mắng ta.....”

Quân Hàn Tâm đỏ khóc đỏ cười: “Sao vậy, ta trước kia thường xuyên mắng người hay sao ?”

Phong Tuyết Nguyệt có chút sợ hãi, hơi hơi gật gật đầu, gật xong lại lui vào trong ngực Quân Hàn Tâm, một bộ dạng sợ hãi bị mắng.

Quân Hàn Tâm có chút chua xót, chính mình trước kia chính là như vậy đối đãi với Phong Tuyết Nguyệt hay sao?

Cười một cái, đem Phong Tuyết Nguyệt kéo ra, búng nhẹ chóp mũi y : “Không được náo loạn, ngủ tiếp một lát.”

Phong Tuyết Nguyệt khẽ gật đầu, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, lâu lâu hô hấp đều đặn theo cánh mũi thoát ra.

Quân Hàn Tâm nhẹ nhàng ở hai má y thân một ngụm: “Sau này, sẽ bảo hộ người...”

Phong Tuyết Nguyệt khoe miệng hơi hơi cong lên, lộ ra ngậy ngô ngọt ngào tươi cười thoáng như nhiều năm trước.

Quân Hàn Tâm cúi đầu, nhẹ nhàng hôn trụ.

Sau này, sẽ mãi.....bảo hộ người.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-tinh-mac-tuong-tu>